

ЛЮБОВНИ РОМАНИ

ЕКЗОТИКА

10

ЖАСМИН КРЕСГУЕЛ

**ЗАДЪЖАНО
НАШЕ ПВАМ
ТВОЕТО ИМЕ**

**ДЖАСМИН КРЕСУЕЛ
ЗАДЪХАНО НАШЕПВАМ
ТВОЕТО ИМЕ**

Превод: Олга Цонева

chitanka.info

Крехката русокоса англичанка Кейт Мелъри, дошла в Чикаго, за да следва психология, се влюбва и прибързано се омъжва за богатия красавец Трент Роситър. Не е съдено на брака им да просъществува дълго. След развода се ражда малката чаровница Джени.

Трент не подозира, че има дъщеря, но тя е негова плът и кръв...

I

— Ще бъдете ли така любезна, госпожице Мелъри, да изложите в основни линии това, което току-що обясних относно интелигентността при децата. Съгласна ли сте с мен, че методите на доктор Пиазе са много по-различни от тези на професор Брунхаун?

В малката студентска аудитория цареше мъртва тишина. Професор Ебстайн, който смяташе Кейт Мелъри за една от най-добрите между випускниците, с нетърпение очакваше отговора ѝ. Тя обаче продължи да мълчи и той нетърпеливо прибави:

— Държа да чуя мнението ти, Кейт!

Момичето до госпожица Мелъри я побутна под масата и Кейт направи опит да се съсредоточи върху занятието. Погледна професор Ебстайн, даде си сметка за тишината в залата и се изчерви.

— Извинете ме — промърмори. — За съжаление, не мога да отговоря на въпроса ви, господин професор.

В този миг удари звънецът, обявявайки края на сутрешните занятия и випускниците от групата на професор Ебстайн с облекчение прибраха учебниците в чантите и се приготвиха за тръгване. Професорът им кимна за довиждане, но когато Кейт беше вече до вратата, изведнъж гласът му като че ли я прикова на пода.

— Госпожице Мелъри, бих желал да поговорим за минута!

Ан де Сантос я погледна съчувствено.

— Ще се видим в кафето — рече ѝ. — Днес получих запис от къщи... Ще те почерпя един хамбургер!

Кейт се усмихна.

— Няма да се забавя — прошепна и с вяла походка се приближи към катедрата на професора.

Знаеше, че нищо няма да спечели, ако се опита да забави неизбежната, но заслужена забележка.

— Извинете, господин професор, но днес ми беше трудно да се съсредоточа.

Професорът я погледна с разбиране.

— Не те повиках, за да те упреквам в нещо — каза спокойно. — Просто искам да те посъветвам. Добра студентка си, Кейт, дори мисля, че си най-добрата в групата. Навярно си даваш сметка, че днес не чу нито дума от лекцията ми. — Изведнъж се усмихна. — На колко години си, Кейт? Мисля, че на двадесет и четири, нали? — Тя кимна. — И така, преподавам в Университета цели двадесет и пет години — тоест, започнал съм кариерата си една година преди да се родиш и през главата ми са минали какви ли не неща. Мога лесно да разбера, когато някой се мъчи да разреши сериозен проблем. А ти, ако ми позволиш да ти кажа истината, имаш вид на човек, който е на предела на силите си.

Кейт понечи да отвърне нещо, но професор Ебстайн я спря с движение на ръка.

— Не, Кейт! Не ми обяснявай нищо! Не желая да се меся в личния ти живот. Искам само да ти напомня нещо. Университетът харчи цяло състояние, за да обезпечи услугите на какви ли не специалисти... Сигурно в Центъра за защита на студентите има някой, който би ти помогнал да преодолееш трудностите. — Посочи й една висока бяла сграда от другата страна на студентското градче. — Смятам, че там разполагат с толкова много съветници, че биха могли да разрешат проблемите на половин Чикаго. Опитай! Може би някой ще те посъветва как да излезеш от безизходицата!

Кейт се усмихна на професора, чувствайки се вече не толкова напрегната, и погледна некрасивото му, но много умно лице.

— Прав сте — призна. — Само си загубих времето в мисли и притеснения, вместо да действам. Нямам нужда от съвет, господин професор. Отдавна зная как трябва да постъпя, но, изглежда, подсъзнателно съм очаквала някой да ме бутне, за да направя една неприятна за мен крачка.

— И така, Кейт, постарай се да разрешиш проблемите си преди края на семестъра. Бих искал пак да ти поставям отлични оценки, но се страхувам, че ще бъде невъзможно, ако не изхвърлиш от главата си това, което ти тежи.

Кейт се приготви за тръгване.

— Надявам се тези дни всичко да се оправи — каза. — Просто трябва да се срещна тук, в Чикаго, с едно лице, което се опитвах да избегна. — Усмихна се насила. — Време е да намеря Ан и да се

възползвам от предложението ѝ да ме почерпи един хамбургер. Студент, който отказва, когато му предлагат почерпка, не е много в ред.

Професор Ебстайн се засмя на шегата, но я проследи с неспокоен поглед, докато се отдалечаваше. Не беше необходимо да бъде професор по психология, за да разбере, че Кейт Мелъри преживява криза, много по-голяма, отколкото показваше.

Кейт караше малката си стара кола към паркинга на училището. Изгуби почти час, докато вземе книги от библиотеката, и се страхуваше да не закъснее. Успокои се, когато видя Джени, която играеше с топка в двора. Не бе сама. Беше приятен пролетен следобед и много деца бяха решили да поиграят след часовете.

Джени позна шума от колата на майка си и нежното ѝ лице светна от радост.

— Здравей, мамми — извика. — Закъсня.

— Мамо, не мамми — механично я поправи Кейт, докато се навеждаше да я целуне. — Как мина днес?

— Много добре. — Джени ритна един камък, преди да влезе в колата. — Радвам се, че утре е събота. Много е хубаво, когато си вкъщи.

Кейт се чувстваше гузна, но се усмихна насила.

— Помисли си обаче, че когато ще си вече голяма, да кажем на десет години, майка ти ще е известен психолог. Как ти се струва това?

— Хм... да... — започна несигурно Джени, — но сега съм само на шест и трябва да чакам много, докато стана на десет.

Кейт се засмя.

— Само още четири години. Не са чак толкова много.

Накрая все пак намери сили да засегне въпроса, който като свредел се въртеше в главата ѝ.

— Джени, съжалявам, че ще те разочаровам, но искам да те помоля утре сутринта да останеш при госпожа Марфи. — Вгледа се във внезапно смръщилото се лице на дъщеря си и прегърна слабичките ѝ раменца, шофирайки с една ръка. — Няма да се забавя, Джени, но за мен е много важно да се срещна с един човек. Днес му телефонирах и се оказа, че единственото удобно и двама ни време е събота сутринта.

Бледото лице на Джени потъмня още повече.

— Но нали всяка събота ходим по покупки. А госпожа Марфи е стара!

Кейт пое дълбоко въздух, насилвайки се да остане спокойна.

— Съжалявам, съкровище. Ще идем да пазаруваме, когато се прибера.

Разроши косиците на дъщеря си.

— Докато не се срещна с господина... до утре следобед, нямаме пари за покупки. А кой отива в супермаркета, когато няма с какво да купи такива вкусни неща като пица, наденичка, шишчета...

Джени не искаше да отстъпи лесно.

— Ти не обичаш шишчета — отбеляза. — Винаги си казвала, че английската наденица е по-вкусна.

Кейт въздъхна тежко.

— На теб обаче ти харесват, нали? Ще отидем в супермаркета следобед, като се върна. — Спря пред старата къща, в която бе наела малък апартамент. — Изтичай горе и си пусни телевизора — каза на дъщеря си. — Ще паркирам и идвам веднага.

В събота, около девет сутринта, госпожа Марфи се изкачи до жилището им. Кейт, облечена в официален син костюм, нервно си играеше с дръжката на чантата, очаквайки вратата да се отвори. Джени обикновено търпеливо приемаше честите отсъствия на майка си, но сега протестираше, че ще остане сама. Кейт, която и без това се притесняваше от предстоящата среща, се безпокоеше и за дъщеря си да не би да се държи лошо с бавачката. Погледна главицата, упорито наведена над една нова книга с картинки, и реши да не удължава момента за сбогуване.

— Довиждане, Джени — извика с престорено весел глас. — Ще съм тук за обед. — Малката дори не повдигна очи, а госпожа Марфи се опита да успокои Кейт.

— Не се безпокойте, госпожице Мелъри. Нали аз съм тук. Идете спокойно на срещата си. От облеклото ви се разбира, че е важна. Много сте елегантна.

Кейт предпочете да каже половината истина.

— Трябва да се срещна с адвокат. Имам да уреждам някои подробности около поданството.

Любопитството на госпожа Марфи бе задоволено.

— Ох, ох! — каза. — Щом е във връзка с това, може да загубите и целия си следобед! — Засмя се добродушно. — Не се безпокойте. Ако се забавите, ще се погрижа за обяда на дъщеричката ви.

Кейт лесно откри сградата на адвокатската кантора — намираше се, както и предполагаше, в най-аристократичния чикагски квартал. Намали скоростта, за да огледа по-добре наоколо и се наслади на прекрасната архитектура в центъра на града. От доста време бе ограничила движението си само от университета до вкъщи и училището на Джени.

Бърз асансьор я изкачи като светкавица до двадесет и третия етаж и я изведе точно пред вратите на кантората „Бекет и Таумън“. Обикновено адвокатската кантора не работеше в събота и затова наоколо бе много тихо. Кейт натисна звънеца.

Един сивокос господин, облечен в сив костюм, бяла риза и вратовръзка, се появи на прага. Кейт почувства как гърлото ѝ пресъхва и каза дрезгаво:

— Господин Таумън ли сте? — Той кимна. — Аз съм... госпожица Мелъри... Поисках среща с господин Роситър. С господин Трентън Роситър — добави нервно.

Адвокатът я погледна безизразно.

— Ще бъдете ли така любезна да влезете, госпожице Мелъри — каза любезно. — Господин Роситър ви очаква.

Введе я в разкошно мебелирана стая. Книги в кожена подвързия изпълваха библиотеката чак до тавана, а килимът беше поне четири пъти по-дебел от този, който покриваше пода на малката ѝ стая. Кейт все повече се чувстваше като Пепеляшка в двореца на принца. За да прикрие обзелото я вълнение, попита нервно:

— Трентън не е ли тук?

Адвокатът я погледна студено.

— Както виждате, не, госпожице Мелъри. Господин Роситър ще дойде всеки момент. Седнете, ако обичате. Отивам да го уведомя.

Кейт седна в крайчеца на едно огромно кожено кресло, правейки изключителни усилия да се пребори с паниката, която я обземаше. Не беше виждала Трент почти шест години, а последната им среща бе на

една маса в бара на аерогарата. От душа се надяваше той да не наруши икономическите условия, които тогава бе приел. Едва ли някой би я упрекнал в прекалени претенции към Трент — та издръжката ѝ бе толкова незначителна и ѝ беше необходима само още няколко месеца...

— Здравей, Кейт! — Един дълбок глас, по-студен и от този на адвокатата, я откъсна от мислите ѝ. Трент стоеше до господин Таумън. Висок, рус, слаб, облечен в джинси и избеляла риза — като в контраст с безупречното облекло на адвокатата. „Изглежда бившият ми съпруг милионер нарочно се е облякъл небрежно“ — помисли си иронично Кейт, старайки се да придаде на лицето си враждебен израз в тон с неговия.

— Измина много време — каза накрая той.

— Около шест години. — Кейт се изкашля нервно. — Как я караш напоследък?

Трентън поклати глава.

— Отлично! Искала си да ме видиш. — Беше просто някаква ледена констатация, а не въпрос.

Адвокатът все още стоеше в центъра на стаята и ги наблюдаваше с неприкрит интерес. Кейт почувства, че я облива вълна на враждебност към бившия ѝ съпруг, който като че ли не забелязваше присъствието на адвокатата в този труден момент.

— Искам да поговорим насаме — каза направо.

— Имам навика, когато говоря по... работа, да присъства и адвокатът ми. Не допускам, че имаш личен разговор с мен!

— Не — отговори бавно. — В отношенията ни никога не е имало нещо, което да се е държало в тайна, нали? И особено когато сме обсъждали състоянието на семейство Роситър. — Усмихна се горчиво. — Колко необмислено от моя страна да се колебая при обсъждането на лични въпроси пред чужди хора! — Обърна се рязко към адвокатата. — И след като сте тук по специална покана, господин Таумън, ще бъдете ли така любезен да попитате мъжа ми... бившия ми съпруг, защо този месец не ми е изплатена редовната досега месечна издръжка? Може би не знае, че не са ми изпратени парите? При това огромно количество от служителите може да е допусната някаква небрежност. Какво ще кажете, господин Таумън?

За един ужасен миг Кейт помисли, че адвокатът ще повтори дума по дума тъжния ѝ монолог, отправен към Трент. Но преди господин

Таумън да успее да отвори уста, проговори Трент:

— Пет хиляди долара на месец за пет и половина години не е дребна работа. С други думи, взела си от състоянието на Роситър около триста хиляди. Смяташ ли, че имаш право да измъкваш от мен такива суми през целия си живот, само защото сме живели няколко месеца заедно?

Кейт хвърли бърз поглед към безизразното лице на адвоката.

— Не сме живели заедно — отговори. — Бяхме женени. Това има... трябва да има някаква разлика.

Трент махна от ръкава си някаква невидима прашинка.

— Реших, че е време да се спре с благодеянията. Намирам, че триста хиляди долара са изключително голямо възнаграждение за малкото дни, в които сме спали в едно легло. Ако пресметна, че повечето време съм отсъствал по работа, досега ти е платено по около триста долара за всяко денонощие, когато сме били заедно. Сигурно ще се съ согласиш, че сумата е астрономична.

Кейт предпочиташе да умре, но не и да му позволи да разбере колко се бе паникьосала.

— След като тук присъства адвокат, не би трябвало да ти напомням, че парите, които си ми давал досега, ми принадлежат по закон. Обеща да ми плащаш издръжка... когато се уреждаха условията по развода.

Трент се изтегна в креслото, показвайки, че разговорът му е неприятен.

— Щом искаш, можеш да заведеш дело — ако, разбира се, успееш да намериш адвокат, готов да защитава интересите ти. Все пак трябва да те осведомя, че съм направил постъпки за анулиране на задълженията ми към теб с мотива, че си млада и здрава жена и няма причини да продължавам да те издържам.

— Знаеш много добре, че ми разрешиха да остана тук само заради следването. Нямам право да работя — процеди през зъби Кейт.

Трент студено се усмихна.

— Често съм се питал защо реши да учиш тук, а не в Англия? Не забравяй, че нежеланието ти да дойдеш в Чикаго стана причина да се отровят малкото месеци след сватбата ни. Но не се тревожи! Аз съм великодушен. Ако не разполагаш с необходимите средства, можеш да се обърнеш към господин Таумън, който ще ти купи самолетен билет

за връщане в Лондон. Дойде в Чикаго заради мен и считам за свой дълг да те върна обратно на свои разноски.

— Напоследък чета за държавните изпити — каза Кейт, насилвайки се думите ѝ да прозвучат умолително. — Искаш ли... би ли желал да ми изплащаш издръжката само още три месеца, докато се дипломирам? Всъщност билетът ми до Англия ще ти струва приблизително толкова...

Трент я погледна с престорено съчувствие.

— Съжالياвам, че те делят само няколко месеца от дипломирането ти! Обаче си имам принципи, от които не мога да отстъпя. — Усмихна се нагло. — От моя гледна точка жената и мъжът трябва да се третират еднакво. Аз не съм искал обезщетение за... хм... за душевното страдание, което преживях около развода ни. Би трябвало и ти да не предявяваш претенции за продължаване на издръжката. Шест години са много време. Смятам, че и по-дълбоки рани биха зараснали... След триста хиляди долара.

— Не съм те повикала за обмяна на мнения около правата на мъжа и жената. Когато се оженихме, нямах никакъв опит в живота. Не искам от теб да ме издържаш цял живот, а аз да си стоя вкъщи и да си правя маникюра. Искам да ме издържаш само докато завърша учението, което прекъснах, когато се оженихме.

— Сега за пръв път разбирам каква голяма жертва си направила, когато прие да се оженим. Но да оставим това засега! Не се и съмнявам, че всеки университет в Англия ще признае годините ти на следване тук и ще ти позволи да продължих и се дипломираш.

Кейт рязко се изправи.

— Може би си прав — измърмори горчиво. — Извини ме за безпокойството.

Изтича навън, без да погледне назад, качи се в асансьора и след малко бе в гаража, където бе оставила колата си. Стана ѝ повече от ясно, че Трент няма да ѝ изплаща издръжката. Единственото му желание беше да я унижи, а защо — умът ѝ не го побираше. Въпреки студенината и горчивината, които съпътстваха завършека на краткия им брак, не го смяташе за толкова безчовечен.

Запали колата и потегли. Постара се да не мисли за трудностите, които заплашваха близкото ѝ бъдеще, и с очи, вперени в претърпаната

с автомобили улица, полека-лека успя да прогони от мислите си образа на Трент.

Проблемите обаче относно внезапното прекратяване на единствения ѝ източник на доходи нямаше да може да ги пренебрегва дълго. Паркира колата на тротоара пред дома си и тъжно пресметна, че ако отидеше следобед с Джени в супермаркета, сметката ѝ щеше да се приближи застрашително към нулата. Погледна нагоре към жилището си и видя усмихнатото лице на дъщеричката си, залепено на прозореца в хола. Един бог знае от колко ли време бе там, очаквайки с нетърпение завръщането на майка си. Кейт въздъхна и се подготви психически да отвърне с нежност на топлото посрещане на детето.

Както се развиваха събитията, изглежда, все пак трябваше да потърси помощ и съвет от някое социално учреждение. Защото, въпреки оптимистичните уверения, които даде на професор Ебстайн, нямаше никаква надежда проблемите ѝ скоро да бъдат решени. Дори напротив, всичко показваше, че те тепърва започват.

II

Кейт отвори докрай крана, за да се образува повече пяна във ваната. Изми с гъба лицето на дъщеря си, изтърка надве-натри крачетата ѝ и се изправи.

— Хайде, Джени. Можеш да си поиграеш малко сама. Само не пипай крана на топлата вода.

Детето я изгледа подозрително. Не можеше да повярва, че така бързо ще се отърве от неприятното изтриване, което обикновено придружаваше всекидневната ѝ баня. Сложи няколко от пластмасовите си играчки във ваната и отново погледна майка си да не би да е променила мнението си. Но Кейт вече излизаше от банята.

Отпусна се в едно кресло и впери поглед в разтворения отпреде си учебник по психология, без да направи и минимално усилие да се съсредоточи в трудния текст. След няколко кошмарни дни в тревоги и мисли трябваше да приеме поражението си и да се изправи лице в лице с жестоката, неизбежна действителност — без финансовата помощ на Трент тя и дъщеря ѝ бяха загубени! Изминаха три седмици от деня, в който години наред получаваше редовната месечна издръжка. Сега се проклинаше, че глупавата ѝ гордост ѝ попречи да поиска още в началото по-голяма сума, която би ѝ позволила да отделя по малко пари за трудни моменти. А сега нямаха никакви средства.

От събота сутринта, след категоричния отказ на Трент да продължи издръжката, правеше опити да се утеши с мисълта, че би могла да поиска помощ от университета. Не беше обаче толкова глупава, че да не разбира какви щяха да бъдат последиците от една такава стъпка. Ако разкриеше пред някое социално учреждение тежкото си икономическо положение, сигурно щяха да отнесат въпроса до Емигрантския отдел. Защото, колкото и да им се искаше да разрешат проблемите на студентите, нямаха право да престъпят закона, който беше особено строг към чуждестранните студенти. От друга страна пък, не беше ѝ останал и петак, за да плати наема, сметката за

водата и тока и ако това положение продължаваше, виждаше себе си и дъщеря си умиращи от глад.

Отвори нерешително студентския вестник и започна да го разлиства, докато стигна до страницата с малки обяви. Работата не я плашеше. Беше готова да работи каквото и да е, независимо от това с какви трудности ще е свързана. Плашеше я само законът, който не ѝ позволяваше да работи в САЩ. Ако властите откриеха, че е започнала работа, щяха незабавно да я върнат в Англия. Това, разбира се, веднага би решило икономическите ѝ проблеми, защото никой нямаше да ѝ попречи да работи в Англия, но щяха да бъдат загубени пет години обучение.

Кейт тъжно повдигна рамене. В този момент нямаше друг избор. Или трябваше да работи незаконно, или да умре от глад с благословията на държавата. Четеше обявите с надежда да намери работа, за която да не ѝ поискат удостоверение за самоличност или друг подобен документ.

Звънецът на вратата я прекъсна в момента, когато мислеше дали ще издържи да работи като сервитьорка в нощен клуб. Отиде до вратата и изненадано попита кой е, мислено молейки се да не е хазайката, идваща за закъснелия наем.

— Аз съм — Трент. Искам да поговорим.

— Нямаме какво да си кажем — твърдо отговори Кейт. — В събота се разбрахме за всичко. Отивай си, моля те. — Хвана се уплашено за рамката на вратата, за да не се строполи на пода. „Как Трент откри адреса ми? И ако има някаква основателна причина да влезе, как ще скрия от него Джени?“ — разсъждаваше тя.

— Кейт, загубих вече доста от ценното си време, докато разбера къде живееш и няма да си тръгна, преди да сме говорили — чу заплашителния глас на бившия си съпруг. — Ако не отвориш веднага, ще продължа да звъня и ще видим кой ще отстъпи пръв.

Кейт нерешително отвори вратата.

— Не изчерпахме ли вече всички въпроси, Трент? Защо продължаваш да ме безпокоиш?

Той протегна ръка и леко отмести Кейт, за да мине. После отиде в хола и огледа бедната мебелировка. Не коментира обстановката и застана мълчаливо по средата на стаята.

Кейт затвори външната врата и се обърна към него.

— Как откри адреса ми? — попита остро, но усещаше, че грешката беше нейна. Ако не бе поискала среща с Трент, сега нямаше да е срещу нея.

— Не аз намерих адреса ти. Банката ти отказа да ми го даде, а в университета ми отговориха, че пазят архивите в тайна. Принудих се да възложа задачата на Таумън — наистина бих го избегнал, ако можех. Предполагам, че Таумън е наел частен детектив, за да те проследи.

— Разбрах — каза подигравателно Кейт. — Всичко е толкова просто, когато имаш пари, за да купиш хората. Не ти ли мина обаче през ума, че може би аз не желая да разбереш къде живея?

— Мина ми, разбира се. Точно заради това поисках от адвокатата да те намери на всяка цена. Дори, да ти призная, нарочно ти спрях издръжката, защото знаех, че това ще те принуди да се покажеш от скривалището си. От мига, в който изхвърча от кабинета на Таумън, не ми оставаше нищо друго, освен да те търся, докато те намеря. Да си призная, бях много любопитен да разбера какво се стараеш да скриеш от мен.

Кейт несъзнателно хвърли поглед на почти празната стая, а Трент, проследявайки погледа ѝ, прибави:

— Открих все пак, че не криеш никакво богатство.

Кейт вдигна рамене.

— И сега, като установи, че не се къпя в злато, би ли ми обяснил какво те доведе тук?

— Дойдох да ти направя предложението, с което не успях да те запозная в събота.

Смътна надежда припламна в сърцето ѝ.

— За... издръжката ми ли? — попита с треперещ глас.

— Да, донякъде. Сигурно си разбрала, че в събота исках да те изплаша. Исках да се убедя, че осъзнаваш каква е истината — мога да те изгоня от Чикаго, когато поискам. — Внезапно сведе поглед и продължи: — Трябва да ти поискам една услуга и понеже не би ми помогнала доброволно, налага се да те принудя. Затова реших да използвам единственото нещо, което притежавам — икономическия натиск.

— Ти поиска да се разведем, Трент, но това не означава, че съм се превърнала в чудовище. След като си имал нужда от помощта ми, не

е било необходимо да прибегваш до насилие. Би трябвало да знаеш, че ще ти услужа, без да поискам нищо в замяна. И какъв е проблемът ти?

— Дядо е много болен и не вярвам да живее още дълго. Обикновено е с бистър ум — и си е деспотичен като преди, — но понякога губи връзка с действителността. Беше много притеснен около развода ни, не зная дали го знаеш, та сега му е влязла в главата фиксидеята, че все още сме женени. Преди две седмици непрекъснато питаше за теб и когато разбра, че не си вкъщи, изпадна в истерия. — Трент задържа поглед в лицето на Кейт. — Зная, че не се разбирахте особено двамата, но ще ти бъда задължен, ако приемеш да дойдеш и прекараш една-две седмици при него. Естествено ще се погрижа да имаш кола на разположение, която ще те води и взема от университета. — Забеляза намръщеното ѝ лице и побърза да прибави: — Ще ти плащам по петстотин долара за всяка седмица, прекарана в дома на дядо ми. Това може малко да ти подслади хапа.

Кейт се обърна гърбом и с тревога гледаше вратата на банята. Водата сигурно вече е изстинала и дъщеря ѝ всеки миг щеше да се покаже на вратата...

— Съжалявам, Трент — каза твърдо. — Бих искала да ти помогна, но ми е абсолютно невъзможно. Имам причини, много сериозни причини, които не ми позволяват да ти помогна.

— Зная, че присъствието ми ти е неприятно — продължи Трент, — затова ще се погрижа да не ме виждаш често. Ще бъдем заедно само за малко — в стаята на дядо. Всъщност ще се наложи много скоро да го закарам в болница, така че всичко ще свърши.

— Не става въпрос за това — прекъсна го нервно тя. Единственото, което я интересуваше в този момент, беше да си отиде колкото се може по-бързо! Преди да стане непоправимото, преди Джени да излезе от банята. — Остави ме да си помисля — добави ядосано. — Ще... ще... те видя утре в университета. Ако искаш... можем да обядваме заедно.

— Кейт? — Гласът му стана невероятно твърд. — Какво става? Какво се опитваш да скриеш от мен? — Забеляза опънато ѝ като струна тяло, напрегнатото ѝ лице. — Сега разбирам — добави бавно. — Извинявай. Не би трябвало да те питам какво, а кого криеш. Хайде, Кейт, осъзнай се. Вече не ме интересуват любовните ти истории, но ако съдя по състоянието на жилището ти, сегашният ти приятел, както

и ти, спешно имате нужда от пари. След двуседмична раздяла ще се върнеш при него с хиляда долара и тогава ще те цени повече.

— Да — спокойно отговори тя. — Наистина добре ще ни дойдат парите. — Чу клокоченето на водата, докато Джени излизаше от ваната, и се постара да се подготви за сцената, която щеше да последва. Закова очи във вратата на банята. Точно в този миг тя се отвори и се показа мъничкото телце на Джени. Беше увита в голяма зелена хавлия и с упрек гледаше майка си.

— Забави се. Пяната изчезна и пръстчетата ми се сбръчкаха. — Готвеше се да каже още нещо, но внезапно видя госта и спря рязко, ококорвайки кестенявите си очички.

Кейт чу зад себе си остро, дълбоко дишане на Трент. Придърпа леко Джени към себе си и започна да бърше мократа, руса косица и посивялото ѝ от студ лице.

— Имаме гостенин, Джени — измърмори, целувайки нежно дъщеря си по бузата.

Джени бързо отиде по средата на хола и протегна ръчица в комично благоприличие.

— Аз съм Дженифер Трентън Мелъри — произнесе любезно, притискайки със свободната си ръка хавлията към гърдите си. — А вие кой сте?

Кейт почувства как изтръпва цяла и погледна умолително към Трент.

— Аз... съм господин Роситър — каза той накрая, като взе ръчичката на Джени в своята. — Някога бях много близък приятел на твоята мамми.

— Трябва да кажете „мами“ — поправи го Джени. — Тя е англичанка и в родината ѝ не се казва мамми.

— Няма повече да греша — каза Трент сериозно. — А защо живееш в Америка, след като мамми... мама е англичанка?

— Мама учи, за да стане известен психолог. Когато порасна и стана на десет години, всички ще я познават. Учи тук, защото баща ми е бил американец. Затова и аз съм американка, тоест половин американка.

— Разбрах. — Трент наблюдаваше Кейт над главицата ѝ. От очите му излизаха мълнии и тя разбра, че едва сдържа гнева си. Сведе

бързо поглед и протегна ръка на дъщеря си. — Джени, да идем да облечем пижамата. Време е да си лягаш.

Последните две-три нощи само при думата легло Джени започваше да плаче. А тази вечер държанието ѝ беше безупречно.

— Лека нощ, господин Роситър — каза мило. — Надявам се да се срещнем скоро.

Кейт нервно си помисли, че точно сега никак не ѝ се искаше дъщеря ѝ да повтаря като папагал изречения, чути от разговора на възрастните. Облече розовата ѝ пижамка. Джени, като почти всички единствени деца, беше преждевременно развита и веднага усети нервността на майка си.

— Не ти ли харесва господин Роситър? — попита. — Забелязали, че очите му са като моите?

— Да — отговори Кейт. — Оправи завивката и строго каза: — Моля те да заспиш веднага, защото се налага утре да те заведе по-рано в училище.

— Как ми се иска да съм вече на десет години — измърмори Джени.

— Защо? — попита замислено Кейт.

— Защото тогава вече ще си известна — търпеливо обясни Джени. — И вече ще можеш да си стоиш по цял ден вкъщи и да пишеш книги, вместо да ходиш на изпити в университета.

— Боже мой! — Кейт почувства угризения. — Не е много сигурно, че дотогава ще стана известна. А освен това не забравяй, че и най-добрите психолози трябва понякога да ходят сутрин рано на работа.

— Жалко — прошепна Джени и заспа.

Кейт нежно я помилва по бузката и помисли, че много би дала да може и тя да заспива като децата — веднага щом си легне в леглото. Внезапно вдигна очи и видя Трент, облегат на касата на вратата с очи, приковани в лицето на Джени.

— Ела в другата стая — каза грубо. — Тук не можем да говорим свободно.

Кейт с неохота напусна относителната сигурност, която ѝ осигуряваше, макар и заспала, дъщеричката ѝ и тръгна към хола. Трент я хвана ръката и я издърпа в средата на стаята, точно под светлината.

— Тук, за да те виждам по-добре! — извика. — А сега казвай! Защо постъпи така? Защо запази в тайна съществуването на Джени? — Скръцна диво със зъби в усилието да задържа гнева си и гласът му прозвуча необичайно твърдо, когато отново проговори: — Моя дъщеря е, нали? — попита и без да чака отговор, продължи: — Колкото и любовници да си имала оттогава, достатъчно ми е да погледна Джени, за да разбера, че е мое дете. С какво право я държа далеч от баща ѝ?

Кейт рязко се освободи от клещите на ръцете му.

— Да, нямах право да пазя в тайна съществуването ѝ — призна. — Но ти имаше толкова много, докато аз — само нея. Тя е моя дъщеря и я обожавам. Не исках да бъде като другите деца, чиито разведени родители ги влачат по съдилища и всеки от родителите се старае на всяка цена да му стане настойник. Смятах да ѝ разкажа всичко за теб, но когато порасне достатъчно, за да ме разбере правилно. Страхувах се да не ми я вземеш. Ти, разбира се, имаш материалната възможност да наемеш толкова и такива адвокати, че аз не бих могла дори на въпросите им да отговоря. Може да съм майка на Джени, но в един американски съд със съдия американец, в един град, в който за семейството ви работят стотици хора и всеки от тях би могъл да вземеш за свидетел, наистина ли смяташ за възможно да определят мен за настойник на Джени? Аз съм англичанка, намирам се в Чикаго само защото уча и съм без възможности за кариера в тази страна, без възможност да предложа комфорта, който ти би ѝ осигурил. Какви шансове смяташ, че бих имала, ако застана пред съдиите и започна да викам, че трябва да присъдят Джени на мен, защото я обичам и мога да ѝ осигуря майчини грижи, от които ще бъде лишена, ако я дадат на теб?

Трент се отдръпна леко и с необичайно тих глас каза:

— А не ти ли мина изобщо през ум, че можеше да оставя Джени на твоите грижи? Че можеше просто да ви обезпеча материално по-добре, че можеше да ми е достатъчно само да виждам от време на време детето си?

— Не — отговори искрено Кейт. — За това и през ум не ми мина.

Трент все по-трудно успяваше да запази самообладание.

— Доколкото зная, преди ми имаше доверие — каза като че на себе си. — Как успя да стигнеш дотам — да смяташ, че само ако скриеш от мен собствената ми дъщеря, би могла да я имаш!

Кейт стоеше до библиотеката и механично милваше с пръсти наредените по полицата университетски учебници.

— Поиска да ти дам развод в същия ден, в който лекарят ми каза, че съм бременна. Моментът ми се стори неподходящ да те уведомявам, че ще ставаш баща.

— А по-късно? — не издържа Трент. — Имала си почти шест години, за да промениш първоначалното си мнение.

Кейт въздъхна.

— Бях много млада, когато се запознах с теб, Трент. На седемнадесет може би доста момичета са готови за семеен живот, аз обаче още бях дете. Не твърдя, че всички решения, които вземах тогава, бяха правилни, но когато ги вземах, смятах, че са такива. — Пресече нервно стаята и се отпусна изтощена на канапето. — Обърках се, когато ми заяви, че ще напуснем апартамента в Лондон и ще дойдем да живеем в Чикаго. Кой зае защо си бях помислила, че си готов да прекараш целия си живот там, при мен, в развлечения и ще работиш само ако ти остане свободно време! Когато ми обясни, че трябва да се върнем в Чикаго, защото е време да започнеш работа, установих, че изобщо не познавам истинския Трентън Роситър. — Усмихна се, като че се присмиваше на себе си. — Мислех, че съм се омъжила за един весел и красив младеж, но скоро открих, че съпругът ми е единственият наследник на огромна търговска империя. А докато живеехме в Тимберич, често ми се струваше, че семейството ти е особено. Баба ти и дядо ти правеха всичко възможно, за да ми покажат колко съм неподходяща за твоя съпруга. Да, Трент. Просто нямахме възможност да спасим брака си.

— Така говориш, сякаш съжаляваш за пропуснатите възможности — промърмори той.

— Не — извика Кейт. — В никакъв случай. Пораснах, станах жена, когато се роди Джени. Сега съм съвсем различна от момичето, за което се ожени. Приятно ми е, че отново станах Кейт Мелъри, и не съжалявам, че госпожа Трентън Роситър изчезна от лицето на земята, преди още да е започнала да съществува. Името Роситър е много тежко в този град, поне за моите рамене.

— Сега вече мимолетният ни брак е просто една забравена история — каза Трент, докато крачеше нетърпеливо напред-назад из малката стая. — Не би трябвало да се мразим. Видях Джени, вече

знам, че съществува. Няма причина да не искаш да останеш няколко седмици с дядо.

Кейт тъкмо го погледна.

— Не мисля, че ще издържа, Трент. Дядо ти и аз... той не ме хареса още от първия момент... Не мога да се върна в тази къща, Трент. Само при мисълта за това цяла се обливам в пот.

Внезапно Трент стана безразличен като че ли към всичко... което накара Кейт да се усъмни, защото не можеше да повярва, че така бързо ще приеме отказа ѝ.

— Мисля, че ще поговорим още веднъж — каза накрая, — но не сега. В този момент би трябвало да съм на много важно съвещание в центъра на града и както се стекоха обстоятелствата, доста ще закъснея. Бих ли могъл да те видя утре?

Кейт нервно отхвърли един кичур коса зад ухото си.

— Добре — колебливо отговори. — Но не тук. По-добре е да се срещнем в кафето, което е в партера на университета. Удобно ли ти е по обед? Имам два свободни часа.

Трент помисли за миг и пак мислено анулира обяда си с трима от най-големите банкери в града.

— Ще бъда там точно в дванадесет — каза решително.

III

Кейт съжали, че при срещата с Трент. Цяла нощ не можа да заспи, преценявайки възможностите си да задържи Джени при себе си, след като Трент вече знаеше, че е негова дъщеря. Може би беше по-добре да отстъпи в претенциите си с надеждата, че той ще изпълни обещанието, което ѝ беше дал. Или пък да събере багажа си и да избяга с Джени в Англия колкото се може по-скоро! Подсъзнателно усещаше, че би задържала Джени по-лесно, ако и двете са в Англия, но от друга страна знаеше, че няма с какво да купи два самолетни билета до родината си.

С болка си помисли, че Трент намери „най-удобния“ момент, за да нахълта в живота ѝ. Сега, когато оставаха само няколко месеца до дипломирането, никак не ѝ се искаше да напусне университета, освен ако бе убедена, че бягството от Чикаго е единственият начин, за да задържи Джени.

Целият предиобед се опитваше да изхвърли от ума си песимистичните мисли и накрая успя да си възвърне донякъде настроението. Наистина срещата с Трент щеше да бъде неприятна, но съществувахе и вероятността той да се ограничи просто с обсъждане на някаква програма, за да се среща с Джени. Ако двамата стигнат до споразумение, без съмнение с подробностите ще се заемат адвокатите, както става обикновено при разрешаване на семейните проблеми на семейство Роситър. Така нямаше да се налага да се среща повече с Трент, а това я успокояваше. В миналото ѝ беше ужасно трудно да свикне да живее далеч от мъжа, когото обичаше. Не ѝ се искаше сега, след толкова години, отново да подложи чувствата си на ужасното изпитание всяка седмица в почивните дни той да идва в жилището ѝ, за да вземе дъщеря си.

Малко предиобед взе пълната с книги чанта и с намръщено лице излезе от залата, за да се отправи към кафето. Скот Стюард, който през последните три години посещаваше занятията по психология заедно с

Кейт, я видя отдалеч и изтича към нея. Когато се приближи, подсвирна от възхищение:

— Днес си истинска кукла, Кейт! Но защо си така замислена? Да не би случайно да се страхуваш, че ще те поканя да си поделим сандвичите, които донесох от къщи?

Кейт го погледна и се засмя от сърце.

— О, не, разбира се! Познавам те добре, Скот. Преструваш се, че ми предлагаш сандвич, а всъщност искаш да те посъветвам как да свалиш русата красавица, с която наскоро се запозна. — Поклати глава и добави закачливо: — Ако държиш да те вземат за сериозен мъж, не би трябвало да правиш комплименти на жена, която носи панталони, купени преди три години.

Скот се престори на засегнат.

— Важно е какво има в панталоните — каза весело. — Ей, Ани! — извика, като видя приятелката на Кейт. — Можеш ли да накараш най-добрата си приятелка да хапне с нас?

Кейт постави ръка в дланта на Скот и рече, преди да проговори Ани:

— За съжаление, невъзможно е. — И обясни усмихнато: — Имам среща с един висок, красив непознат.

Ани хвърли бърз въпросителен поглед на приятелката си. Тя знаеше за неуспешния брак на Кейт и за Джени, само дето не успя да научи името на бившия ѝ съпруг. Много често канеше Кейт да излизат с момчета. Правеше всичко възможно да я запознава с приятни и умни младежи, но тя винаги намираше причина, за да ѝ откаже любезно.

Ани беше умно момиче и прикри любопитството си.

— Трябва да е нещо забележително! Какво ще кажеш, Скот? Как иначе можем да си обясним, че не приема да счупи зъбите си, опитвайки някой от старите ти сандвичи?

Скот прие закачката със завидно спокойствие и когато стигнаха до входа на кафето, прегърна през кръста Кейт и каза, преструвайки се на сериозен:

— Страхувам се, че се нуждаеш от няколко урока по самозащита преди срещата с тайнствения си кавалер. — Престори се, че я гледа предизвикателно, и добави: — Ако се изкачиш до квартирата ми след занятията, ще се радвам да ти услужа. Малка тренировка с гарантиран резултат.

— Не се и съмнявам — изсмя се на глас Кейт. Беше свикнала на шегите му. — Смятам, че вече си ме обучил достатъчно и знам всичко необходимо, за да се отърва от всеки досадник — добави усмихнато. — Така че не си оставил нищо, на което да ме научи някой друг.

— На твоє място не бих говорил с такава сигурност — се чу зад нея дълбок, познат глас.

Кейт рязко се обърна с пламнали изведнъж бузи.

— Шегувахме се — обясни.

Ани и Скот тактично се отдалечиха. Трент пхна ръка под лакътя на Кейт, заведе я до паркинга, където бе оставил мерцедеса си, и ѝ кимна да влезе.

Никой от двамата не започна разговора до момента, в който седнаха в огромния хол на апартаментата му. Кейт огледа кожените фотьойли, мраморната камина, блестящия паркет и скъпия персийски килим. Нямаше нито нужда, нито желание за такъв разговор, а Трент би трябвало да се примири, че ще живее без Джени. Достатъчно му бе това, което имаше.

Той я остави да разгледа разкошната обстановка и попита равнодушно:

— Искаш ли едно питие? Мисля, че в барчето има от всичко.

— Не, благодаря — отговори. — Ще хапна само нещо.

Трент натисна едно копче и даде нареждания на икономата си, който се появи след няколко минути, бутайки количка, натоварена със сандвичи, плодове и кафе. Докато се хранеха, разговаряха за странични неща. Кейт равнодушно отговаряше на въпросите му относно следването. Когато се нахраниха, той рязко отмести масичката и започна без заобикалки:

— Трябва да постигнем някакво съгласие относно Джени. Какво знае за мен? За баща си?

— Не много неща. Още няма и шест години и до тази година, докато започна училище, изобщо не се е случвало да пита за баща си. Преди известно време се върна вкъщи и ми каза, че родителите на Санти ще се развеждат. После искаше да разбере дали и аз съм се развела с баща ѝ. Казах ѝ истината, тоест, че всъщност сме живели разделени много преди да се роди тя и с това въпросът приключи. — Кейт погледна намръщеното му лице и добави предизвикателно: — Джени никога не те е виждала, никога не ме е чувала да говоря за теб и

просто не е изпитвала необходимост да те познава. Децата на нейната възраст живеят със света около себе си и не ги интересува нищо извън обкръжението им.

— И кой е виновен за това, че не познава баща си?

— Аз — съгласи се Кейт. — Но мисля, че и ти имаш вина. Нищо от това, което си ми казвал по време на краткотрайния ни брак, не ми даде да разбере, че имаш желание да прибавиш свой потомък към славното родословно дърво на Роситър. Страхувах се да не те обезпокои фактът, че очаквам дете, и да обърка програмата на пътуванията ти.

Трент се засмя дрезгаво.

— Вечната непоправима Кейт! Все още не пропускаш възможността да ми напомниш, че се налагаше често да отсъствам от къщи по работа... Тук сме обаче, за да обсъдим недопустимото ти решение да не ме уведомиш за раждането на детето ми! — При тези думи Трент отиде до барчето и си напълни чашата с уиски. — Няма да прибягна до съда, за да ти взема Джени, ако приемеш да дойдеш за известно време при дядо ми — каза, като предварително отпи две големи глътки от силното питие.

— А откъде да съм сигурна, че ще изпълниш обещанието си?

— Трябва просто да ми повярваш!

Кейт замълча, но в същото време умът ѝ трескаво работеше. Нямахме смисъл да се чуди дали Трент ще удържи или не думата си — ако прекара с Джени три-четири седмици, всичките му добри намерения ще отидат на вятъра, защото не би могъл вече да се раздели с нея. Не бе в характера ѝ да измами човек, който някога ѝ е бил толкова близък, но Кейт разбра, че няма друг изход. Ако останеше в Чикаго, щеше вече да бъде невъзможно да живеят инкогнито с Джени. От момента, в който се разбере, че е бивша съпруга на един Роситър, автоматично ще привлече вниманието на целия град към себе си. Преглътна няколко пъти, опитвайки се да превъзмогне обхваналото я нервно напрежение и особено гордостта си.

— Добре — произнесе най-накрая с мъка. — Ще дойда. Но понеже го виждам като делово споразумение, настоявам да ми се даде парична гаранция. — Обърна към Трент блестящите си ясни очи и се насили да продължи: — Както и сам видя, спешно се нуждая от пари. Приемам да остана при дядо ти най-много шест седмици и искам

възнаграждение по петстотин долара на седмица. Трябва да ми платиш общо три хиляди. Не държа да ми дадеш сега цялата сума. Искам в аванс хиляда долара, а останалите — щом изпълня задължението си. Остава да приготвя куфарите и ще съм готова да се настаня с Джени в Тимберич когато пожелаеш, като... естествено ми дадеш чека...

Трент бавно поклати глава.

— Права си, Кейт. Вече не се съмнявам, че си се променила. Не се тревожи, приемам предложението и условията ти. Спокойствието на дядо ми за мен има много по-голямо значение от жалката алчна жена, която в този миг се намира пред мен. — Извади от джоба чековата си книжка и бързо попълни един чек. Подаде ѝ го пренебрежително и с отвращение. — Заповядай. Ще мина да ви взема с Джени утре вечер.

— Благодаря. — Кейт стана и оправи гънките на панталона със свободната си ръка, защото другата все още стискаше конвулсивно дръжката на чантата. И чак когато се опита да я преметне през рамо, установи, че се бе отлепила.

— Ще си запиша този малък инцидент, за да ти го напомня следващия път, когато ме иронизираш за богатството на Роситър — продума тъжно Трент. — Както изглежда, и ти си като останалите ми слуги. Всички се кланят до земята, за да измъкнат колкото се може повече пари.

— Точно така — в същия тон отговори Кейт. — Щом между двама души няма никаква допирна точка, както е при нас, парите са най-доброто средство за общуване. — Погледна часовника си. — Вече съм закъсняла за занятието. А имам и да прибирам багажа и да уредя още куп неща, преди да започна новата си „работа“. Не трябва да разочаровам един работодател, който ми плаща толкова щедро, нали?

— Да тръгваме към колата, преди да съм загубил търпение — изрева Трент. — Бях забравил способността ти да ме вбесяваш.

— О, убедена съм, че ще ти се представят много подобни възможности и ще поосвежиш паметта си — иронизира го Кейт.

— За съжаление, имам го предвид — измърмори Трент и с всичка сила тресна вратата на апартамента.

IV

Джени, търкайки подутите си от сън очички, тръгна с несигурни стъпки към кухнята. Ароматът на току-що опържена наденичка ѝ отвори апетита. Изкачи се на столчето си до мъничката масичка и попита весело:

— Защо ще ядем наденички днес? Да не е събота?

— Не. — Кейт стисна пръсти, за да прикрие нервността си. — Не. Приготвила съм ти голяма изненада. Ще ходим на почивка и трябва да тръгнем веднага след закуска.

— Разбрах. — Джени сбръчка носле в старанието да си обясни внезапното решение на майка ѝ, а Кейт с тревога следеше сериозното ѝ личице. — Но нали сме в средата на срока — измърмори най-накрая. — Приятелките ми не са във ваканция. Защо ние трябва да заминем?

— Е, помислих, че е време да се запознаеш с баба и дядо в Англия. Изобщо не са те виждали и с нетърпение очакват да видят какво голямо момиче си станала.

Джени като че ли не повярва.

— Аз от доста време съм голямо момиче, но никога не си ми казвала, че трябва да ходим в Англия.

Кейт рязко постави чинията пред дъщеря си.

— Хайде яж по-бързо — каза. — Трябва да минем през банката, за да изтегля пари, а после ще идем с колата до аерогарата. Ще говорим в самолета. Сега нямам време.

— Но аз не познавам баба и дядо от Америка — заинати се Джени. — Защо не останем тук и не им покажем колко голяма съм станала?

— Защото това няма да го бъде — извика Кейт, която не можеше вече да се сдържа.

Цяла нощ подреждаше куфарите, почистваше жилището, телефонира и до летището, за да провери кога има самолет до Лондон. А сега непринудената реакция на Джени бе капката, от която чашата на търпението преля. Така се беше огорчила от решението да прекъсне

следването, и то в момент, когато просто трябваше да протегне ръка и грабне дългоочакваната диплома! Нямаше сили да изтърпи и нежеланието на дъщеря си, което ѝ даваше да разбере колко безполезна беше жертвата ѝ.

Джени лапна парченце хляб и наденица.

— А кой ще се грижи за къщата ни, докато отсъстваме? — попита сърдито. — Да помоля ли госпожа Марфи да храни рибките ми?

— Не! — избухна Кейт, но си даде сметка, че не постъпва правилно, и се опита да говори по-спокойно. — Аз... хм... се споразумях с госпожа Марфи и с хазайката. Не трябва да ги безпокоим толкова рано сутринта.

Джени помълча и в същото време разбъркваше храната в чинията си с явно нежелание. С голямо усилие успя да преглътне и последното парченце наденица и изпи портокаловия сок.

— Отивам да се облека — заяви спокойно и се отпрати към спалнята.

Кейт я проследи с поглед и въздъхна. Като че ли точно въпросите на дъщеря ѝ ѝ даваха да разбере колко необмислен бе планът ѝ да напуснат Чикаго. Кейт беше пресметнала, че парите на Трент едва щяха да стигнат за самолетните билети до Лондон и за пътуването ѝ до родната ѝ къща в Херфордсайр. А изобщо не беше сигурна дали родителите ѝ ще я приемат с отворени обятия. Сега съжали, че не поиска от Трент по-голяма сума, но предишния ден така се срамуваше от постъпката си, че се стараяше да вземе колкото се може по-малко пари.

Това, което я притесняваше повече и от мисълта, че ще пристигне в Англия без пукнат грош, беше, че не можеше да си плати наема за жилището. Опитваше се да се утеши с мисълта, че цената на мебелите и електрическите съоръжения, които оставяше, надвишават наема, но дълбоко в себе си знаеше, че не постъпва честно с хазайката, която беше винаги много любезна с нея. Дори рибката на Джени, спокойно плуваща в аквариума, като че ли я гледаше укоряващо и с едно детинско желание да я умилостиви, Кейт хвърли във водата храна, надвишаваща многократно дневната ѝ порция. Нещастната Джени! Кейт се чувстваше неловко, че я излъга за рибката, но не

можеше да рискува, като съобщи на госпожа Марфи, че заминава. Страхуваше се, че Трент много скоро ще открие следите им.

За щастие, родителите ѝ не одобряваха този брак и беше почти сигурно, че няма да съобщят на Трент за пристигането им. Въпреки това Кейт потрепери при мисълта, че скоро отново ще се върне в студената, задушна атмосфера на бащината си къща, колкото и да се опитваше да не мисли за това. Всъщност съществувахе възможността родителите ѝ да не ги приемат у дома си. Колкото и твърдо да се бяха обявили против брака ѝ с един чужденец, много повече ги обезпокои разводът. Дори раждането на Джени не успя да смекчи сърцата им и да подобри отношенията им с Кейт. Господин и госпожа Мелъри не бяха от хората, които биха забравили стари разправии заради милата усмивка на едно бебе.

Майката на Кейт принадлежеше към едно поколение, което смяташе, че мястото на жената е вкъщи, за да прислужва първо на баща си, а после на мъжа си. След развода на Кейт госпожа Мелъри ѝ беше писала дълги писма, обвинявайки я за решението ѝ да остане в САЩ, за да учи, и хвърли цялата отговорност върху нея.

Кейт тъжно поклати глава, докато поставяше последната измита чиния в кухненския шкаф, а после вдигна философски рамене. В най-лошия случай би трябвало да се подготви психически да изслуша търпеливо безкрайните ѝ лекции за неизменната съдба на момичетата, които не се вслушват в съветите на родителите си и се развеждат. За сметка на това обаче ще си е осигурила поне още няколко години настойничество над Джени и това щеше да я обезщети за жертвите и огорченията.

После Кейт отиде в спалнята и подаде на дъщеря си един сак.

— Ако искаш, можеш да си вземеш в него някои неща, Джени. Ще пътуваме със самолет дълго и ще имаш нужда от книги и играчки.

По лицето на детето се изписа интерес.

— Голям ли е самолетът? — попита.

— Разбира се. „Боинг 747“.

Думите ѝ направиха впечатление на Джени.

— Обзалагам се, че никой от приятелите ми не е пътувал с такъв самолет. — Каза ентузиазирано. — Всичко ще им разкажа, като се върна.

— Естествено — отговори Кейт, искайки мислено прошка от дъщеря си за лъжата. — Я, гледай! Забравила си да вземеш мечето.

Изгаси лампите, затвори термостата за централното отопление и вдигна двата тежки куфара.

— По-добре да слезем по другата стълба, Джени — каза, преструвайки се на равнодушна. — Не е правилно да събуждаме хората толкова рано.

— Не е чак толкова рано — отбеляза Джени. — Защо не си вземем довиждане с госпожа Марфи и хазайката, както правим през лятото, когато отиваме на почивка?

— Сега нещата са по-различни, милата ми — промърмори Кейт. — Моля те, Джени, не ми противоречи. Много те моля.

Джени почувства безнадеждността в гласа на майка си и направи последен оглед, за да прибере в сака още няколко книги и играчки. Кейт чакаше на външната врата с нарастващо нетърпение.

— Идвай вече, Джени — извика накрая. — Трябва незабавно да тръгваме!

Когато излязоха на улицата, Кейт хвърли набързо куфарите в багажника на колата и потегли с голяма скорост. След като мина ъгъла и къщата се изгуби от погледа им, въздъхна с облекчение. Джени я погледна строго.

— Забравила си да сложиш предпазния колан — скара ѝ се. — Мислиш ли, че някой ще ни попречи да заминем? Затова ли караше толкова бързо?

— Не точно затова. — Кейт махна кичура коса от лицето си, изненадана от пронизателността на дъщеря си. — Постъпих така, защото исках да те имам за още известно време само за себе си. — Засмя се нервно. — Досега винаги хленчеше, щом се налагаше да те оставям сама, когато отивах в университета, а сега се мръщиш, че искам да прекараме няколко дни заедно. Боже мой! Има си хас, като пораснеш, да станеш мърмореща стара мома.

Джени се засмя от сърце.

— Няма да стана стара мома — заяви решително. — Ще стана психолог като теб.

Кейт нежно погледна дъщеря си.

— Приятно ми е да го чуя. Обаче ако добре си спомням, миналата седмица каза, че искаш да станеш космонавт, а по-миналата

— телевизионна звезда. Не смяташ ли, че ще бъде по-добре, ако почакаш още известно време, преди да вземеш окончателно решение?

— Добре — съгласи се Джени. — Може ли да дойда с теб в банката?

— Не, ще ме чакаш в колата. Трябва да осребря един чек, а формалностите може да ме забавят.

Кейт помисли, че за щастие много хора теглят големи суми с такъв чек и в банката никой няма да се усъмни в нея. Ненапразно дойде толкова рано сутринта, когато обикновено в банката е многолюдно. Мислено се убеждаваше, че колкото и солидна да бе сумата в чека, не би предизвикала любопитството на касиера.

В основни линии бягството им от Чикаго мина нормално, без изненади, и Кейт не можеше да повярва на щастията си, особено след ужасните минути, които изживя, преди да влязат в самолета. Беше разбрала, че има директен полет за Лондон чак в седем часа вечерта, но вместо да прекара цял ден в Чикаго с усещането, че всеки момент ще я открие някоя от хрътките на Трент, предпочете да отидат първо до Ню Йорк, а оттам да продължат с друг самолет за Лондон. Сърцето ѝ щеше да се пръсне, докато купуваше билетите. Напразен страх. Никой не ги спря, когато влизаха в самолета, и никой от екипажа не им обърна внимание, когато седнаха на местата си и завързаха предпазните колани.

Джени, която си възвърна нормалното весело настроение, следеше с интерес движението на самолета и дори се запозна с две от стюардесите. За пръв път пътуваше със самолет и когато стюардесата постави пред нея таблата с храна, остана с отворена уста от изненада. По-късно прикова очички в екрана и проследи филма до края, макар нищо да не разбра от него. После спа два часа и се събуди свежа и жизнерадостна, за да се наслаждава на прекрасната гледка навън, докато самолетът правеше кръгове над града, очаквайки разрешение да се приземи.

Кейт, изтощена от двете безсънни нощи и четиринадесетчасовото пътуване, правеше усилия да сподели ентузиазма на дъщеря си, но чувстваше, че силите полека-лека я напускат. Все пак успя да помогне на Джени да натъпче в препълнения вече сак сладките и играчките, които ѝ подариха стюардесите, и духът ѝ малко се повдигна, като видя, че в Лондон ги очаква прекрасен

слънчев пролетен ден. Нямаше по-добро лекарство за един измъчен пътник като нея от този светъл и топъл ден, с който ги посрещна Англия. Почувства се щастлива. А когато чу около себе си познатото английско произношение, с изненада установи, че се е затъжила изключително много за обкръжението от младежките си години. Докато живееше в Чикаго, рядко се сецаше за родината си. Сега обаче, щом отново се намери в Лондон, разбра колко ѝ е липсвала страната, в която се е родила.

Задълбочила се в сантиментални спомени, Кейт се остави морето от хора да я понесе, без да обръща внимание на никого около себе си. В един момент усети, че Джени ѝ дърпа настойчиво ръката и спря, за да чуе въпроса ѝ.

— Знаеш ли какво, мамо?

— Как ще зная, ако не ми кажеш?

— Спомняш ли си онзи господин, който дойде да ни види в квартирата? Онзи с красивите кестеняви очи? Е, и той е тук. Ето го, малко по-нататък. Не го ли виждаш? Маха ни с ръка.

Кейт изтръпна. Погледна в посоката, накъдето сочеше Джени, и видя Трент, който се опитваше да си проправи път в тълпата. Стисна ръката на дъщеря си и остана като вкаменена. За момент помисли да избяга, но се сети, че щом Трент успя да я намери в Лондон, абсолютно е безсмислено да прави опит, за да му се изплъзне отново. За сетен път бе принудена да приеме, че не разполага нито с икономически средства, нито с душевна устойчивост, за да устои поне малко на всемогъществото на империята Роситър. Пипалата ѝ стигаха толкова далече, че Трент е могъл само с едно обаждане по телефона да разгадае това, което тя дни наред бе обмисляла.

Джени подскачаше от един на друг крак, без да скрива колко е щастлива. Ясно, че Трент ѝ е харесал, а само като си помисли човек за колко кратко време го бе видяла! Кейт вдигна двата тежки куфара и бавно тръгна към изхода на аерогарата. Спря и зачака Трент със спокойствието на човек, който се подчинява на съдбата си. Когато той приближи, целият му вид подсказваше, че едва скриваше гнева си.

Кейт подпря изтощена гръб на стената, защото краката ѝ отказваха да я слушат. Беше прекалено уморена, за да издържи сцената, която непременно щеше да последва.

Трент нервно премина между последната група пътници, която го делеше от Кейт и Джени. В същото време скри ръце дълбоко в джобовете, като че ли не се доверяваше на себе си — може би предчувстваше, че би използвал насилие, ако са свободни.

Джени вдигна очички към него и той с нечовешко усилие успя да възвърне самообладанието си, кимна ѝ с глава и се усмихна. После рязко се обърна към Кейт:

— Защо? Защо постъпи така, след като ми обеща? Бях ти предложил самолетен билет до Англия, а ти отказа. Какво се случи между събота и вторник, за да промениш мнението си?

— Би трябвало да знаеш отговора — уморено каза Кейт. — До събота не знаеше за Джени и смятах, че сме в безопасност. Но когато ме принуди да обеща, че ще отидем в къщата на дядо ти, разбрах, че повече няма да има спокойствие за нас, освен ако изпълнявам сляпо заповедите ти. Затова избягах.

— Не ти ли стигнаха шестте години, в които ме мамеше? Трябваше ли отново да ме лъжеш, лишавайки ме от възможността да опозная дъ... — Сведе поглед и видя, че Джени го гледа с очи, пълни с тревога. — Тук не можем да говорим — каза нетърпеливо. — На паркинга ме чака наета кола. Можете да дойдете с мен и ще поговорим в апартамента ми.

Джени накрая схвана нещо от разговора им и попита:

— При вас ли ще останем, господин Роситър? Мислех, че ще ходим при баба и дядо тук, в Англия, за да им покажем какво голямо момиче съм станала...

Трент явно вътрешно се преборваше с противоречиви, неприятни чувства, но когато отвори уста, рече спокойно:

— Не ми казвай господин Роситър. Аз съм, разбираш ли... стар... приятел на мама. Ако искаш, можеш да ме наричаш Трент.

— Няма ли все пак да видя дядо и баба, Трент? Искам да ги видя, защото досега си имах само мама, а това не представлява голямо семейство, нали?

Кейт усети силна болка в стомаха. Като че ли Джени инстинктивно усещаше, че връзката ѝ с Трент е по-особена... Никога досега не се бе оплаквала от липса на роднини. Но и Кейт за пръв път почувства угризения, че егоистичното ѝ желание да задържи Джени само за себе си бе лишило дъщеричката ѝ от многото малки радости в

детската ѝ възраст. Лицето на Трент представляваше ледена маска, но Кейт от опит знаеше каква дива страст кипи под тази непроницаема външност. Видя го да хваща ръчичката на Джени, като в същото време ѝ говореше нежно:

— Не смятам, че ще имаме време при това пътуване да видиш дядо и баба, момичето ми. Но, знаеш ли, дойдох със специален самолет, за да те върна в Чикаго и да се срещнеш с един друг дядо. Какво ще кажеш, ако се срещнеш с американския си дядо?

Джени го погледна с недоверие.

— Ще ми хареса — промърмори. — Сигурен ли си, че ще можеш да го намериш? Защото ми се струва, че и той се е загубил заедно с баща ми. — Последните си думи произнесе тъжно, а Кейт не забеляза гневния блясък в очите на Трент, защото гледаше изненадано дъщеря си.

— Какви ги говориш, Джени? Татко ти не се е загубил. Никога не съм ти казвала подобно нещо.

— Е, тогава сигурно той ме е загубил — отговори много логично Джени. — Тогава защо никога не е идвал да ме види? — Погледна тъжно Кейт. — Дори бащата на Сали отива да я види, а се е отнасял толкова зле с майка ѝ, че преди да се разделят, тя отишла да вика полицията, за да го изведат насила от дома им.

Кейт щеше да припадне.

— Училището ѝ се намира в един от бедните квартали, но повечето деца са добре възпитани — произнесе с мъка.

— Мога да си представя — иронизира Трент и отново се обърна към Джени: — Не се безпокой! Зная къде се намира дядо ти! Я да видим сега дали можеш да вървиш бързо, като носиш чантата си. Аз трябва да помогна на мама да пренесем куфарите.

— О, да — извика Джени, като направи малка крачка. — Мога дори да тичам. Мама обаче не може, защото носи глупави обувки.

Погледът на Трент се спря на сандалите с високи токове на Кейт. Тя се почувства засегната и каза решително:

— Много добре дори си вървя. А понеже много съм изморена, приемам за най-разумно да отидем по-бързо в апартамента ти, Трент.

Той не отговори. Повдигна с лекота тежките куфари и тръгна. Личеше, че познава добре аеродрума в Хитроуд, защото уверено

подминаваше различни сгради и пресичаше улички, без да попита никого. Колата — един спортен ягуар — беше спряна пред малък парк.

— Не знаех, че може да се наеме ягуар — отбеляза Кейт в стремежа си да започне разговор на безопасна тема.

— Права си — отговори направо Трент. — Такива коли се дават под наем само на едрите бизнесмени. Преди да тръгна от Чикаго, наредих на секретаря си да се свърже с директора. Ще отседнем в апартамента на главния директор на предприятията Роситър в Англия. Той и семейството му ще прекарат следващите четири дни в Сасекс.

— Разбрах. Много е удобно! — иронизира го Кейт, която с вперени в пътя очи за кой ли път се питаше как може дори за миг да си въобрази, че би се преборила със съкрушителната сила на Роситър, ако решат да поставят в действие огромната си мрежа, за да открият дирите ѝ. Не можеше обаче да си обясни как Трент я откри толкова бързо.

— Как успя да ни откриеш? — произнесе на глас мислите си.

— Дойдох със самолет на компанията и отложих едно важно съвещание на управителния съвет. По някаква случайност ти телефонирах сутринта, за да потвърдя срещата ни вечерта, и когато не те намерих вкъщи, потърсих те в университета. Само няколко минути ми бяха необходими, за да установя, че те няма там. Джени не беше на училище, а чекът — изтеглен. В този миг разбрах, че си избягала, а не бе трудно да се досетя, че си тръгнала за Англия. Къде другаде би могла да отидеш? Обикновено авиокомпаниите не съобщават имената на пътниците си, но ако намериш подходящия човек, все някой ще престъпи правилото.

— О, в това не се и съмнявам — горчиво каза Кейт. — Само дето аз, кой знае защо, никога не съм успявала да се запознавам с подходящи хора.

Чу се хленчещо гласче от седалката помежду им.

— Ще повърна — изплака Джени. — Не ми харесва Англия. Искам да се върна в Чикаго. Там мама не вика. — Погледна Трент с искрящи очи. — А ти си лош като бащата на Сали. Защо мама не те обича, щом си ѝ приятел?

Кейт си пое дълбоко въздух.

— Скоро ще пристигнем в апартамента на Трент, миличко. Потърпи малко. — Погледна Трент и продължи, обръщайки се към

Джени: — Разбира се, че обичам Трент. Само че понякога големите си говорят глупости един на друг — нещо като игра е. Няма никакво значение.

Трент пхна свободната си ръка в джоба си и извади голяма, бяла кърпа.

— Накарай мама да я разпростре върху краката ти. Тя е магическа. Когато коленете ти са покрити с нея, веднага ще ти мине неразположението и ще ти стане добре. Да тръгваме. — Подаде кърпата в протегнатата ръка на Кейт, а тя покри внимателно краката на Джени и започна да оправя гънките.

Това отклони вниманието на Джени, а в това време колата стигна центъра на Лондон, където за Кейт бе по-лесно да я забавлява, показвайки ѝ големите червени автобуси и сградите.

Апартаментът на компанията се намиреше в Челси, близо до брега на Темза. Кейт бе прекалено уморена, за да разгледа сградата. Изкачиха се с асансьора до последния етаж. Сградата не бе особено висока, поне ако се сравни с американските мащаби, но специално в този квартал на Лондон шестият етаж предлагаше прекрасна гледка към моста на Челси и извивката на Темза, движеща се стремително към Уестминстър.

Джени забрави неразположението и дрямката си и изтича към балконската врата, за да се полюбува на гледката.

— Харесва ми къщата ти, Трент — заяви накрая сериозно. — И тук, и в Чикаго ли живееш?

— Повечето време живея в Чикаго. — Трент ѝ се усмихна мило. — Само че работата ме задължава да пътувам често. Имам много приятели, които ме приемат в домовете си, когато посещавам града им. Господин Бархамторп — собственикът на това жилище — има две момиченца, малко по-големи от теб. Искаш ли да видиш стаята им? Дори мисля, че е добре да поспиш малко, преди да се приготвим за връщане в Чикаго.

Кейт се отпусна безсилна в едно кресло.

— Но, Трент, толкова ли е наложително да тръгнем веднага? Току-що слизаме от самолета.

— Много съжалявам — рязко отговори Трент. — Вече ти обясних, че дядо е тежко болен. Това означава не само че прекарвам колкото ми е възможно повече време при него, но и че съм поел

отговорността за едно огромно предприятие, което досега се ръководеше изцяло от него. Необмислената ти „екскурзия“ до Англия ме накара да се забавя много повече, отколкото бих могъл да си позволя.

— Добре — процеди през зъби Кейт. — Ще заведа Джени в спалнята. А ако там има и второ легло, мисля и аз да си полегна малко, с твое позволение, разбира се.

— Когато имам нужда от теб, ще те повикам — заяви високомерно Трент. — Детската стая е втората врата вляво. Лесно ще я намериш.

Кейт бързо премина обкования със скъпо дърво коридор, отвори вратата и остана като мумия на прага, гледайки с широко отворени очи вълните от розова и бяла дантела пред себе си. Мислейки, че сънува, примигна няколко пъти, но първоначалното ѝ впечатление остана. Пристъпи внимателно по дебелия бял килим, в който кракът ѝ потъна до глезена, разгърна бялата муселинена завивка и видя креватче, цялото покрито в розова коприна. Розови панделки украсяваха цялото легло и същата розова хармония продължаваше с ленените чаршафи и възглавници. Второ, абсолютно същото легло, имаше до отсрещната стена. Майка и дъщеря гледаха изплашено наоколо и не можеха да произнесат нито дума. Кейт се питаше как е възможно да живеят в такава обстановка деца, родени през двадесетия век, а Джени като че сънуваше.

Кейт, свикнала да вижда дъщеря си да приема по-реалистично живота, очакваше да чуе впечатленията ѝ.

— Фантастично! — промълви накрая Джени.

— Фантастично ли?! — не повярва на ушите си Кейт. Обгърна с поглед нежния силует на дъщеря си, облечена в избелели джинси и удобен пуловер. — Мислех, че презираш този род неща — каза с дрезгав глас, който и сама не можеше да познае.

— Е, не бих ги искала в истинския живот... Това обаче прилича на приказка...

Кейт изостави усилията си. След четиридесет и осем часа безсъние ѝ бе невъзможно да се оправя с бърборенето на дъщеря си.

— По-добре да видим къде е банята, та да се поизмием малко след такова пътуване. На теб може и да не ти се спи, но аз умирам за сън.

И в банята продължаваше същата феерия в розово и бяло, както в спалнята. Кейт се съблече с бързи движения и с въздишка на облекчение се пхна в мраморната вана, където приятно ароматизираната, хладка вода поотпусна опънатите ѝ нерви.

Спомни си за Джени едва когато бе легнала в едно от креватчетата.

— Измий си зъбите и ела да си починеш, Джени — бяха последните ѝ думи и потъна в дълбок сън.

V

Кейт се събуди внезапно със странното усещане, че някой иска да я удуши в тъмното. Отхвърли завивката, която ѝ пречеше да диша, седна на възглавниците и внезапно установи, че едната ѝ ръка се бе оплела в муселина. С бързо движение я освободи и сърцето ѝ се изпълни със състрадание към двете нещастни момиченца, длъжни да живеят в тази обстановка, само защото го налагаше суетата на техните родители. Очите ѝ свикнаха с тъмнината и ѝ се стори, че на срещуположното легло вижда лицето на Джени. Стана тихо, чувствайки се малко неуверена, защото на стената нямаше часовник, а гъстата тъмнина не ѝ позволяваше да види стрелките на малкото си часовниче. Пристъпи леко по дебелия килим и като стигна до креватчето на дъщеря си, протегна ръка да я помилва. Но при допира завивките хлътнаха.

— Джени! — прошепна. — Къде си, Джени? — Никакъв отговор! Кейт не искаше да се паникьосва. Отиде колкото се може спокойно до банята и със сила отвори вратата. — Джени! Вътре ли си, съкровище? — Пръстите ѝ нервно опипваха стената и най-сетне намериха ключа. Мека светлина освети празната баня.

Сега вече Кейт не можа да устои на паниката. Излезе бързо, втурна се по коридора и спря запъхтяна до прага на гостната. Изведнъж до ушите ѝ достигна спокойният глас на бившия ѝ съпруг.

— Трент! — извика, стараяйки се да прикрие страха и гнева, които я бяха обхванали. — Къде е Джени? Какво ѝ направи?

— Тук съм, мамо — обади се Джени. — Ти спа много дълго. Аз се събудих и Трент ми каза да дойда тук и да си поговорим. Но защо си гола?

Кейт погледна надолу и едва тогава установи уплашено, че се втурна извън стаята, без да наметне някаква дреха върху прозрачното си дантелено бельо. Забеляза насмешливата усмивка по лицето на Трент и се изчерви.

— Не си отивай — каза той. — Намирам гледката прекрасна.

Кейт с всички сили тръшна вратата след себе си, изтича до бяло-розовата стая и се просна на леглото. Кошмарните картини от последните дни като на филмова лента минаваха през главата ѝ, за да отстъпят на най-непоносимата — тази, която само преди малко видя в гостната. Трент, сигурен в себе си, нежно наведен над Джени, която го гледа щастлива. Трент има всичко! Не трябваше да му позволи да ѝ отнеме Джени! Сълзите се стичаха неудържимо по бузите ѝ и не знаеше как да ги спре. Пръстите ѝ нервно търсеха около леглото и накрая откриха измежду дантелите кутия с хартиени кърпички. Издърпа една, издуха носа си и се опита да си възвърне самообладанието. Как можа макар за миг да си въобрази, че би могла да му се противопостави? Той дори успя да ги доведе в този апартамент — жилището на негов подчинен. Ако му скимнеше да отдели Джени от нея, единственото, което ѝ оставаше, беше да наведе глава и да се сбогува завинаги с детето си.

Сълзите продължаваха да се стичат, но лицето ѝ и тялото ѝ отново се разтърси конвулсивно от друга мисъл, която я разстрои повече от тази, че би могла да загуби дъщеря си. Защо, въпреки че през последните пет години бе заобиколена от толкова умни и интересни мъже, не бе позволила на никого да замести Трент? Защо не се съгласи да се омъжи за някого? С много от тях се разбираше чудесно и всички бяха готови да свържат живота си с нейния. Знаеше, че Джени има нужда от дом и сигурност, които само една щастлива семейна двойка можеше да ѝ предложат. Защо трябваше да се измъчва с безполезните спомени от мимолетния си семеен живот с Трент, вместо да приеме един нов баща за дъщеря си, когото Джени би се научила да обича?

Сцени от дните, прекарани с Трент, изпълниха главата ѝ, предизвиквайки у нея и сладки, и горчиви усещания. Видя се такава, каквато беше, когато се ожениха — едно невинно момиченце, пълно с обич. Неусетно мислите ѝ се върнаха на първата им среща. И преди седем години Трент беше такъв, какъвто бе сега — уверен в себе си, силен. Никой не се изненада, че това бедно, незряло момиченце бе привлечено от силната му личност. Необяснимо беше само защо Трент я избра за своя жена. Той беше красив, богат и можеше да има най-очарователните жени, а още от първия миг упорито преследваше невзрачната англичанка.

— Кейт — Гласът на Трент, почти нежен, я върна рязко към действителността. Бързо скри лице във възглавниците, за да не види мокрите ѝ бузи. Трент застана зад нея, толкова близо, че усещаше как дъхът му изгаря врата ѝ. — Кейт... не мислиш ли, че е време да се облечеш? Джени и аз имаме да ти кажем нещо.

„Джени и аз“... с каква лекота бе произнесъл тези думи! — помисли Кейт. С нечовешко усилие успя да се съвземе и възвърне самообладанието си.

— Не зная къде са куфарите ми — каза с пресилена усмивка. — Бих искала да си облека една нощница, макар да не мога да кажа, че ми се спи.

Трент се засмя.

— Ще бъде чудно, ако ти се спи. Скоро ще се съмне и е петък, а спиш от четвъртък следобед. Джени се събудила в три през нощта, но сърце не ѝ давало да събуди и теб. Намерих я да обикаля из коридорите и да търси кухнята. Каза, че е жадна, нещо съвсем естествено след тринадесет часа сън. Днес решихме да сме англичани и в кухнята ни чака чай, вместо обичайната закуска.

Кейт изведнъж осъзна, че устата ѝ е пресъхнала от жажда, а стомахът ѝ енергично протестираше.

— Ако ми кажеш къде са куфарите ми, веднага ще се облека и идвам.

— Долу до леглото са — отговори Трент. Помилва я леко с крайчеца на пръстите си и добави: — Не се измъчвай, Кейт. Не забравяй какво ти обещах! Никога няма да отделия Джени от теб. Нима можеш да си представиш, че бих откраднал едно дете от майка му, докато спи? Дори да я смятах за най-злия си враг, както впрочем не е при нас.

— Как намираш Джени? — Не се въздържа и попита Кейт. Преглътна и добави: — Доволен ли си от... дъщеря си?

— Смятам за нечовешко да се запозная след толкова години с дъщеря като Джени и да нямам право да я обичам.

Кейт взе нова кърпичка и издуха носа си. После с треперещ глас каза:

— Не ме насилвай, Трент! Ще го обсъдим по-късно, обещавам!

— Добре. Сега се обличай и идвай в кухнята. Един бог знае какво подготвя дъщеря ни, за да е толкова тихо.

Кейт неохотно отпи глътка чай от втората чаша и внезапно я бутна настрана. Погледна Трент и се усмихна тъжно.

— Няма ли някаква надежда в разкошното жилище на Бархамторп да се намери малко кафе? Сигурно си спомняш как се мръщех през първите месеци в Америка, защото никой в къщата не можеше да приготви чай? А сега, когато отново съм в Англия, където приготвят чудесен чай, единственото ми желание е да пийна едно хубаво кафе.

— Спомням си, и то много добре, първите ти месеци в Америка — отговори Трент и стана да потърси из шкафовете.

— Познавал си мама от толкова отдавна? — попита Джени. — Но тогава сигурно познаваш и баща ми. Беше ли там, когато той се е изгубил?

Кейт изтърва чинията на пода.

— Колко съм несръчна днес! Джени, би ли ми помогнала да съберем парченцата?

Джени с готовност слезе от стола и започна да ѝ помага.

— Беше ли там, Трент? — чу се настойчиво гласчето изпод масата. — Защо мама не те накара да го потърсиш?

Кейт изгуби самообладание.

— Вече ти казах, Джени, че баща ти не се е изгубил, а се разделихме. Казах ти също, че живеехме отделно много преди да се родиш ти. Искам да разбереш, че с татко ти се разведохме още когато ти беше бебенце. А сега, моля те, не ми задавай повече въпроси. — С изключително усилие успя да спре потока от думи, които напиреха на устните ѝ, и добави по-спокойно: — По-добре ми кажи какво сте намислили с Трент? Да не би да сте решили да останем още един ден тук, преди да отпътуваме за Чикаго?

Трент се намеси, преди да успее да проговори Джени.

— Бях уредил да отпътуваме за Чикаго вчера през нощта и малко по-късно ми дадоха разрешение за излитане, но когато вече трябваше да тръгваме и двете спяхте така сладко, че ми дожаля да ви събудя и реших да отложам полета. А и като си помислих по-добре, стори ми се глупаво да лиша Джени от възможността да види поне малко Лондон, след като и без това е тук. И така, информирах пилота, че ще тръгнем рано сутринта в събота. С разликата във времето между Англия и Америка ще се приземим в Чикаго в събота по обед. Надявам се, че

предприятията Роситър ще могат да преживеят без мен още известно време.

— Не е ли чудесно, мамо? Ще видя Бъкингамския дворец, конниците и Лондонския дворец. Ще ядем наденички, пасти и много плодове. Ще бъде чудесно!

— Надявам се, че не всичко наведнъж — засмя се Кейт и като видя колко е щастлива дъщеря ѝ, усети да я облива вълна на щастие при мисълта, че ще покаже на Джени местата, свързани с детството ѝ. — Може да ти купим една лятна рокля — добави. — Така ще имаш нещо по-официално за лятото. Както постоянно си в джинси, на моменти забравям дали си момиче или момче.

Джени се засмя от сърце.

— Не ставай глупава, мамо. Имам къдрава коса — не би могла да се объркаш.

Очите на Кейт неволно се спряха на гъстите, чупливи коси на Трент. Той погледна Джени и промълви:

— Непоклатима женска логика! Доколкото знам, има и момчета с къдрави коси.

Джени искаше да му отговори хапливо, но се намеси Кейт:

— Е, нека днес ни убедиш, че наистина си момиче. Някъде из куфарите трябва да има една рокля. — Обърна се към Трент. — Ако не греша, смяната на караула в Уайтхол става в единадесет сутринта. Ще имаш ли нещо напротив, ако най-напред идем там?

В този момент Трент прибираще мръсните чинии в мивката и без да се обърне, каза:

— За щастие, Бархамторп има домашна прислужница! — Усмихна се на Джени. — Мисля, че трябва да оставим мама да организира днешната ни програма. Тя, виждаш ли, е англичанка. А пък ако нещо не е както трябва, ще стоварим вината върху нея.

— О, не — запротестира усмихнато Кейт. — Или ще си поделим отговорността, или се отказвам. Добре ви познавам вас, американските туристи — един куп исторически паметници до обед и три пъти повече — следобед! Трябва да стигнем до европейско съгласие. Искам да се насладя на един исторически паметник, преди да бягам, като че ли ме гонят, към следващия.

Трент подсвирна одобрително.

— Първият урок от екскурзоводката ни! Само с две изречения направи съвършена характеристика на хиляди американски милионери. — Внезапно се обърна и погледна изпитателно Кейт. — Не те помня да си стояла с часове пред някоя забележителност.

Кейт отговори сериозно:

— Познаваш ме като седемнадесетгодишно момиченце, Трент. Сега съм жена.

— Това го забелязах — измърмори Трент и излезе от кухнята.

Джени се загледа в Бъкингамския дворец, намиращ се до река Темза. Черните води се плъзгаха по сивите камъни, които с течение на вековете бяха станали хлъзгави. Пролетното слънце нежно прегръщаше разрушените от времето стени.

— Каж ми — обърна се Трент към Кейт — колко трупа са изхвърлени оттук в реката?

— Съмнявам се дали изобщо са хвърляли трупове в реката точно от тази кула... поне. Ако прочетете надписа, ще разберете, че това е кулата, през която обикновено са вкарвали арестуваните в Двореца. През онези години нивото на реката е било много по-високо и голяма част от съобщителните връзки са ставали по нея. Арестуваните са ги екзекутирали от другата страна на Двореца и най-често са излагали труповете им, набучени на кол, на Лондонския мост — за назидание. Разбира се, някои по-важни престъпници са подкупвали пазачите в Кулата и си осигурявали по-приятен живот или — след смъртта си — паметник в гробищата.

Кейт рязко спря, давайки си сметка, че тези истории не са за ушите на Джени, но дъщеря ѝ я гледаше с ококорени от удоволствие очи.

— Всички ли крале и кралици на Англия са били обезглавявани? — попита.

Кейт разроши косиците на дъщеря си.

— Съжалявам, че ще те разочаровам, но не. Само две от жените на крал Хенри VIII са обезглавени. А крал Карл I е последният английски крал, когото са обезглавили тук. В края на XVII век правителството забранило екзекуциите.

Джени като че не повярва.

— А какво ще ми кажеш за принцесите, които били затворени в Кулата? — настоя. — Екскурзодът каза, че крал Ричард ги удушил с възглавници, когато били на моята възраст.

Кейт решително хвана ръката на Джени.

— Тези принцеси били затворени в Кулата в края на XV век, тоест преди 500 години. Оттогава историята на Англия не познава такива ужасни истории с жертви — деца от кралското семейство. — Погледна усмихнато Трент: — Не мислиш ли, че е време да ни заведеш в някоя сладкарница да си изпием чая?

— Само ако отидем с такси — отговори той. — И на мен ми омръзнаха безкрайните скитания по пътищата и неудобните седалки в автобусите. Ако това е нормалният начин, за да разгледа някой Лондон, разбирам защо организират екскурзии с автобуси за нас, бедните американци.

— Но и аз съм американка — извика Джени, — а не се изморих. Много хубаво е да вървиш пеша, защото така можеш да оглеждаш хората около себе си. Всички са толкова смешни и говорят така странно и по-различно от мамми.

— Отказвам се! — с комично отчаяние каза Кейт. — Защо ли се опитвам да вдъхна у дъщеря си чувства към историческото наследство на родината ми? Напъхай ни в някое такси, Трент, и ни закарай в най-близката сладкарница. Ясно е, че съм загубила битката с вас.

Трент вдигна Джени на рамене, а тя уж протестираше, но се смееше щастливо. Той я хвана здраво за глезените и весело рече на Кейт:

— Успокой се, мила. Та тя няма още шест годинки! — Помилва краченцата на Джени. — Покажи ни пътя към вратата, малка госпожице. Майка ти има нужда от чай.

Беше шест часът, когато таксито ги остави на тротоара пред сградата, където живееше Бархамторп. Джени, олюлявайки се от умора, излезе от асансьора и стисна ръката на майка си.

— Колко е хубаво, че се върнахме в къщата на Трент — измърмори сънливо. — И понеже не съм много уморена, може ли да погледам малко английска телевизия? — Погледна с надежда Кейт, за да разбере дали предложението ѝ ще бъде прието.

— Не, милата ми — отговори Кейт. — В движение си от петнадесет часа. Яде сладолед, шоколадов кейк, плодове, пържени

наденички, картофи — и бог знае какво още! А сега бързо в банята и после — в леглото!

Джени искаше да се разбунтува и погледна към Трент в очакване да я подкрепи.

— Чу ли какво каза мама, Джени — строго каза той. — Самолетът тръгва утре много рано сутринта и по-добре е хубаво да се напиш. Само да видиш какъв е самолетът ми — истински разкош.

Джени неохотно се отправи към банята, едва пристъпвайки от умора. Кейт се обърна бързо към Трент.

— Няма причини да оставаш вкъщи тази вечер заради нас. Мога да остана и сама, а ти, ако искаш, излез на вечеря с приятелите си.

Трент се усмихна иронично.

— Не би могла да издържиш цяла вечер с мен, така ли?

— О, не! Не заради това! — извика Кейт, огорчена, че е разбрана погрешно. — Как можа да си го помислиш, след като днес беше толкова добър с Джени! Просто не искам да се чувстваш обвързан само защото малката трябва да си легне рано. Все пак Лондон се слави с нощния си живот... — Преглътна продължението на изречението под изпитателния му поглед.

Той хвърли сакото си на един стол и каза небрежно:

— Защо не идеш да приготвиш Джени за лягане? А аз ще си взема душ и ще си сменя ризата, ако намеря, разбира се, чиста в куфарчето си. — Погледна я малко нерешително, а после ѝ подари най-привлекателната си усмивка. — Как се справяш с готвенето? Имаш ли известен напредък отпреди? Ще успееш ли да приготвиш нещо да хапнем?

Кейт се раздвижи, несигурна и объркана от израза по лицето му.

— О, Трент! — Въздъхна печално. — Страхувам се, че все още ми липсват всички женски добродетели. Само Джени е доволна от готвенето ми. — Поколеба се за миг. — Ако обаче искаш да рискуваш, ще се опитам да приготвя една салатата.

— Да опитаме тогава салатата ти. — Трент се усмихна, като забеляза колко е нервна. — Знаеш ли, не ти липсват всички женски добродетели — само по-отегчителните.

Кейт изтича в банята, извади Джени от ваната и започна да я бърше така силно, че малката се развика. „О, боже мой — мислеше, докато бършеше ръчичките на дъщеря си, — никога ли няма да се

отърва от влиянието, което оказва Трент върху мен? Така ли ще измине целият ми живот? Достатъчно е само да ми се усмихне или да ми направи незначителен комплимент, за да почувствам веднага тялото и сърцето си как се разтапят от любов.“ Постави механично малко талк по пръстчетата на Джени, помогна ѝ да си облече пижамата, благославяйки умората, която не позволяваше на дъщеря ѝ да започне обикновеното си бърборене. После взе Джени на ръце, сложи я в леглото и я покри с копринената завивка, а Джени въздъхна от удоволствие.

— Харесва ми Лондон — измърмори. — Хубав е като Чикаго, а дори и по-хубав, защото тук с нас е Трент. Не бихме ли могли да живеем у тях, когато се върнем в Чикаго?

Кейт едва сдържа тръпките, които разтърсваха цялото ѝ тяло.

— Ще видим — отговори. — Ако сега затвориш очички, може Трент да дойде и да ти каже лека нощ, след като си вземе душ. Аз също отивам да се окъпя, но по-късно ще бъдем в кухнята или в трапезарията, ако ти потрябваме за нещо.

Джени се усмихна и прошепна вече като насън:

— Радвам се, че не са отрязали главата на Трент. — Погледна сериозно мечето и добави: — И Куки казва, че Трент е добър.

— Това е чудесно — рече Кейт. — Защото и двете знаем, че Куки никога не греши.

Джени се усмихна и затвори очи.

Трент напълни отново с вино чашата на Кейт и помълча, загледан в кехлибарената пяна.

— Готвиш много по-добре, отколкото предполагам — каза накрая. — Беше чудесно, а най-интересното е, че не изцапа всички кухненски прибори и съдове, за да приготвиш вечерята.

Кейт се засмя от сърце.

— Още потрепервам, като си спомня как се справяхме с домакинството си в Лондон! Петнадесет вилици и три тигана само за да приготвим един омлет! Но беше забавно!

— Минаха седем години, откак се оженихме. Като че беше вчера. Възможно ли е да си на двадесет и четири? Приличаш на осемнадесетгодишна.

— Всъщност приближавам двадесет и пет — измърмори Кейт. — И като си спомня каква бях на осемнадесет, питам се дали трябва да

приема думите ти за комплимент? — После добави предизвикателно, почти изплашена от дързостта си: — Смятам, че сега вече изглеждам като цялостна жена.

— И така си е — съгласи се Трент. — Но и на седемнадесет беше много привлекателна. — Отиде до барчето и си сложи няколко парченца лед в чашата. — Трябва да поговорим за Джени — каза спокойно. — Искам да разбере кой съм, преди да пристигнем в дома на дядо ми.

Кейт бутна стола си назад, изправи се и започна да крачи нервно из стаята.

— Не, Трент. Обеща да не ме насилваш.

Трент я погледна изненадано.

— Никога не съм ти обещавал подобно нещо. Казах само, че няма да ти я взема — а това продължавам да го твърдя. Не виждам каква е връзката с факта да ѝ открием кой съм аз!

— Нима не разбираш? — Кейт стисна отчаяно ръце. — Как ще бъде възможно да не те обича, когато разбере какъв си ѝ? Дори ми се струва, че вече те вижда като герой. Помисли какво ще стане, когато разбере, че си ѝ баща и види какво си в състояние да ѝ предложиш! Мислиш ли, че бих могла да я върна към стария ни начин на живот? Какво бих могла да ѝ предложа в сравнение със семейство Роситър? — Погледна горчиво Трент. — Не се безпокой. Няма да стане нужда да нарушиш думата си. Няма да ми я вземеш насила... защото... сама ще дойде, тичайки към теб!

Трент я погледна иронично, но гласът му прозвуча необичайно нежно:

— Никога не съм и предполагал, че до такава степен ще те изплаши силата на семейството ми. Теб, която при всеки удобен случай показваше презрение към близките ми и тяхното богатство. Наистина ли вярваш, че на Джени ще ѝ направи такова впечатление голямата къща с басейн, та да изхвърли на боклука шест години майчина нежност и саможертва, заменяйки ги с една луксозна стая и няколко гмуркания в басейна? Ако е така, позволи ми да ти кажа, че нямаш голямо доверие в собствената си дъщеря.

Кейт стискаше конвулсивно чашата с виното.

— Толкова е малка! Всяко момиченце на нейната възраст ще изгуби и ума, и дума от начина, по който живее семейството ти.

— Безкрайни официални вечери, скучни коктейли и съвещания от сутрин до вечер! Сигурно не говориш сериозно!

Кейт не беше в състояние да разсъждава логично.

— Няма да ти позволя да й кажеш! — заяви. — Не мога да рискувам.

— Не бъди твърдоглава, Кейт. Така или иначе трябва да й го кажем утре в самолета. Представяш ли си какво ще стане, когато пристигнем в Тимберич? Поне половината от семейството ми ще бъде там. Да не би да предпочиташ да й го каже дядо ми? Или пък ще ти хареса да чуеш схващанията на сестра ми Ровена за неполучливия ми брак? Това положително не би ти харесало, нали?

Кейт се уплаши.

— Искаш да кажеш, че всички са се събрали в дома на дядо ти? Сестрите ти, мъжете им и безбройните братовчеди на Роситър? Всички?!

Трент едва сдържа усмивката си.

— Е, не съм сигурен, че абсолютно всички са се събрали там. Но когато тръгнах за Лондон, оставих една камара роднини. А ти какво очакваш? Дядо умира. Глава на семейството е и има девет внука. Естествено е, че иска да ги види, а и те са доволни от желанието му. — Отпи нова глътка и добави твърдо: — Има, разбираш ли, все още огромно лично състояние.

Кейт направи подигравателна гримаса.

— В моменти като този много се радвам, че ще умра бедна! — Погледна с погнуса масата. — Трябва ли да измием всички тези чинии? Ако трябва наистина, да започвам веднага, преди виното и яденето да ме омаломощят така, че да не мога да помръдна и малкото си пръстче.

— Не променяй темата, Кейт. Изглежда, не ти е минало през ума, че Джени е единствената правнучка на дядо. Когато разбере, че съществува, и види какво здраво и умно дете е, би могъл по-твърдо и по-спокойно да приеме болестта си. Би трябвало да смяташ за логично да му се каже истината за... дъщеря ни.

— Такова славно име е, а никой да не си направи труда да го продължи! — иронизира го Кейт. — Странно, че при толкова сестри и братовчеди не се намери никой, освен теб, да достави на дядо ти един наследник и да отклони вниманието му от моята Джени.

— Мразиш дядо, нали? И да си призная, никога не разбрах защо.

— Не го мразя — уморено отговори Кейт. — Но нямам и причини да го обичам или пък да съм му признателна за нещо. Това обаче принадлежи на миналото. Не е необходимо да се ровим в стари неща. И бездруго след няколко седмици чувствата ми към него няма да имат никакво значение нито за мен, нито за него.

— Ето това вече е нормален разговор. Смятам, че е време да излекуваш старите си рани. Само не ми казвай, че те плаши идеята за евентуална смяна на мизерното ти, задушно жилище в онзи беден квартал с разкоша и чистия въздух в Тимберич!

Кейт се облегна на стола и въздъхна:

— Изобщо не си се променил, Трент. Все си си същият, непоносимо високомерен Роситър. Ти не можеш да разбереш, че за мен не е просто едно мизерно, задушно жилище в някакъв Чикагски квартал. За мен това е къщата ми. Мястото, където живея с дъщеря си. Съседите ми ме уважават, имат ми доверие и мога да разчитам на тях, когато трябва да разреша някои дребни проблеми от всекидневието. — С усилие преглътна и продължи предизвикателно: — Там съм щастлива, Трент. Но ти и това не можеш да разбереш, нали?

Трент обиколи масата и иронично погледна свитите ръце на Кейт. Разтвори полека-лека пръстите ѝ и като я хвана през раменете, накара я да се изправи. Кейт нерешително обърна леко глава назад, за да може да го погледне право в лицето.

— Наистина ли си щастлива там? — подигра ѝ се той. — Кейт, която танцуваше по цели нощи! Кейт — която беше център на внимание при всички приеми! Кейт — на която ѝ харесваха компаниите и приятните разговори! И това момиче сега се старее да ме убеди, че е щастлива, затворена в жилище от две стаи, само с компанията на едно шестгодишно момиченце. — Пое си дълбоко въздух и каза тихо: — Какво стана с другата Кейт? Тази, която аз познавах? — Помълча за миг с поглед, вперен в пламтящите ѝ бузи и добави дрезгаво: — Не мога да повярвам, че онази твоя жажда за живот изчезна така изведнъж, просто защото те е напуснал любовникът ти. Затова, когато отново се опиташ да ми кажеш, че си щастлива в тази мизерия, спомни си, че зная прекалено много за теб и е невъзможно да се подведа по лъжите ти.

Кейт наведе глава, за да избегне погледа му, който просто изгаряше лицето ѝ. Не се осмеляваше да прави опит да се освободи от ръцете му от страх, че ще разбере жаждата ѝ за обятията му, копнежа ѝ да почувства силните му ръце около кръста си.

— Съществуват много видове щастие — отговори спокойно. — Отведе ме далеч от една потискаща къща, спаси ме от гнета, деспотизма и отживелите разбирания на родителите ми и за пръв път разбрах какво е да си едно младо, жизнерадостно и... влюбено момиче. Но, както ти казах, всичко се промени в мига, в който се роди Джени. Сега съм зряла жена и майка. В същото време съм в последния етап на обучението си, което ще ми даде възможност да се изиявя като психолог. Кейт, която танцуваше по цели нощи в нощните клубове на Лондон, вече не съществува. Изчезна окончателно, когато ми поиска развод.

— Е, след като сме преминали в стадия на спомените, смятам, че е мой ред да защитя себе си. Не съм станал някоя си сутрин от леглото, казвайки си: „Днес, понеже нямам нищо особено за правене, ще взема да поискам развод от Кейт“. Съществуваше, разбираш ли, познатата на всички история с Грахам Бунтън...

Кейт се порови из паметта си и накрая измъкна на повърхността лицето на един висок, мургав мъж с приятна външност и ограничен ум.

— Грахам Бунтън ли? — измърмори изненадано. — Имаш предвид онзи, който работеше в специалния отдел на дядо ти и за когото никой не разбра какво точно правеше и за какво получаваше заплата.

— Хайде, Кейт — уморено каза Трент. — Не се прави, че нищо не разбираш! И двамата много добре знаем, че Грахам Бунтън те изостави, когато разбра, че няма да получиш тлъстата издръжка, на която се надяваше. Не се опитвай да спасиш наранената си гордост, добавяйки и други лъжи. Не си заслужава. Имаме да обсъждаме много по-сериозни неща. Да поговорим за Джени, за нашата дъщеря.

— Да — съгласи се безизразно Кейт. — Може би си прав.

Трент неволно я докосна по раменете и тя се отдръпна с нечовешко усилие да не обгърне с ръце врата му. Повдигна механично ръка към лицето си и отхвърли назад кичур коса. Главата ѝ гореше и я болеше непоносимо. А като че ли напук всичко у Трент показваше сила и завидно самообладание. Погледна го уморено.

— След като толкова настояваш, можеш да кажеш на Джени, че си баща ѝ. Не мога да ти попреча — каза със слаб глас. Не ѝ се искаше да го моли, но просто нямаше друг изход. — Ще те помоля само да не използваш жестоки думи за мен, когато ѝ обясняваш поради каква причина досега не те е виждала. Постъпих така, защото смятах, че е за нейно добро.

— Най-добре ще е да ѝ го кажем заедно — спокойно отвърна Трент. — Все пак ние сме нейните родители, независимо от отношенията ни в момента. И винаги ще ни свързва фактът, че благодарение на нас двамата тя съществува.

Очите на Кейт се напълниха със сълзи на благодарност.

— Чудесна идея, Трент. С положителност ще се шокира, но ще го възприеме по-лесно, ако чуе истината от двама ни.

Трент отново отиде до масата и започна да събира на една табла мръсните чинии.

— Ще ги сложа в мивката, за да ги измие утре прислужницата. Иди си лягай, Кейт. Изглеждаш изтощена, а утре ни чака трудно и уморително пътуване.

— Имам главоболие — призна Кейт. Проследи с очи Трент, който продължаваше мълчаливо да прибира чиниите и отново се подаде на изкушението да привлече вниманието му. — Наистина ли смяташ, че най-ефикасният начин, за да отпратиш една жена в леглото — доволна и щастлива — е да ѝ кажеш, че не изглежда добре?

Трент постави вилиците и ножовете до кристалните чаши, преди да вдигне глава и я погледне сериозно.

— Какво искаш да кажеш, Кейт? Че бих могъл да постъпя и по някакъв друг начин, за да те пратя в леглото щастлива? — Доближи се до нея и я дръпна към себе си. — Повече от готов съм да ти покажа, че все още те намирам очарователна... ако това е желанието ти.

Кейт рязко го отхвърли от себе си, като в същото време силни тръпки разтърсваха тялото ѝ.

— О, да! — извика. — Разбира се, че си повече от готов да ме прибавиш към списъка на завоеванията ти, нали? Съжалявам, че ще те разочаровам, но понякога се случва някоя да не се поддаде на очарованието ти... Казах го просто... неусетно... на шега, а не за да ти правя някакъв намек.

Трент повдигна равнодушно рамене.

— Извинявай. Изглежда, вече съм загубил способността си да възприемам правилно... хм... някои твои думи.

— Ще видим сутринта — заяви Кейт. — Ще имаме нужда почти от час, за да се подготвим с Джени.

— Ще се погрижа да ви събудя в седем — любезно предложи Трент и със замислен израз на лицето, показващ, че е забравил предишния разговор, постави на таблата двете чаши.

Кейт проследи още малко движенията му, а после рязко се обърна и излезе набързо от стаята.

В два часа през нощта Кейт разбра, че ѝ е невъзможно да заспи. Слабото главоболие, започнало по време на вечерята, се усили така, че сега усещаше ужасни удари като с чук по слепоочията. Едва се съдържаше да не се развика с глас. Въртеше се в леглото будна и напразно се опитваше да изхвърли от главата си мъчителната мисъл, че ако не беше гордостта ѝ, сега Трент щеше да бъде в леглото до нея. Не ѝ се искаше да анализира обърканите си чувства към него и се опитваше, както обикновено, да се скрие под маската на непоколебимото си самообладание.

Внезапно седна на леглото и отхвърли завивките от себе си така яростно, като че ли те бяха виновни за неприятните ѝ мисли. В края на краищата нямаше смисъл да търпи така пасивно ужасното си главоболие. В чантата си имаше аспирин, а в банята — вода в изобилие. Пристъпи безшумно и с опипване до мястото, където беше оставила чантата си. Намери аспирина и отиде в банята. Водата беше хладка и Кейт изпита отвращение, докато аспирините се плъзгаха в гърлото ѝ.

Те ѝ подействаха като по чудо много бързо и Кейт се питаше, дали главоболието ѝ се дължеше на преумората или на психическо натоварване. Въпреки това обаче изобщо не помогнаха на безсънието ѝ. Когато накрая реши, че няма да може да заспи, реши да се облече и си приготви багажа за тръгване. Погледна към Джени, която спеше сладко и сметна, че е изключено да светне лампите, защото щеше да събуди детето.

Наметна халата на раменете си и obu чехлите. Домакините не ѝ изглеждаха от хората, които притежават богата библиотека, ако се съдеше по луксозното им жилище. Но в гостната би трябвало да има някакви списания. Дори да бяха свързани със спорт, мода или

готварство, беше за предпочитане да почете малко, вместо да лежи в леглото, насилвайки се да не мисли за Трент.

Беше вече в гостната, когато осъзна, че лампата е запалена. Чу леко шумолене и рязко се обърна към камината. Трент, само по пижама, беше седнал до огъня. Кейт бързо притисна пенъора към тялото си, забелязвайки, че той я оглежда от горе надолу.

— Мен ли търсиш? — попита иронично.

— Не, разбира се! — Отказът ѝ прозвуча по-рязко, отколкото смяташе и затова прибави вече по-спокойно: — Не можах да заспя. Реших да потърся някаква книга, но след като си тук, не бих искала да те безпокоя.

— Не мисля, че присъствието ти би ми попречило с нещо — отбеляза той. Спря за момент, като че ли очакваше да види въздействието на думите си върху нея, а после показа едно малко рафтче зад барчето. — Установих, че в тази къща книгите не се радват на особена почит. Всичките им книги са там, отзад. Нямах особено голям избор. Можеш да избираш между един справочник за отглеждане на кучета, един пътеводител, модно списание и книга за домакинята. — Проследи с поглед Кейт, докато тя пресичаше стаята, и я видя с какво явно недоволство разглежда почти празните рафтове.

— Да не би да реши изведнъж, че все пак в леглото ще ти е по-интересно? — попита я, смеейки се.

— Не — отговори Кейт, изплашена при мисълта, че ще трябва още часове наред да стои будна в онзи креват с дантелени завивки. — А ти как успя да измъкнеш нещо така интересно, че да те задържи буден до сутринта?

— Едно от преимуществата на тези, които пътуват често по работа, е, че изучават някои тънкости, които правят по-поносими пътуванията им. За мен книгите и списанията в куфара са толкова задължителни, както и четката за зъби. — Трент вдигна нависоко отворената си книга, на чиято първа страница имаше някакви окървавени тела и едно полуголо момиче с късо подстригани, черни коси. — Направо се обърках от подвизите на американски патриот, който иска да спаси сам цялото човечество от един учен маниак. Още не мога да разбера дали... хм... госпожицата от корицата е негов помощник, или е „умът“, който подготвя ужасните престъпления.

— Разбирам — промърмори Кейт. — Отглеждането на кучета е тема, много по-сучна в сравнение с това, което четеш.

Трент внезапно затвори книгата с нетърпеливо движение.

— Какво става с теб, Кейт? Не помня да си страдала от безсъние. — Пристъпи бавно към барчето и спря, наблюдавайки я как нервно разгръща списанията.

„Само да знаеше кой е причината за безсънието ми“ — помисли горчиво Кейт. Издърпа наслука от купчината едно списание и като се изправи, понечи да се отдалечи, но уплашено установи, че той е застанал на пътя ѝ. Краката ѝ омекнаха и за да не падне, се хвана със свободната ръка за барчето.

— Отмести се, ако обичаш — каза нервно и показвайки списанието, прибави: — Както виждаш, избрах си нещо за четене.

Трент хвърли един поглед на списанието и се засмя.

— Готварство. Да не би да си решила, че готвенето ти е новото призвание след сполучливата вечеря, която приготви?

Гласът на Кейт потрепери, когато отговори:

— Ако е много сучна, може би ще ми помогне да заспя.

— Значи това искаш? Да заспиш? По дяволите, Кейт, защо не си искрена поне към себе си? — Протегна ръка и леко я помилва по бузата, след това сплете пръсти в косите ѝ, а когато тя направи опит да извърне лице назад, нежно хвана главата ѝ и я привлече към гърдите си, а с другата ръка я прегърна през кръста, притискайки тялото ѝ към себе си.

Кейт се опита да устои на страстта, която я обхвана цялата, но напразно. Неусетно, без да се интересува от гордостта ѝ, тялото ѝ се притисна с всички сили към неговото. Трент с почти диво движение отхвърли главата ѝ назад и прикова очи в бледото ѝ лице.

— Много добре — каза дрезгаво, почти ядосано. — След като ти не искаш да признаеш, аз ще го кажа пръв. Желая те, Кейт. Желая те толкова силно, че ми бе невъзможно да заспя...

— Трент... моля те... — Тя самата не знаеше за какво точно го молеше — дали да я притисне по-силно към себе си, или да я пусне. Устата ѝ неусетно се полуотвори и когато устните му страстно се впиха в нейните, Кейт отговори с цялата страст на жадната си за ласки душа.

— Кейт... — прошепна Трент, милвайки с език устните ѝ. — О, Кейт, стига сме се измъчвали един друг... Ела в стаята ми.

Още миг, с лице, гушнато в гърдите му, Кейт усещаше, че бе готова да се предаде, омагьосана от перспективата за една вълшебна нощ в обятията му... Внезапно обаче всички стари болки — разводът, жестокостта му преминаха през главата ѝ като на филмова лента. С нечовешко усилие успя да се изплъзне от ръцете му, които продължаваха да я притискат, и като го блъсна, само с две крачки се намери в средата на стаята.

— Какво ти става, Трент? Не си ли доволен от сегашната си любовница? — извика насмешливо. Усещаше огромно желание да го нарани, за да му отмъсти за безсилието си преди малко. Видя, че е приковал очи в полуотворения ѝ пенъор, откъдето се виждаше прозрачната ѝ нощница. — Вземаш ми Джени — каза с очи, от които изскачаха мълнии. — Само че безплатният секс не е включен в договора.

Трент се доближи бавно, спокойно. Тя не можеше да повярва, че този безразличен, хладнокръвен човек само преди няколко минути беше като луд от страст по нея. Той вдигна равнодушно рамене.

— Предпочиташ да ти се плати ли? — попита намръщено.

Кейт остана за миг като парализирана, не вярвайки на ушите си. После вдигна ръка и с всички сили го удари по лицето.

— Ти си ужасно долен и отвратителен! — процеди през зъби и обръщайки се кръгом, изтича навън.

VI

Джени откопча колана, изправи се и тръгна да се разхожда из самолета.

— Наистина е много хубав, Трент. Целият самолет ли е твой?

— Не — засмя се той. — Такъв самолет струва прекалено много пари и дори милионер като мен не може да си го позволи. Принадлежи на компанията и трябва да внесе една астрономична сума в касата, защото го използвах по лични причини. Исках, разбираш ли, да не ви изпусна.

Джени спря да се движи при последното му изречение.

— Защо ти трябвахме така спешно? До миналата седмица никога не си идвал при нас.

Кейт стоеше като на тръни. Изправи се и като забрави намерението си да не се намесва в разговора, клекна до нея.

— Трент искаше да намери не толкова мен, колкото теб, мила — започна да обяснява. — Знаеш ли, до онзи ден, когато дойде в квартирата ни, не е знаел, че имам такава сладка дъщеря.

Джени гледаше резервирано Трент.

— Добре де, но защо искаше да ме намери? — настоя.

Кейт въздъхна тежко и погледна умолително Трент.

— Не мога да се оправя с тези преки въпроси. Кажй й го ти... моля те.

Трент погледна Джени и започна да й обяснява, опитвайки се да привлече вниманието й с очи, защото още не смееше да я докосне.

— Исках да те намеря, защото имам да ти казвам нещо много важно. — Изкашля се, докато търсеше подходящите думи. — Вече ти казахме, че в миналото с мама се познавахме много добре. Но не бяхме просто приятели, Джени. Когато се срещнахме, се влюбихме един в друг и за кратко време бяхме женени. — Отново спря и погледна изпитателно каменното лице пред себе си с надежда да открие нещо в израза му, което да му помогне да открие най-точните думи. Но лицето на Джени остана непроницаемо. — Много искахме да си имаме

детенце — промърмори Трент, отбягвайки да гледа Кейт в очите. — Така се случи обаче, че преди да се появиш на бял свят, мама и аз решихме да се разделим. Разведохме се, Джени. Знаеш какво означава това, нали?

— Да — тихо отговори Джени. И изведнъж, ридаейки, се хвърли към него и започна да го удря с малките си юмручета. — Мразя те! Мразя те! — изкреця. — Зная какво значи, че сте се разделили. Това значи, че ти си биел мама, че си се държал лошо с нея! Затова ѝ беше така неприятно, когато ти дойде в квартирата ни.

— О, не, Джени! — Кейт бързо я грабна в прегръдките си, започна нежно да милва копринените косици и да изсушава с целувки сълзиците, които неудържимо се стичаха по розовите бузки. Беше съблазнително да остави омразата към Трент да се загнезди в сърцето на дъщеря ѝ, но вродената ѝ честност не ѝ позволяваше да отрови сърцето на собственото си дете с лъжливите впечатления.

— Не, Джени. Грешеш! Трент никога не ме е бил и не сме се карали. Понякога има и други причини, които ги още не можеш да разбереш, но са много по-сериозни и карат някои хора да се разведат. — Помълча за секунда, преди да намери подходящите думи, които биха накарали едно шестгодишно дете да я разбере. — Баща ти се влюби... сметна, че за него ще е по-добре, ако бъде женен за друга жена — обясни лаконично, но като погледна Трент, се изненада от гневния израз по лицето му. „Да не би да му стана неприятно, че ѝ съобщих истината за развода му?“ — питаше се.

Нямаше много време, за да помисли по този въпрос, защото чу Джени да казва:

— Това означава ли, че Трент ми е баща, макар че сте се развели?

— Да — отговори твърдо Трент. — Разбира се, че съм ти баща. Искам да зная всичко за теб и затова реших да те виждам колкото се може по-често. Това ще ти хареса ли?

Джени се притисна по-силно в прегръдките на майка си и уморено промълви:

— Защо тогава не си дошъл да ме видиш по-рано? Женен си за друга госпожа, която има много свои деца, като бащата на Санлей ли?

— Не — каза Трент. — Не съм женен за никаква госпожа и нямам друго дете, освен теб. Сега разбираш ли защо използвах

самолета на компанията, за да те открия? За мен ти си най-скъпото нещо на света.

— Но никога не си идвал да ме виждаш — настоя Джени.

Каза го с такава мъка, че Кейт почувства благодарност към Трент, който не се възползва от случая, за да прехвърли вината върху нея — а имаше всички основания. Почувства се задължена да отговори вместо него.

— Джени, баща ти не е виновен — започна с болка в сърцето. — Когато се роди, те обичах толкова много, че исках да бъдеш само моя. Не исках да те делия с баща ти. Затова предпочетох да не му казвам за теб. Причината да не те е виждал досега е, че просто не е знаел за съществуването ти. — Обърса нежно и последната сълза от бузката на Джени. — Щях да ти кажа, когато пораснеш, мила. Просто исках да те задържа още малко само за себе си.

— Това е както при шоколадовия сладкиш — засмя се Джени. — Знаеш, че не трябва да го изядеш сама целия, но е толкова вкусен, че не ти се иска да го делиш с никого. А когато изядеш и последното парченце, без да дадеш и трохичка на приятелката си, съжаляваш, че си била толкова лакома.

Кейт притисна слабицкото телце на дъщеря си, като не знаеше дали да плаче, или да се смее.

— О, Джени! Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че те исках повече от шоколадовия сладкиш?

Джени поклати замислено главичка. Сега насочи вниманието си към Трент.

— Ще бъдеш ли наистина отсега нататък мой баща? — попита го важно. — И мога ли да ти казвам татко?

Трент се усмихна.

— Много би ми харесало.

Джени се изплъзна от прегръдките на майка си и изтича да залепи носле на едно от прозорчетата на самолета.

— Пристигаме ли? — извика нетърпеливо. — Скоро ли ще сме в Чикаго?

— След два часа — отговори Трент. — Имали някаква особена причина, която те кара да бързаш?

— Да. Искам да кажа на Брандли Бароуз, че и аз си имам татко. Все ми се подиграваше, че не зная името на баща си. Всички ми се

подиграваха, дори Сали и Санлей. Ха-ха! — засмя се щастливо. — Чакай само да видиш каква физиономия ще направят, като им кажа, че баща ми се казва Трент Роситър, което е и много хубаво име на всичкото отгоре.

— Да. Аз също винаги съм го намирал за хубаво — съгласи се Трент, без да скрива радостта си. — А знаеш ли, че и ти носиш името ми? Сама ми го каза.

Джени го гледаше недоумяващо и той побърза да обясни:

— Дженифер Трентън Мелъри. Нали така ми се представи, когато се видяхме за пръв път?

— О! — извика Джени. — Днес е най-щастливият ми ден. Казвам се Мелъри като мама и Трентън като татко. От всеки по половинка.

Плесна с ръце, щастлива от откритието си.

Трент ѝ протегна ръка.

— Искаш ли да разгледаме самолета? — попита. — В този етап от пътуването пилотът няма много работа и може да ти покаже как се управлява самолетът.

Джени погледна с трепет към кабината на пилота, но веднага се сети и се обърна към Кейт.

— Може ли, мамо? Разрешаваш ли?

— Естествено — отговори Кейт. — Защо не? Помоли, ако обичаш, помощника на пилота да дойде и ми помогне да приготвя няколко сандвича. Шкафовете се отварят така трудно, та не мога да се справя сама.

— Ще ти изпратя Джим — каза Трент. — Винаги съм смятал, че единственото, което липсва на тези самолети, е една красива стюардеса. Но сега изглежда, че сам оправих този недостатък, защото имам на разположение две прекрасни женски същества, които ще ме обслужват и развличат. Могат да ми завидват!

— Вечните мъже! — обади се Кейт. — Внимавай какво говориш, скъпи, защото може да подам оставка от длъжността стюардеса и да те оставя сам да си приготвиш сандвичи. Бездруго и двамата знаем, че с работи от подобен род ти се справяш по-добре от мен, нали?

Трент се престори на невинен.

— Но пък не мога да те държа само заради това, което умееш да правиш по-добре от мен, защото ще те осъдя на вечна безработица!

Кейт го погледна слисано, но не успя да намери бързо полагащия му се хаплив отговор. Грабна от най-близката седалка една дебела възглавница и я запрати с все сила към него.

— Животно! — засмя се и се отправи към кухничката.

Джени бе проследила мълчаливо сцената. Внезапно пъкна доверчиво ръчицата си в шепата на Трент.

— Може би е по-добре, че сте се разделили — отбеляза всезнаещо. — Иначе можеше да се карате от сутрин до вечер, а на мен това изобщо нямаше да ми хареса.

— Така ли мислиш, скъпа? — попита Трент. — В този случай може и да не си много права...

— Отиваме ли при пилота? — напомни му мило Джени. — При пилота, който ще ме научи да карам самолет?

Трент едва откъсна поглед от изящната фигура на Кейт.

— Да, Джени — промърмори замислено. — Да идем при пилота.

VII

Кейт постоя до вратата на хола, опитвайки се да се въоръжи със смелост, преди да се изправи пред членовете на семейство Роситър. През затворената врата до ушите ѝ достигаха познатите гласове и разбра, че те продължаваха, както и преди, да се събират за по едно питие преди вечерята. Точно в този час всеки по ред разказваше как е минал денят му и накрая с робско страхопочитание изслушваха нарежданията на Юджийн Роситър. Кейт се презираше за слабостта си, че събитията я накараха отново да се появи тук нежелана и да натрапи присъствието си.

„Да, но сега е много по-различно отпреди“ — мислеше. Не беше вече онова стеснително осемнадесетгодишно момиченце, което така стремително попадна в тази внушителна среда след провинциалния си живот в малкото английско градче. Сега беше Кейт Мелъри, жена на двадесет и четири години и майка на прелестна дъщеричка. Беше жена, живяла цели пет години в един от най-бедните чикагски квартали, но която скоро щеше да има в ръцете си диплома на психолог и многобройни възможности да се издигне в професията. Затова бе напълно изключено пак да бъде наранена чувствителната ѝ душа от отровните стрели на Роситъровци.

— Здравей, Кейт! Каква приятна изненада! Опитваш се да събереш кураж преди срещата с лъвовете ли?

Кейт веднага позна гласа на Лиза и се усмихна на единствената от трите сестри на Трент, която някога ѝ показваше, че е добре дошла в херметически затворения кръг на семейство Роситър.

— Лиза! — извика. — Колко се радвам, че те виждам! Какво прави през последните пет години?

— Тичах, за да се откопча от дядо — весело отговори Лиза. — А ти от опит знаеш, че това е пълна загуба на време.

Кейт се засмя.

— Както виждам, тичала си накъдето трябва. Откъде е този чудесен тен, преди да е дошло лятото?

Лиза се намръщи престорено.

— От Бахамските острови. Виждаш ли, дядо не се интересува от местата, където отивам, а от хората, които ме придружават. Признавам, че този път е прав. Дори Ямайка не можа да ме спаси от глупака, когото имах наивността да взема за трети съпруг. Представяш ли си, да стигна дотам, че да се радвам на мозъчния кръвоизлив на дядо, защото ми даде повод да се върна в Чикаго.

— Ще имам ли щастието да се запозная с... номер Три? — попита Кейт.

— За щастие, не. Оставих Филипе някъде във Флорида да си лекува слънчевите изгаряния. Щеше да бъде изцяло безполезен в това си състояние. — За миг лицето на Лиза стана сериозно. — Може би това важи и за мен. Бях намерила един психиатър, който да ме научи как да приемам дядо си и да приема, че той е властващата фигура в целия ми живот. Сега трябва да потърся друг, който да ми помогне да живея, когато дядо вече няма да съществува. — Погледна с надежда Кейт. — Вярно ли е, че си дипломиран психиатър, както казва Трент?

Кейт я погледна слисано.

— Следвам психология, но още не съм се дипломирала. От психиатрия нищо не разбирам. Познанията ми се ограничават до неща, които съм гледала по телевизията. — Усмихна се. — При това не познавам човек, който да се е приспособил в живота по-добре от теб. Ти си олицетворение на жена, удовлетворена от себе си.

Лиза си придаде печален израз.

— Това е външна заблуда. А всъщност съм като всички останали от семейството ми — едно нервно същество. — Откъм хола се дочуха смехове и Лиза хвана Кейт за китката. — Хайде! Да влизаме! Повечето от тях не знаят, че си тук.

Лиза отвори вратата с такова самочувствие и лекота, че Кейт ѝ завидя. Първо отиде при Трент и го прегърна нежно, а след това започна да раздава демонстративно целувки на останалите. Набързо стана център на внимание, когато започна да разказва за несполуките от последния си брак, като, разбира се, по неин маниер, леко преувеличаваше. Кейт я слушаше със снизходителна усмивка и се питаше как ли щеше да се чувства нещастният Филипе, ако сега беше тук, между тези хищници и беше принуден да слуша хапливия език на Лиза и злъчните ѝ забележки за поведението му сред самотните жени в

Акапулко. „Може би пък той е по-умен от мен — помисли си. — Останал си е човекът във Флорида, макар формално да е женен за Лиза, а аз съм тук, в затвора на Роситър, въпреки че отдавна съм разведена с Трент.“

Точно в този момент Лиза спря да говори и Трент намери удобен случай, за да прекоси стаята и се доближи до бившата си жена. И докато другите все още бяха наобиколили Лиза, изразявайки състраданието си към несполуките ѝ в живота, той каза високо:

— Изглежда, не сте забелязали, че тази вечер между нас е Кейт. Ще остане няколко седмици.

Последва мъчителна тишина. Накрая Марсел Конърс пристъпи към Кейт и ѝ протегна ръка.

— Много ми е приятно, че отново те виждам — измърмори. — После се обърна към жена си и каза нервно, явно за да я подтикне да бъде любезна към новодошлата: — Сарон, не намираш ли, че Кейт много се е разхубавила?

Втората сестра на Трент се обърна към Кейт с явно нежелание. Беше в много скъпа, модерна дреха и с пренебрежение оглеждаше скромно облечената с дълга зелена пола и бяла блуза Кейт.

— Здравей, Кейт — каза студено. — Както виждам, все още вярваш в... простиците радости, които ни предлага животът.

Кейт пое дълбоко въздух. Враждебните действия бяха започнали по-рано, отколкото предполагаше.

— Да — отговори ѝ, като я гледаше право в лицето. — Все още съм достатъчно наивна и вярвам, че хората са по-важни от материалните блага и особено от скъпите тоалети. Причината за това може би е, че не съм обучавана в школата на Роситър.

Трент се усмихна на сестра си.

— Трябваше да те предупредя, че изгонихме оттук едно мишленце, но доведох обратно тигрица. Затова те съветвам да не показваш наляво и надясно ноктите си, защото има опасност да те разкъсат.

Сарон се отправи небрежно към барчето.

— Наистина — каза на Лиза — как ти се стори новият хотел в Порт-о-Пренс? Онзи, който наскоро построиха във Френския квартал.

Марсел Конърс се обърка от тази преднамерена проява на лошо държане от страна на жена си, а Трент като че ли се забавляваше.

Кейт беше като бясна от яд. „Трябва да запазя самообладание“ — повтаряше си. Беше решила твърдо, че за нищо на света няма да им позволи да си правят каквото си искат с нея, а и бе достатъчно зряла, за да позволи злобата на Сарон да я унищожи още при първата им среща. Погледна Трент и приятно се изненада, че я гледаше със съчувствие. Но въпреки това той не направи опит да коментира оскърбителното държание на сестра си, а се ограничи просто да смени темата на разговор.

— Ровена няма да дойде. Омъжи се миналата година и ще остане при семейството на съпруга си, докато роди първото си дете. Ако не греша, очаква го след два-три месеца.

Кейт въздъхна с облекчение, като разбра, че нямаше да се наложи да се справя едновременно със злобата на Сарон и жестокостта на високомерната Ровена.

— За кого се омъжи Ровена? — попита. — Трябва да е поне принц, след като дядо ти е позволил детето да се роди далеч от Тимберич.

Трент широко се усмихна.

— Наистина принц е. Но титлата му е от XIX век, а зная от достоверен източник, че италианците не ценят особено новопридобитите титли.

— Принцеса Ровена — промърмори Кейт. — Не звучи зле. Дано вече е доволна и започне да ражда всяка година по едно дете с черни очи и жив темперамент. Чела съм някъде, че италианците са превъзходни съпрузи и бащи.

— Не съм убеден, че принц Умберто ще бъде добър баща, ако Ровена му ражда всяка година по едно дете с черни очи — засмя се с глас Трент. — Разбираш ли, принцът е рус и със сини като на Ровена очи.

Кейт се засмя.

— И все пак мисля, че положително ще му роди една дузина деца, макар да съм сгрешила цвета на очите им. Един дворец, един принц и много деца са точно това, от което се нуждае Ровена, за да бъде щастлива.

— Съгласен съм, че изискванията ѝ в живота са доста скромни — съгласи се Трент, а Кейт едва се сдържа да не избухне в смях. —

Ами твоите амбиции, Кейт? Ще бъдеш ли щастлива с един обикновен принц, или ти трябва нещо по-специално?

— О, титлата изобщо не ме интересува — заяви весело Кейт. — Бих се задоволила с един висок, мургав и красив милионер.

— Висок съм, а както казват, съм и милионер. Смяташ ли, че това ще ти бъде достатъчно?

— С теб вече опитах веднъж — отговори Кейт, стараяйки се гласът ѝ да прозвучи равнодушно. — Следващия път се надявам да намеря някой по-непретенциозен.

Трент я погледна изпитателно и Кейт почувства досадния, предателски червен цвят да се появява по бузите ѝ, както ставаше всеки път, когато усетеше погледа му върху себе си. Той разбра затруднението ѝ и обърна глава на другата страна, за да ѝ даде възможност да се съвземе. Довърши спокойно питието си, постави празната чаша на масичката и отново се обърна към нея.

— Мисля да им съобщя за Джени — каза и забелязвайки враждебния израз на лицето ѝ, добави ядосано: — Да не би да си мислиш, че можем да запазим в тайна присъствието ѝ вкъщи? А не виждам и причина да го правим. Не смяташ ли, че сестрите ми имат право да научат, че са станали лели?

Кейт свирепо го погледна.

— Особено Сарон, която прелива от майчини чувства — промърмори иронично. — С положителност изгаря от желание да предложи обичта и нежността си на детето ми...

— Кой знае? — каза Трент. — Не мога да не допусна, че жена като Сарон не крие някъде дълбоко у себе си чувства...

Кейт се опита да бъде разумна.

— Не претендирам, че трябва да пазим в тайна присъствието ѝ, след като и без това се намира в Тимберич. Но все пак необходимо ли е да го обявиш официално?

— Мисля, че така е най-добре — отговори решително Трент и без да ѝ обръща повече внимание, повиши глас, за да привлече вниманието на околните: — Кейт и аз искаме да ви кажем нещо много приятно — каза високо и важно, след като настъпи абсолютна тишина. — Кейт не дойде сама в Тимберич... Доведе и дъщеря ни. — Погледна Кейт, която бе хванала ръката му и я стискаше конвулсивно. — Тя се

казва Дженифер и е почти на шест години. Сега спи в стаята си, но ще ни бъде особено приятно да ви я представим утре на закуска.

В настъпилото всеобщо смайване Сарон стана и се доближи полека-лека до Трент, гледайки го иронично.

— Мили братко — произнесе презрително, — колко е удобен за теб този факт и точно в този час. — Усмихна се накриво на Кейт и добави с невероятна злоба: — Така значи, доведе и дъщеря си! Колко вълнуващо! Да, трябва да призная, че понякога Трент е безнадеждно наивен. Сигурно е голяма утеха за теб, Кейт, да знаеш, че богатството на Роситър си е все тук, за да поддържа теб и дъщерята на Трент, когато настъпят по-трудни моменти за вас. И особено пък сега, когато нещастният ни дядо е съвсем сам — там горе — с единия крак в гроба. Да, много си мила, че си се сетила да му доведеш за компания единствената му правнучка.

Кейт погледна в очите бившата си балдъза.

— Някой казвал ли ти е някога, Сарон, че умът ти е неизлечимо болен? — произнесе със завидно самообладание. Обърна се кръгом и с твърда крачка тръгна към вратата.

Трент я настигна, хвана я за китката и се опита да я задържи.

— Къде отиваш, Кейт?

— В стаята си. Предпочитам да хапна нещо сама или изобщо да не ям. Някъде между коктейлите и аперитивите, изглежда, съм си загубила апетита.

Премина с вдигната високо глава пред всички, които я гледаха изумени, и се изкачи бегом в стаята си. През междинната врата видя Джени, която спеше спокойно. Дългите тъмни мигли правеха мека, кадифена сянка по бузките ѝ. „Боже мой! Защо приех да те доведа тук? — изплака Кейт. — Трябва да съм полудяла.“

Не остана дълго сама. След едно бързо почукване по вратата в стаята се втурна Трент, бесен от яд.

— Какво искаш да постигнеш, Кейт? Искаше да покажеш на всички, че смешните обвинения на Сарон са основателни ли? Да направиш за смях и себе си, и мен ли?

— Съжалявам, че станах причина семейството ти да промени порядъчното си мнение за теб — иронизира го Кейт. — За щастие, вече не съм длъжна да приемам оскърбленията на сестрите ти. Жалко, че родителите ви са починали, когато сте били много малки. В тази къща

е било крайно наложително присъствието на някой, който да възпита децата на Роситър в елементарните правила на благоприличието.

— В това може би си права — съгласи се Трент, малко поспокоен. — Но ще те помоля, докато си в Тимберич, да се държиш с мен, като че ли сме приятели. Други семейни двойки успяват да поддържат културни отношения помежду си след развода. Не виждам защо да не бъде същото и при нас.

— Приятели! Искаш от мен да се държа с теб, като че сме приятели! — Кейт истерично се засмя. — Развеждаш се с мен, за да продължиш необезпокояван любовната си връзка с една от най-светските жени на Чикаго, и после дори не се жениш за нея. Отгоре на всичко имаш претенциите да се държа културно и възпитано с теб!

— Намирам разговора прекалено глупав, за да го продължим. Слез, моля те, за вечеря. Готвачката чака да сервира.

— Много важно, че чака! — извика Кейт, която вече не можеше да контролира нервите си. — Казах ти, че не съм гладна.

Трент я хвана грубо през раменете.

— Не можеш ли поне веднъж да направиш нещо, което искам от теб, без да ми изтъкваш куп безполезни възражения?

— Не — заяви Кейт. — Искаш от мен невъзможни неща. Пусни ме, моля те... боли ме.

Ръцете на Трент се отпуснаха. Той поклати глава и като се обърна кръгом, тръгна към вратата.

— Сутринта в седем и половина ще има кола, която ще закара теб до университета, а Джени в училище. Ще ти бъда задължен, ако си тук точно в пет следобед, за да посетиш дядо. Ще се постарая и аз да бъда там, за да му представя Джени. — Погледна я безизразно. — Обещавах ли да бъдеш точна за срещата с дядо?

— Да, обещавам ти.

— Закуската се сервира в трапезарията след шест часа. Сигурно ще си гладна сутринта, след като реши да не вечеряш. Помниш ли къде се намира малката трапезария?

— Помня всичко, което има връзка с Тимберич. Всичко!

В очите на Трент проблесна интерес.

— Тогава някой ден ще си разменим спомените — каза. — Може би ще успея да попълня някои подробности, които ми убягваха, когато бяхме женени.

— Съмнявам се — измърмори Кейт. — Не мога да си представя, че на някого от семейство Роситър да може нещо да му избяга.

— Гледай да не забравяш тона — подхвърли Трент и спокойно излезе от стаята.

VIII

Кейт влезе тихо в огромната спалня и спря на две-три крачки от голямото дъбово легло. Дори и сега тежко болен — Юджийн Роситър не желаше да го преместят в болнична стая. Наоколо не кръжаха медицински сестри и на пръв поглед Кейт не откри нищо от обичайните за стая на болен предмети. Сърцето ѝ сви от необяснимо състрадание. Беше ѝ невъзможно да повярва, че този блед, парализиран човек, легнал сред куп снежнобели възглавници, е чудовището, което я измъчваше безмилостно през последните месеци от краткия ѝ брак с Трент. Старецът — сигурно приближаваше деветдесет — беше със затворени очи. Трент седеше до него и му разказваше за всички по-важни решения, взети през деня. От неподвижната фигура в леглото не можеше да се съди дали разбира какво му се говори, но Кейт стигна до заключението, че това резюме на събитията през деня даваше на Юджийн Роситър усещането, че все още продължава да движи лично той империята „Роситър“.

Джени, която не бе свикнала да гледа стари хора, а особено пък тежко болни, стискаше уплашено ръката на майка си. Като че бе си глътнала езика.

Трент леко поклати глава, като видя, че са в стаята и с две-три изречения свърши рапорта си. Кимна на Джени и тя доверчиво се изкачи на коленете му. Трент докосна почти прозрачната ръка на дядо си.

— Тази вечер имаш необикновена посетителка. По-точно две.

Юджийн Роситър отвори очи. По мършавото му, сбръчкано лице тъмнокафявите очи имаха младежки блясък и особена невероятна сила. Макар че беше на осемдесет и осем години, в погледа му се четеше изключителният ум на човек, постигнал необикновено много, а в променената му външност се бе запазило нещо от предишното му очарование. Гледайки го в очите, Кейт почувства как я обзема предишната омраза, загнездена в сърцето ѝ. Сега, когато Юджийн Роситър беше буден, не ѝ бе трудно да си припомни цялата горчивина

от последната им среща. С нечовешко усилие се приближи до леглото и леко докосна с ръка дланта му.

— Добър вечер, господин Роситър. Надявам се, че се чувствате достатъчно добре, за да ни приемете.

— Чувствам се отвратително. — Гласът му беше все така силен, но се забелязваше характерното потреперване, което се появява при много старите хора. — Но се радвам, че те виждам. Къде беше изчезнала през последните месеци?

Кейт не се нуждаеше от предупредителния поглед на Трент, който ѝ напомняше, че Юджийн Роситър е тежко болен и че не трябва да го обременява с дълги и сложни обяснения.

— Отсъствах, господин Роситър. Чета за държавните изпити в Университета и трябва от време на време да оставам за малко сама, за да се съсредоточа по-добре.

— Жените не трябва да са много образовани — каза господин Роситър. — Всичко това, в края на краищата, не излиза на добро. Вземи за пример себе си и Трент. Непрекъснато се карате.

Кейт си пое дълбоко въздух и преброи наум до десет, преди да отговори колкото се може по-хладнокръвно:

— В днешно време повечето жени предпочитат да следват, за да могат да направят кариера, господин Роситър. А искам да ви уверя, че с Трент никога не сме имали неприятности относно следването ми в Университета.

Джени, нервирана от бездействието си в този непонятен за нея разговор, се премести от коленете на Трент по-наблизо, за да вижда по-добре лицето на дядо си.

— Мама ще стане голям психолог — каза сериозно. — Не се ли гордеете с нея?

С голямо усилие Юджийн Роситър обърна поглед към малката. Тя стоеше пред Трент и тъмнокестенявите им очи бяха вперени в очите на стареца. Трент изчака, докато старецът възприеме изключителната прилика между тях, и каза меко:

— Това е Дженифер, дядо. Това е дъщеря ми — моята и на Кейт. — Наведе глава и каза тихо в ухото на дъщеря си: — Джени, подай, моля те, ръка на прадыдо си. Много ще го зарадваш.

Джени послушно отиде до стареца и някак нерешително постави нежните си пръстчета в сбръчканата шепа на дядо си.

— Как сте? — каза любезно и както преди седмица постъпи и с Трент, добави: — Аз съм Дженифер Трентън Мелъри. Мелъри е името на мама, а Трентън — на баща ми.

Юджийн Роситър я наблюдаваше с внезапно потъмнели, остарели очи. Ако преди малко изглеждаше мършав, то сега, когато от очите му изчезна младежкият блясък, създаваше впечатление на скелет и Кейт се уплаши, че шокът, който старецът получи от срещата си с Джени, надвишаваше границата на издръжливостта му.

— Трент — прошепна, — не го ли подготви за идването на Джени?

— Естествено. Снощи му казах. Но не е възможно да види първата си правнучка, без да се развълнува. — Разтвори полека-лека пръстите на дядо си, които бяха стиснали конвулсивно ръчичката на Джени. — Джени вече ще живее при нас, дядо. През деня ходи на училище, но след това ще бъде винаги тук и ако поискаш да я видиш, просто трябва да кажеш аз или Кейт да ти я доведем. Джени вече ни обясни, че искала да опознае всички от семейството ни и съм сигурен, че няма търпение да ти разкаже за училището и приятелите си, нали, Джени?

— Да — промърмори някак несигурно Джени. — Трябва да е изминало много време, откакто... прадядо ми... е ходил на училище.

Неочаквано дрезгав смях се чу от сухите устни на господин Роситър.

— Изминаха осемдесет години — каза. — Наложих се да напусна училище, когато бях в трети клас, защото баща ми почина и трябваше да помагам на майка си в издръжката на семейството. Започнах първата си работа на осем и половина години.

Думите му направиха впечатление на Джени.

— И аз скоро ще стана на осем — заяви тя, прикривайки малко истината. — И какво можеш да работиш, когато си на осем години?

— Аз работех при един месар и трябваше да разносям поръчките из къщите. За тази работа са нужни бързи крака. Ще ти хареса ли такава работа?

— Не особено — отговори искрено Джени. — Мисля да поостана още малко в училище и да следвам за психолог. А може пък да стана президент на фирма като баща си.

Кейт подскочи изненадана.

— Това пак е нещо ново. Кога го измисли?

Джени се оправда:

— Още не съм решила окончателно.

Юджийн Роситър се отпусна на възглавниците и затвори очи.

— Имаш още много години на разположение, за да решиш окончателно — прошепна.

Трент се изправи.

— Мисля, че вече трябва да оставим дядо. Виждам, че сестра Грахам чака на вратата. Хайде, Джени. Утре ще поговориш с дядо.

Джени се сбогува любезно, а Кейт пожела на болния спокойна нощ. Но внезапно Юджийн Роситър протегна бързо треперещите си ръце, като че искаше да я задържи.

— Не си отивай, Кейт — произнесе с мъка. — Искам да поговорим насаме.

Кейт погледна неспокойно Трент.

— Мога ли да остана? — попита тихо. — Изглежда много уморен.

— Спрете с шушуканията — заповяда Юджийн Роситър. — Отивай си, Трент. Имам да говоря с Кейт.

Трент му каза внимателно:

— Кейт ще се радва да поговори още малко с теб, дядо. Но не бива да я задържаш много. Трябва да окъпе Джени и да я подготви за лягане. — Обърна се към Кейт и добави шепнешком, съучастнически: — Ще взема Джени в стаята си. Гледай да не му позволиш да говори повече от пет минути. Сестра Грахам ще дойде в пет и половина за инжекцията и не трябва да го намери изтощен.

Кейт поклати глава.

— Смятам, че е по-добре да изпълним желанието му. Ако се е развълнувал от срещата ни, може би този петминутен разговор ще му помогне да се успокои. — Изчака търпеливо Трент и Джени отново да кажат на стареца лека нощ и когато те излязоха от стаята, седна предпазливо в края на леглото. — И така, господин Роситър — започна меко, — какви тайни искате да ми поверите тази вечер?

Говореше спокойно, стараейки се да успокои един умиращ човек, на когото умът — така поне й казаха — не беше вече в ред. За голямо нейно учудване обаче видя, че се движи неспокойно в леглото, като мършавите му ръце се мъчеха да придърпат завивките на леглото, без

да успеят. Очите му, отново придобили младежкия си блясък, отбягваха погледа ѝ и блуждаеха из стаята, докато се спряха на една семейна снимка от времето, когато Трент е бил бебе. Кейт уплашено се наведе над него и покри с длани ръцете му, за да спре нервните тръпки.

— Какво се е случило, господин Роситър? — попита тихо. — Кажете ми какво ви измъчва, иначе се страхувам, че трябва да повикам сестра Грахам.

Мършавите му рамене потрепераха под бялата болнична пижама, но Юджийн Роситър успя все пак да откъсне очи от снимката и да ги прикове в Кейт.

— Зная, че с Трент сте разведени — измърмори накрая. — Преструвах се, че не помня, за да накарам Трент да те доведе. Да... зная за развода ви, защото той е мое дело. Не беше подходяща съпруга за внука ми. Трент трябва да поеме всичко, след като си отида. Това се знаеше отдавна. Още когато почина баща му, а чичо му замина за Южна Америка, за всички беше ясно, че отговорността за империята „Роситър“ ще падне върху Трент. Затова имаше нужда от съпруга, която да изпълнява всичко, което се нареди, а ти не беше подходяща за тази роля.

Облегна глава на възглавниците, явно изтощен и Кейт се насили да забрави горчивините, наслоени в сърцето ѝ от старите им разногласия.

— Зная, господин Роситър — каза спокойно. — Зная, че не одобрявахте брака ми с Трент. И все пак не трябва да се смятате отговорен за решения, взети от другите. С Трент не се разведохме просто защото вие не ме харесвахте. Имаше... други причини.

Кейт изхвърли от главата си безполезните картини от миналото ѝ, сама изненадана от себе си — от искрения си интерес към един човек, който винаги е бил враг. Притисна ледената ръка в топлите си длани.

— Радвам се, че на Джени се удаде възможността да се запознае с вас, господин Роситър. Както виждате, все пак излезе и нещо хубаво от брака ми с Трент.

Главата на болния едва доловимо се раздвижи на възглавницата и това бе единственият знак, че е чул думите ѝ.

— Продължавам да мисля, че не си подходяща съпруга за Трент. Трябваше да се ожени за Елена Сондърс. Само тя беше достойна за него. Прадедите ѝ са били едни от първите заселници в Америка. Тя е истинска американка.

Със завидно спокойствие Кейт оправи със свободната си ръка завивката около раменете му.

— Разбира се, господин Роситър. Това го казахте и преди години. Може би обаче Елена Сондърс не е искала да се омъжи за него?

— Не, не! — Юджийн Роситър ядосано освободи ръката си. — Той не я искаше. Нито пък изобщо е имал намерение да се ожени за нея. Сега го зная. Не трябваше да се намесвам. Искам да кажа, че все още те намирам за неподходяща съпруга на Трент, но разбирам, че трябваше да ви оставя сами да уредите живота си. — При последните думи гласът му се пропука, а в същото време се чу шум от отваряща се врата.

— Донесох ви вечерята, господин Роситър — обяви женски глас.

— Махай се отгук. Веднага. И гледай да не се върнеш, преди да са изминали две минути — каза ядосано той.

Сестра Грахам — вероятно беше тя — погледна с безпокойство болния.

— Моля ви, господин Роситър. Не трябва да се преуморявате повече тази вечер, защото ще се наложи да помоля доктор Ротстайн да ви забрани посещенията.

Кейт реши да се намеси.

— Ще му пожелаая лека нощ и веднага си тръгвам, сестра. Разбирам, че господин Роситър има нужда от спокойствие.

Щом като сестрата затвори вратата след себе си, Юджийн Роситър протегна треперещите си ръце и дръпна Кейт, заставяйки я да седне отново до него.

— Ще ти кажа истината. Трент никога не е бил влюбен в Елена Сондърс. Нито пък е имал някаква връзка с нея. — Тъмните му очи се впиха в лицето на Кейт с отчаяние. — Тогава ти казах, че Трент иска да се ожени за нея. Не беше истина. Аз исках да се ожени за нея. Той никога не си е мислил за подобно нещо.

— Разбирам — промълви Кейт. Погледна го сериозно няколко секунди, но напрежението ѝ бързо премина, оставяйки на негово място отново състраданието. Каква полза имаше да кара този човек да се

измъчва за старите си прегрешения, които може би тогава ѝ нанесоха някаква вреда, но които в никакъв случай не биха предизвикали развода, ако Трент не го желаше. — Не се измъчвайте, господин Роситър — каза нежно. — Не оставих Трент заради Елена Сондърс. Имаше други причини, които ни доведоха до развода.

Кой знае защо, успокоителните ѝ думи не доведоха до очаквания резултат и Кейт изпита безкрайно облекчение, когато на вратата отново се появи сестра Грахам.

— О, много се радвам, че дойдохте — каза тя тихо. — Страхувам се, че господин Роситър се развълнува прекалено за една семейна история, която днес вече няма никакво значение. Ще му дадете ли нещо успокоително?

Сестрата се доближи до леглото и провери пулса на болния:

— Научих за срещата ви с малката Дженифер Роситър. А сега, ако искате утре следобед отново да видите красивата си правнучка, не трябва да противоречите на това, което ще ви кажа. — Намигна на Кейт и тя тихо се измъкна от стаята.

Когато се намери в коридора, облегна се на стената, като че бе изживяла ужасно изпитание, защото краката ѝ отказваха да я слушат. Повдигна треперещата си ръка и нетърпеливо махна кичура от челото си. Ако господин Роситър казваше истината — а нямаше никаква причина да я лъже един умиращ човек — значи Трент никога не е имал намерение да се жени за Елена Сондърс и настойчивостта му да се разведе изглеждаше още по-необичайна.

Наистина господин Роситър действително имаше вина за несполучливия им брак. Ако Кейт знаеше, че между Трент и Елена Сондърс няма сериозна връзка, сигурно щеше да се опита да задържи мъжа си. Все пак, когато отиде на летището за последната им драматична среща, вече бе научила от лекаря си, че очаква дете. Беше отишла, защото нямаше търпение да му съобщи приятната новина. Надяваше се, че перспективата да стане баща ще смекчи сърцето му и ще помогне да изчезне отчуждението, настъпило между тях. Сега, когато разсъждаваше по-трезво върху тези събития, разбираше, че ако Юджийн Роситър не беше ѝ напълнил предварително главата с куп лъжи за връзката между Трент и Елена, никога нямаше да му даде развод, без да поиска обяснения. Не беше изключено дори да потъпче

гордостта си, като му напомни, че трябва да уважава повече жена си и бъдещата майка на детето си.

„Да — разсъждаваше Кейт. — Без съмнение машинациите на господин Роситър направиха така, че бе изключена всяка надежда за помирение с Трент и явно угризенията за тази несправедливост гнетяха съвестта на умирация.“

Повдигна рамене. Минало — забравено.

Кой знае, ако причината за развода не беше Елена, то може би имаше друга, много по-сериозна, която е подтикнала Трент да поиска свободата си. А оттогава изминаха цели шест години, без да направи опит да се срещне с бившата си жена. Това показваше явно, че няма никакво намерение да се свързва с нея отново и да започнат нов живот. Какво значение имаше дали причината за развода е била Елена Сондърс или друга жена — може пък просто да му бе омръзнала неопитността на незрялата, повърхностна тогава Кейт?

Нервирана от собствените си мисли, Кейт влезе в стаята си и нетърпеливо съблече всичките си дрехи. Самостоятелната баня в тази гостна беше обширна и луксозна. Огромна светложълта вана бе отлята дълбоко в мраморния под. Над голямата мраморна мивка имаше грамаден шкаф, пълен с меки хавлиени кърпи.

Кейт не можа да издържи на изкушението и реши да се наслади поне веднъж на удобствата, които ѝ предлагаше богатата обстановка.

От години не беше пълнила вана с топла ароматизирана вода. Времето ѝ беше ценно и обикновено се ограничаваше с един душ. Днес обаче в напрегнатото психично състояние, в което се намираше, чувстваше необходимостта да се потопи в топлата вода, да отпусне напрегнатите си мускули и да изхвърли от себе си напрежението, предизвикано от въпроси, на които не можеше да даде отговор.

Джени се намираше в добри ръце, след като беше с баща си. На Кейт не ѝ се искаше да си признае, че в действителност чувстваше облекчение, защото поне за малко можеше да подели с някого непрекъснатия надзор над дъщеря си. Протегна сладострастно крайниците си, вдишвайки с наслада аромата на скъпия шампоан. Когато излезе от ваната, намаза цялото си тяло с някакъв специален лосион, който намери в едно от шкафчетата. После се изправи пред голямото огледало и с удовлетворение огледа кожата си, блестяща от здраве.

След топлата атмосфера в стаята спалнята ѝ се стори някак студена и бързо се наметна с тънък пеньоар, докато реши какво ще облече за вечерята. Независимо от дръзкия отговор, който даде на Сарон предишната вечер, знаеше колко е беден гардеробът ѝ и много ѝ се искаше да има нещо по-официално от дългите памучни поли, за да не стане отново прицел на злъчните забележки на бившата си балдъза. Понеже с пожелания нямаше да стигне доникъде, извади от шкафа една копринена пола и я просна на леглото заедно с небесносинята си блуза. Това бяха най-официалните ѝ дрехи, а сега ги гледаше с недоволство. Успокояваше я мисълта, че пребиваването в Тимберич няма да е за дълго.

— Мамо! Чакай да ти кажа! — Джени се втурна зачервена в стаята. — Татко ми позволи да поиграя с влакчето му. И, разбира се, ми го подари. Бил е на татко, когато е бил малък. — Така сладко казваше думата „татко“, като че смучеше карамел, и гърдичките ѝ щяха да се пръснат от гордост.

— Радвам се, че си се забавлявала. Беше ли послушна, докато беше с... с... баща си?

— И той е тук — обяви Джени, отбягвайки да отговори пряко на колебливия въпрос на майка си. — Изпрати първо мен, за да е сигурен, че си облечена, преди да влезе. — Обърна се и извика през рамо: — Можеш да влезеш. Мама е облечена!

Кейт сметна за излишно да обяснява на дъщеря си, че един тънък пеньоар не може да се нарече „облекло“. Само стегна още малко колана около кръста си и придаде на лицето си равнодушен израз. Трябваше да се примири, че ще има подобни епизоди, докато са в Тимберич. В края на краищата не можеш да искаш от едно пет и половина годишно момиченце да прилага правилата за добро възпитание, които определят отношенията между разведените.

Трент се показа на прага и рязко спря, като видя, че Кейт е облечена само в тънък пеньоар. За пръв път загуби самообладание и остана неподвижен на вратата, явно затруднен.

— Джени беше сигурна, че ще ти е приятно да те посетим — каза накрая. — Тя ме накара.

— Джени знае, че присъствието ѝ винаги ми доставя удоволствие — отговори Кейт. — Благодаря ти, че остана с нея толкова време. Признавам, изпитвах необходимостта да бъда за малко сама.

Джени погледна полата и блузата, проснати на леглото.

— Тези са най-хубавите дрехи на мама — обясни на Трент. — Беше облечена с тях миналото лято, когато бяхме на почивка през ваканцията в дома на професор Трим, близо до езерата. Професор Трим намира, че мама е много красива. Ти какво ще кажеш?

Без да поглежда към Трент, Кейт усети рязката промяна у него след думите на Джени. Почувства се приятно поласкана и реши да не му казва, че професор Трим е на седемдесет и я наричаше „една много красива млада госпожа“ по такъв начин, както би го казал и на Джени. За човек, на чийто гръб тежат толкова години, разликата във възрастта между майка и дъщеря изглеждаше незначителна.

Джени се обезпокои от мълчанието на Трент.

— Ти не намираш ли мама за хубава? — попита отново с болка. — Затова ли не си искал да бъдеш повече женен за нея?

Чувайки тъжното гласче на дъщеря си, Кейт съжали, че предизвика ревността на Трент. Обърна се към Джени и каза меко:

— Миличко, опитай се да разбереш, че не само баща ти има вина за развода. И двамата решихме да живеем разделени. — Заради Джени гласът ѝ прозвуча без капчица упрек към Трент. — Не трябва да обвиняваш баща си за развода, нито пък да го караш да казва неща, които не иска. И двамата те обичаме, Джени, и само това трябва да има значение за теб.

— Да, добре — съгласи се неохотно Джени. — Но след като аз те намирам толкова красива, защото той не го разбира?

Трент взе Джени в прегръдките си.

— Мама ти каза да спреш с въпросите си, красива госпожице. Но щом непременно искаш да знаеш мнението ми, заявявам ти, че също я намирам за много красива. В действителност за мен тя е най-красивата жена, която съм срещал... Естествено, преди да се запозная с теб. — Натисна с пръст нослето на Джени и я отведе до огледалото в банята. Джени погледна разрешените си косици, кафявите си очички и по средата на лицето грозно, смачкано носле. — Виж сама — извика Трент, махайки пръста си от нослето ѝ. — Има ли в света по-красиво момиченце от теб?

Джени се засмя с глас, забравяйки предишната си „мъка“, а Кейт наведе глава, чувствайки остра болка в сърцето. Трент съвсем ясно ѝ показа, че е готов да каже и направи каквото и да е, само и само Джени

да е доволна, докато самата Кейт не трябваше да взема на сериозно комплиментите му.

— Късно е — заяви тя накрая. — Може ли да ме оставите на спокойствие, за да се облека? Джени, приближава времето за лягане. Трябва да заспиш рано, защото утре тръгваме на разсъмване, за да стигнеш навреме в училище.

Джени се притисна към Трент.

— Не искам да спя. Искам да остана с татко.

— Не. — Гласът на Трент прозвуча необичайно строго. — Занесох влачето в стаята ти и ти позволявам да си поиграеш още малко. Достатъчно умничка ли си, за да намериш сама стаята си, или ще се изгубиш по пътя?

— Но какво говориш? Нали стаята е тук наблизо.

— Бягай тогава. Ще дойдем да те видим след малко.

Джени изчезна, доволна, че отново ѝ позволяват да поиграе с влачето, и то без да виси някой от големите на главата ѝ. Кейт очакваше, че Трент ще последва примера на дъщеря си, но той се приближи и нетърпеливо попита:

— Какво имаше да ти казва дядо?

— Не е нещо особено. Каза ми, че знаел за развода ни, но се преструвал, че е забравил, за да те принуди да ме доведеш тук?

— Не може да бъде. И защо е била цялата тази комедия?

Кейт повдигна рамене.

— Изглежда, се чувства виновен за несполучливия ни брак. Когато беше в Мексико по работа, тоест малко преди да ми поискаш развод, беше ми казал, че имаш връзка с Елена Сондърс и че искаш да се ожениш за нея, а аз ти преча. — Забеляза помръкналото му лице и добави иронично. — О, не се страхувай! Бях олицетворение на тактичността. Успокоих го — или поне се опитах. Обясних му, че Елена Сондърс не е единствената причина за развода ни. — Засмя се горчиво. — Напоследък времето ми минава да успокоявам другите, не смяташ ли? Когато не казвам на Джени колко добър и внимателен си, убеждавам дядо ти, че независимо от развода с теб сме си останали най-добрите приятели на света.

— Благодаря ти за тактичността във връзка с Джени, а още повече за внимателното ти отношение към дядо. Естествено, права си, че Елена Сондърс няма нищо общо с развода ни и искрено съжалявам,

че те е накарал да повярваш в несъществуващата ми връзка с тази жена. Тя никога нищо не е означавала за мен, Кейт, а дядо би трябвало да знае, че в никакъв случай няма да се ожения за нея.

— И според теб това трябва да ме накара да се чувствам по-добре ли? — извика Кейт. — Все пак Елена Сондърс беше нещо истинско — една красива жена, която можех да приема като причина за всичките си неприятности. Да не мислиш, че сега се чувствам пощастлива, като зная, че си настоявал за развод само защото не отговарям на претенциите на семейство Роситър? Или пък се опитваш да ми кажеш, че в живота ти е имало друга жена, а дядо ти си е въобразил, че е Елена?

— Не зная каква роля разиграваш сега, Кейт. Но имай предвид, че не ти отива да се представяш за невинно оскърбена.

Кейт нямаше сили да продължи този разговор, който я караше да недоумява все повече.

— Ако нямаш нищо против, Трент, бих искала да се облека. Сигурно приближава времето за „свещената“ семейна вечеря.

— Може членовете на семейството ми да са непоносими, неприемливи, богати и свикнали да правят каквото си искат, може понякога да говорят недопустимо грубо, но това е единственото семейство, което имам, и по принцип не би трябвало да намираш за нелогично изискването ми да се държиш любезно с тях само един-два часа всяка вечер. Все пак не си осъдена на доживотно съжителство с тях. Може да имаш щастието дядо да умре още утре и тогава веднага ще бъдеш освободена от „затвора“ за добро поведение.

— Трент... не исках да те огорча... — заекна Кейт. Постави ръка в дланта му, молейки мълчаливо за прошка.

Той прекара пръсти в гъстата си коса, а после пъкна ръце в джобовете.

— Забрави го, Кейт! Ще те видя на вечеря. Ако искаш, не идвай за аперитива. Може Джени да очаква приказка, преди да заспи.

— Да — измърмори Кейт. — Да й кажа ли, че след малко и ти ще се качиш да й пожелаеш лека нощ?

— Ако това не те кара да мислиш, че се опитвам да монополизирам обичта й.

— Трент... — Беше ужасно трудно да произнесе думите, които спонтанно дойдоха на устните й. — Бих искала да й пожелаеш лека

нощ. Джени има нужда от баща си.

Трент я погледна смаяно.

— Ако живеем с теб още хиляда години, може да започна и да те разбирам — промълви.

Бледа усмивка се появи по лицето на Кейт.

— Ако успееш, моля те да ми кажеш какво си открил, защото, признавам, в този момент и аз самата не се разбирам.

— Ето че все пак постигнахме съгласие в нещо и ние двамата — каза Трент и затвори вратата след себе си.

IX

Ани де Сантос се усмихна весело на Кейт и ѝ подаде бисквита.

— Вземи — каза. — Имам цял куп. Майка ми си мисли, че сега, след като живея в собствено жилище, ще умра от глад, ако не ми изпраща храна.

Кейт взе бисквитата и започна да я дъвче замислено, гледайки навън. Гласът на Ани я върна на земята.

— Който и да е високият, красив непознат, явно е оказал невероятно благотворно влияние на външността ти и катастрофално на способността ти за съсредоточаване.

Кейт се усмихна и прие закачката на приятелката си с повдигане на рамене.

— Не съм убедена, че е способствал за красотата ми, но за второто няма никакво съмнение. Добре че сме в края на септември. Нямам сили за повече изпити.

— Досега няма от какво да се оплачеш — отбеляза малко завистливо Ани. — Ако получиш и други отлични оценки, накрая професорите ще помислят, че преписваш.

Кейт се почувства неудобно.

— Винаги съм смятала, че изпити се вземат по-лесно, ако не четеш до припадък. И днешният резултат явно доказва това ми твърдение. — Изправи се и изтръска трохите от панталона си. — Хайде да се поразходим. Ще оглушея от този шум.

Разхождаха се бавно по постаната с чакъл пътека. Ани отново първа наруши тишината.

— Защо не го поканиш да те придружава в събота на бала? Всички сме много любопитни. Аз обаче имам и друга причина. Искам да откроя какво средство е използвал, за да завладее едно момиче с разбито в миналото сърце и то за толкова кратко време, докато аз от години се опитвам да те измъкна от безразличието ти към другия пол. Само като си помисля, че никога не прие да излезем да се позабавляваме, ще откача.

Кейт така рязко спря по средата на алеята, че тримата студенти, които вървяха точно зад тях, за малко да я съборят. Без да обръща внимание на иронията в гласовете им, когато се извиняваха, тя се наведе и започна да събира книгите, които се бяха изплъзнали от ръцете ѝ. Движенията ѝ бяха механични, а по израза на лицето се разбираше, че отново се намира на друго място. Накрая се изправи със странен блясък в очите.

— Ани! Идеята ти е забележителна! Ще се чувства ужасно в нашата среда!

Ани я погледна смаяно.

— Що за връзка е вашата? По цял ден обикаляш намръщена, а ти става весело, когато ти предлагам нещо, което ще го направи нещастен. Предавам се. За мен тези резки любовни промени са непонятни.

Кейт спря до вратата и попита приятелката си:

— Кой ще те придружава на бала, Ани? Скот Стюард ли?

Ани се обърна за миг.

— Хм... да ти кажа истината — Марк, тоест професор Матеос предложи да ми бъде кавалер — произнесе със заекване. И преди Кейт да успее да вземе отношение по въпроса, за да изтъкне, че професор Матеос е най-търсеният ерген в студентското градче, Ани побърза да добави: — На масата ни ще бъде и Скот с дамата си. Ако дойдете и вие, ще бъде много весело. Ще се забавляваме до зори.

— Ще те предупредя навреме, ако Трент приеме, наистина ще бъде невероятна вечер.

Трент тихо затвори вратата на дядо си, оставяйки вътре Джени и сестрата, а в същото време Кейт се мъчеше да задуши ревността си. Още в първия момент забеляза, че между детето и стария господин Роситър се получи много тесен контакт, но още не ѝ се искаше да го приеме за истина.

Дъщеря ѝ с прекалено голямо желание отиваше да прави компания на праядо си, а после оставаше до момента, в който я заставяха да напусне стаята. Всъщност не точно това безпокоеше Кейт. Плашеше я фактът, че старецът разказваше на детето страшни истории от детските си години, а наскоро ѝ разказа и за една ужасна епидемия

от холера в Чикаго. На Кейт направо ѝ прилошаваше, когато слушаше тези истории, докато Джени, напротив, очакваше с нетърпение кога ще се изкачи в леглото при дядо си, за да чуе продължението им. Единствената надежда на Кейт беше, че Юджийн Роситър все някога ще свърши тъжните разкази от младежките си години и ще започне да описва успехите си, довели го до основаването на търговската империя Роситър.

Тези мисли я накараха да се усмихне горчиво. Никога не си бе представяла, че ще дойде ден, в който да се моли да чуе тежкия глас на Юджийн Роситър да говори надутото за триумфа си над своите съперници. Трент я погледна и прекъсна мислите ѝ:

— Защо се усмихваш?

Кейт без колебание му обясни:

— Не вярвах, че ще дойде време да очаквам с нетърпение спомените на дядо ти за пътя му към славата. Струва ми се, че ще започна да сънувам кошмари, ако чуя още една история за деликатните, туберкулозни момиченца с ангелски личица, които отиват на небето. А Джени, напротив, изглежда е във възторг.

— Смятах, че първото нещо, на което са те научили на лекциите по психология е, че на децата много се харесват драматичните истории.

— Джени не е „децата“. Тя е дъщеря ми.

Трент избухна в смях.

— И това, естествено, променя всичко. Кейт, ти си неизлечимо романтична!

В същото време бяха стигнали до вратата на хола. До ушите ѝ достигнаха познати гласове и Кейт започна да говори бързо, преди Трент да я отвори и се слее в едно с останалите от Роситър:

— Искам да те помоля за нещо, Трент.

Той се обърна и я погледна иронично.

— Трябва ли да седна, или мога и прав да приема шока?

Кейт се усмихна насила.

— Не е нещо, което ще те шокира. Семестърът свършва в петък, а в събота вечер в университета ще имаме бал. Искаш ли да дойдеш с мен?

— В качеството на какъв? Като кавалер за една вечер или като твой съпруг? — попита равнодушно.

— Просто като Трент Роситър. Не си ми вече съпруг. Забрави ли го?

— Изобщо не съм го забравил. С подробности от този вид паметта ми е много силна. — Като че искаше да добави още нещо, но се отказа. — С удоволствие ще те придружа — каза просто.

Отвори вратата и ги обгърна шумът в салона. Кейт меланхолично го проследи с поглед. „Може би не трябваше да го каня за събота“ — помисли си. Усещаше подсъзнателно, че и самата тя, въпреки че обстановката ѝ беше позната, имаше опасност да се намери в положение, по-трудно и от това на Трент.

Пристъпи решително към Лиза. Не ѝ се слушаше досадния вътрешен предателски глас, който непрекъснато ѝ повтаряше, че беше поканила Трент, защото искаше да има удоволствието да прекара няколко часа с него далеч от ужасните му роднини. Усмихна се на Лиза.

— Здравей. Имаш ли новини от Филипе? — Погледът ѝ се кръстоса с пронизителния поглед на Трент и веднага наведе очи. — Какво става с Филипе? — попита отново.

— Казах ти, но ти май не си тук — засмя се Лиза.

Кейт се изчерви.

— Понякога съм много глупава — промълви, въздъхвайки тежко. Лиза я погледна със състрадание.

— Мила, всички понякога сме такива.

Кейт предъвкваше парче баница с необичайно удоволствие. Университетската столова придоби нов, празничен вид благодарение на меката светлина на свещите, които бяха поставили.

На тяхната маса атмосферата беше станала напрегната, когато беше представила Трент на приятелите си, чувствайки се малко неловко в мига, който произнасяше името му. За щастие само на Скот името направи впечатление и изкоментира.

— Роситър! — подсвирна с удивление. — Много полезно е да носиш такова име в този град! Искат ли ти карта за самоличност, когато осребряваш чек?

Всички в компанията избухнаха в смях и Кейт разбра, че никой дори за миг не свърза името му с всемогъщата империя „Роситър“. За

нейно облекчение Трент не направи опит да ги изведе от заблудата и дори успя да отговори на някои въпроси относно професията си, давайки им точна информация, което обаче създаде впечатление за общественото му положение.

Ужасно беше да виждаш колко близо може да се намира някой до истината, говорейки лъжи. Тази констатация подейства зле на Кейт, но втората чаша червено вино ѝ възвърна настроението.

Вече бе танцувала с Марк Матеос, а сега дръпна Скот Стюард за ръката, който беше чудесен танцьор. Двамата се отдадоха изцяло на танца — единственото нещо, което ги свързваше. След дългите седмици на душевно напрежение Кейт танцуваше по-добре от всякога. Когато танцът свърши, тя се облегна, смеейки се на гърдите му. Той притисна по-силно ръката си около кръста ѝ и впи страстен поглед в нея.

— Недей, Кейт! — промълви с дрезгав глас. — Не го прави пак... освен ако наистина го чувстваш...

Тя рязко се отдръпна и леко постави длан в неговата.

— Извинявай, Скот — каза му мило. — Знаеш добре, че между нас нищо не може да съществува. По характер си достатъчно добър, за да изтърпиш променливото ми, понякога отвратително настроение.

Спряха на няколко крачки от масата.

— Нямам нищо против да го правя често — измърмори Скот сериозно. — Но ти не чувстваш нищо към мен, нали?

— Скот, не можем да говорим тук. Някой ден ще се опитам да ти обясня. Когато бях много млада, бях измамена горчиво в чувствата си и още не мога да го преодоля.

Върнаха се на масата, където Трент разговаряше приятелски с Джанет — дамата на Скот за вечерта. Трент стана като кавалер и изчака Скот да придружи Джанет до дансинга, след което отново седна на мястото си с мрачен вид. Следеше безмълвно танцуващите двойки, без да обръща внимание на Кейт. Ани и професорът танцуваха, плътно притиснати, и не откъсваха поглед един от друг.

Кейт, замаяна от виното и от бесния танц със Скот, се изправи предизвикателно пред Трент.

— Няма ли да ме поканиш да танцуваме? — попита дрезгаво.

Той я погледна пренебрежително.

— Нали танцува със Скот? Не ти ли е достатъчно?

— Знаеш, че обичам да танцувам — избегна прекия отговор Кейт.

— О, да. Зная. Както зная, че искаш постоянно да си заобиколена от мъже, влюбени в теб. И успяваш. Затова ли ми отпрати тази неочаквана покана? За да ми покажеш любовниците си. Ами Марк Матеос? И той ли е една от жертвите ти?

Кейт не знаеше да се радва ли, или да се ядосва. Трент показваше класически признаци на ревност.

Вдигна предизвикателно рамене.

— Поисках само да потанцуваме, Трент, а не да се обвързваш с мен за цял живот.

— Дори не знаеш какво означават тези думи — каза ядосано той, но се изправи и я отведе с хладна любезност на дансинга. Музиката сега не беше бърза и силна, а бавна и така нежна, че усили още повече възбудата на Кейт. Трент я държеше на разстояние от себе си и тя, без да я интересува какво ще си помисли за постъпките ѝ, се прилепи плътно до едрото му твърдо тяло. Едва се сдържаше да не увие ръце около врата му.

— Кейт... — каза дрезгаво Трент. — Какво всъщност искаш? Какво искаш да ми покажеш?

— Нищо — прошепна тя. — А ти?

Една ругатня се изплъзна от устата му, но ръцете му със сила притиснаха тялото ѝ към неговото. Кейт се опита да оправи стъпките си в такт с музиката, но единственото, което усещаше в този миг, беше натискът на силното му тяло и страстният копнеж да почувства стиснатите му устни върху своите.

Музиката спря и Трент веднага я пусна.

— По-добре да се върнем при компанията — каза намръщено.

— Защо? Скот и Джанет са на бара. Марк и Ани като че не се нуждаят от никого, освен от себе си. Защо не поиграем още малко? В края на краищата нали за това дойдохме.

— Така ли? И наричаш това, което правим... танц? — Музиката отново започна и Трент грубо я дръпна към себе си. — Добре. Да танцуваме тогава.

Танцът с Трент винаги беше за Кейт едно силно телесно наслаждение и тази вечер не правеше изключение. Шестте години, през които живя далеч от него, просто бяха засилили влиянието му

върху нея. Когато ритъмът отново стана бавен и мелодията още по-нежна, Кейт се отпусна в обятията му, като долепи плътно тяло в неговото. Когато твърдите ѝ гърди се допряха до сакото му, почувства, че той леко потрепери и след миг ядосано я отблъсна от себе си.

— Да сядаме — измърмори. — Какво се опитваш да направиш? Предизвикваш ме да те изнася тук на дансинга, за да ми поискаш после обезщетение ли?

Отправи се към масата, без да го интересува дали тя тръгна след него. Кейт се видя принудена да го последва. Чувстваше се като попарена и много разстроена от телесните и душевни вълнения по време на танца с Трент, а я плашеше и мисълта, че трябваше да изтърпи изпитателните погледи на компанията.

Когато отново седнаха по местата си, лицето на Трент придоби обичайния си невъзмутим израз, но Кейт забеляза, че капчици пот покриваха челото му и че държеше ръцете си под масата — може би, за да не се забележи треперенето им. Изглежда не беше толкова равнодушен, за какъвто искаше да се представи.

Гласът му обаче не издаваше вътрешното му вълнение. Умело избягна на няколко пъти досадните въпроси на Ани относно хореографските способности на Кейт и похвали младите музиканти, благодарение на които атмосферата на бала беше много приятна. Тогава се появиха Скот и Джанет, домъквайки табла с димящи кафета, и Кейт най-накрая успя да възстанови нарушеното си душевно равновесие. По-късно танцува с двама-трима студенти от други компании и представи Трент на професор Ебстайн, когато той се приближи до масата им да ги поздрави и да се пошегува малко с тях. Едва прикри облекчението си, щом най-накрая балът свърши малко след полунощ.

Скот, напротив, беше доста разочарован.

— Още е много рано — извика. — Да идем някъде другаде да си продължим гуляя. Искате ли? Тук наблизо има чудесна дискотека. Как ви се струва идеята?

Трент любезно отказа.

— Кейт сега живее извън града и ще трябва да шофирам цяла нощ, за да я отведа у дома ѝ. Да го отложим за друг път, Скот.

Скот се намръщи и Кейт също се престори на огорчена, въпреки че ѝ се искаше да си тръгне колкото се може по-скоро. Не разбра дали

Ани и професор Матеос приеха предложението на Скот, защото Трент вече я водеше към паркинга. И въпреки че и тя нямаше повече желание да остане с другите, тази бързина на Трент да съкрати вечерта ѝ подейства на нервите.

— Съжалявам, че намираш отегчителни приятелите ми — каза, за да наруши мъчителната тишина в колата. — Предполагам, че танците на студентите ти изглеждат много по-долнокачествени след разкошните приеми, на които си свикнал.

Трент дори не се обърна да я погледне.

— Я стига, Кейт! Знаеш добре, че не съм сноб. Балът беше чудесно организиран, храната — вкусна, а музиката — чудесна. А колкото до приятелите ти, всички бяха много приятни.

— Разбира се! — измърмори Кейт и се загледа напред, без повече да отвори уста.

Сега вече Трент не можа да скрие гнева си.

— Какво пак направих не както трябва? Казах най-хубавото, което може да се каже за бала ви, а ти се сви намръщена в ъгъла. — Намали рязко скоростта и колата безшумно се плъзна в един подземен гараж.

— Трент! Къде сме? Къде отиваме?

— В апартамента ми. Аз, както виждаш, не мога като теб да прикривам желанията си. Исках да бъда само с теб. Смятам, че е време да поговорим сериозно.

— Не знаех, че имаме да обсъждаме нещо — кача Кейт студено.

— Време е да се споразумеем за Джени. Трябва да определим кога ще мога да виждам дъщеря си.

Хвърли ключовете на нощния пазач и с големи крачки се отправи към асансьора.

— Необходимо ли е да разговаряме по този въпрос през нощта? Както сме тръгнали, няма да успеем да стигнем в Тимберич преди три сутринта.

Трент се отмести, за да влезе тя първа в асансьора.

— Тази вечер няма да се връщаме там — заяви. — Уредих с икономката да се погрижи за закуската на Джени.

— Искаш да кажеш, че си планирал да прекараме нощта тук, в апартамента ти?

Трент отключи вратата и я затвори с крак, когато Кейт влезе.

— Знаеш ли, има всички удобства, а и преимуществото да е близо до университета — отвърна, гледайки я в очите. — Има три спални. Можеш да се укрепиш в някоя от тях и ще бъдеш застрахована, както и в Тимберич.

— А семейството ти? Какво ще си помислят Лиза и Сарон? Нали ще разберат, че сме прекарали тук сами цялата нощ?

Трент я погледна изненадано.

— Изобщо не ме интересува какво ще си помислят. А съм изненадан, че точно ти се интересуваш от мнението им.

— Никога не съм била такава, за каквато искаш да ме представиш, Трент. Пораснах в семейство с много строги нрави. А и много добре знаеш, че никога не успях да ги преодоляя.

— Да не си губим времето в разговор за сестрите ми — каза ѝ и показа тъгла на хола, където беше барчето, снабдено с всякакви напитки. — Да ти приготвя ли някакво питие, или смяташ, че повече не можеш да приемеш?

— Благодаря. Нищо не искам — отговори Кейт. Странно защо обаче никак не ѝ се спеше. — Покажи ми апартамента си. Може да си намеря някъде из шкафовете четка за зъби.

— Икономът ми е поставил резервни четки за зъби във всяка баня. Ще намериш каквото ти е необходимо в шкафчето.

— Много е удобно така — иронизира го Кейт. — Когато приятелките ти приемат да дойдат тук, нямат никаква причина да си тръгнат преди сутринта.

Трент добави още малко лед в чашата си.

— Напомням ти, че съм на тридесет и седем години, Кейт. Това означава, че на моята възраст никой не прибягва до такива средства, за да подмами една жена.

— Имам много жива фантазия — каза Кейт. — А сега, след като си сервира питието, мога ли да разгледам жилището ти? Така ще си избира и спалня за през нощта.

Прекоси бързо двете гости. Едната беше в зелено, а другата в жълто и всяка си имаше отделна баня в същия цвят. Малкото жилище на Кейт беше колкото едната от тези стаи и тази констатация я накара да въздъхне тежко при мисълта от колко удобства бе лишила Джени, като я беше отделила от баща ѝ. Колко хубаво биха живели тук само тримата, далеч от семейните разпри в Тимберич! Поклати решително

глава, за да изхвърли тези мисли от главата си, и погледна хладно Трент, за да не му позволи да надникне в мислите ѝ.

— Не е лесно да си избира стая — каза весело. — И двете са чудесни.

— Още не съм ти показал всичко — засмя се Трент. — Не искаш ли да видиш моята спалня?

— Нямам нищо напротив — промълви. Стаята му сигурно щеше да е като другите и едва ли съществуваше опасност да събуди у нея стари спомени.

Той отвори последната врата в коридора и влезе вътре. Кейт го последва, но само като хвърли бърз поглед наоколо, леко извика и се втурна обратно, като че я гонеха. Трент обаче беше по-бърз от нея — с две крачки стигна до вратата и застана пред нея, препречвайки ѝ пътя.

— Какво ти стана, Кейт? — попита подигравателно. — Не ти ли харесва стаята ми? А би трябвало. Все пак е твое дело.

Кейт се строполи изтощена на коженото кресло. Стаята на Трент беше до последната подробност абсолютно същата с онази, която тя сама бе обзавела в Лондон. Не беше изключено кафявият килим да бе копие на другия, който беше избрала тя. Но всичко останало удобните фотьойли, двете малки библиотеки вдясно и вляво от голямото легло, полилеите и всички останали предмети положително бяха пренесени с кораб от Англия. Погледът ѝ уплашено преминаваше от една позната мебел на друга, за да спре накрая на снимката, намираща се на нощното шкафче до леглото. На нея се усмихваше свенливо една по-млада Кейт, облечена в булчинска рокля.

— Защо? — попита с треперещ глас Кейт. Защо си запазил всичко това? Снимката ми...

Трент я погледна иронично.

— Защото исках да ми напомня винаги, че една хармонична среда не може да създаде хармоничен брак — отговори намръщено. — Как намираш снимката? Сложил съм я точно до леглото си, за да не забравям колко много може да се промени само за няколко месеца едно невинно момиченце.

Погледна студено преbledнялото лице на Кейт и добави:

— Естествено, служи ми и като предупреждение към различните жени, които вода тук. С една такава снимка до леглото едва ли могат да твърдят, че съм ги измамил, създавайки им погрешни впечатления.

Кейт се почувства и душевно, и телесно болна.

— Ако си ме довел тук, за да ме унижиш, Трент, постигна целта си. А сега може ли да си легна?

— Естествено — каза ѝ, но без да се помръдне от отвора на вратата.

Кейт го погледна подозрително.

— Трент... — пророни. — Трент... да не би да... си прекалил с пиенето?

— Честно казано, не помня. Трябваше да стоиш повече при мен и да внимаваш да не прекаля — както правят добрите съпруги. Така щеше да знаеш дали съм прекалил или не с пиенето.

Тя се приближи предпазливо до вратата.

— Уморена съм, Трент. По-добре да поговорим сутринта. Моля те, остави ме да си ида в стаята. — Спря нерешително колкото се може по-далеч от него, но той внезапно протегна ръце и я грабна в прегръдките си. — Това е стаята ти, Кейт — каза дрезгаво, милвайки с пръсти гъстите ѝ копринени коси. — Стаята ти... — Устните му се докоснаха леко до нейните. — И стаята ми. — Впи страстно устни в нейните, а езикът му насилствено ги принуди да се отворят и приемат целувката му.

Кейт и да искаше, не можеше да се преструва на равнодушна нито за миг. Никога не бе могла да устои на ласките му. С лека въздишка долепи тялото си до неговото и... без да я интересува каквото и да било, се отдаде изцяло на целувката, като вътрешно се молеше Трент да я продължи по същия завладяващ начин. Трент я побутна назад леко, докато краката ѝ докоснаха нещо твърдо и с цялата си тежест падна на огромното легло. Той легна до нея и за миг откъсна устни от нейните, за да може да се полюбува на зачервилите се бузи и навлажнените ѝ устни, които леко потрепваха от сладостта на целувката му. Ръката му с опипване намери ципа на роклята и бавно започна да го смъква, а в същото време другата отместваше леко тънкия плат от раменете ѝ.

— Не, Трент... не искам — рече Кейт, заеквайки и все още замаяна, но тялото ѝ я предаваше, защото отново се прилепи до неговото, когато устните му леко се плъзнаха по гърдите ѝ. Ръката му се изкачи с една опияняваща милувка по рамото ѝ и оттам се смъкна по голата кожа на гърба ѝ.

— Не можеш да не признаеш — прошепна ѝ ликуващо. — Искаш ме толкова, колкото и аз!

— Не! — С отчаяно усилие Кейт се претърколи далеч от него и стана от леглото. Краката ѝ трепереха и една част от нея ѝ заповядваше предателски да забрави всичко и да легне отново до този, когото обичаше. Да, искаше Трент, защото го обичаше! Обаче защо той я желаше... поради каква причина? Може би искаше да я накаже, че бе държала в тайна съществуването на Джени? Нямаше значение! Каквато и да беше причината, в едно беше сигурна — по лицето му нямаше и следа от обич или нежност.

— Можеш да отидеш в друга стая, ако настояваш, Кейт. Вече ти обясних, че съм доста голям за този вид детски игри. Но трябва да внимаваш, когато избираш жертвите си. Един ден може да се намери някой, който да се интересува повече от мен да продължи играта до логическия ѝ завършек.

Стана от леглото, прекара почернялата си от слънцето ръка през косите си и изпъна пуловера и панталона си.

— Лека нощ, Кейт. Ще се видим сутринта.

Кейт покри голите си рамене и започна да дърпа ципа на роклята. Усещаше тялото си ледено, безчувствено, а себе си — много самотна.

— Лека нощ, Трент — промълви. — Извини ме за всичко.

— Ти мен — също — каза Трент и отвори голямата балконска врата, която водеше към верандата.

Х

Кейт четкаше косата на Джени много старателно, стараейки се да сложи в ред немирните ѝ руси букли. За съжаление обаче старанията ѝ останаха без резултат и гъстите коси продължаваха да падат непослушно по слабичкото личице на дъщеря ѝ. Накрая на Джени ѝ омръзна и започна да протестира, като заяви, че нито минута повече няма да приеме това мъчение.

— На нищо не приличам — извика. — Приличам на онова дебело, грозно момиченце от старите телевизионни филми.

Кейт се сети кого имаше предвид Джени и се засмя.

— Намирам лицето ти прекалено слабо, за да те вземе някой за Шърли Темпл — обясни ѝ търпеливо. — Освен това много хора те смятат за красива.

— Но роклята ми е смешна... цялата е в плисета и дантели.

— Как може да говориш така пренебрежително за нещо, което ми отне толкова време, за да го избира между хиляди? — каза Трент, влизайки в стаята.

Джени отново се погледна в огледалото.

— Хм, не изглеждам чак толкова зле — промърмори нерешително.

— Мисля, че дори изглеждаш много добре — намеси се Кейт. — Нали се бяхме разбрали, че няма през целия си живот да носиш само джинси? А, както виждам, има само една малка дантела около врата. Не смятам, че това прави роклята ти... смешна.

Трент побърза да смени темата на разговор, преди Джени да започне отново с протестите.

— Помниш ли как се казват лелите ти, Джени? А чичо ти? Няма търпение отново да те видят на обеди.

— Леля Лиза има кестеняви коси и все се усмихва. Чичо Марсел е много висок и се държи важно, като директора на училището ни. Другата леля е Сарон.

На Трент му бе забавен начинът, по който ги описваше.

— И какво ще ни кажеш за леля Сарон?

— Тя е лоша — отговори простиичко Джени.

Трент се обърна към Кейт и ѝ намигна.

— Каквото си търсих — намерих го — констатира.

— Защо всички лели и чичовци живеят в една къща? — внезапно попита Джени. — В която и стая да отида, винаги има една камара хора.

— Сестрите и братовчедите ми не живеят постоянно в Тимберич, Джени. Сега са се събрали тук, защото дядо е много болен. Обаче всички си имат къщи — близо до града. В действителност и аз живея там, а идвам тук само за уикендите.

— И аз, значи, сега имам две къщи, така ли? Едната е жилището, в което живея с мама. А сега, като имам теб, ще имам и твоята. Ще ми позволиш ли да идвам при теб, когато с мама си заминем от Тимберич?

— Разбира се — отговори Трент, поглеждайки предизвикателно Кейт, която бързо отмести поглед встрани.

Никак не беше изненадана, ме Джени жадуваше да бъде с баща си. Дори го намираше за съвсем нормално. Въпреки това сърцето ѝ потрепери от болка.

— Ще закъснеем за обяда — каза Кейт. — Джени трябва да бъде точна за първия си обяд със семейството.

Обедът в неделя беше нещо свещено за семейство Роситър, защото даваше възможност на всички негови членове да бъдат заедно поне няколко часа. Днес бяха поканени и други личности, които рядко вземаха участие в тези събирания. Лайонел Роситър, братовчед им, който наскоро пристигна с жена си Памела. Тук беше и Марк Таумън — семейният адвокат, с когото Кейт се запозна в деня на първата си, катастрофална среща с Трент.

Кейт разбра защо Трент държеше да присъстват на всяка цена на този обяд с Джени. Това беше най-разумният начин да обяви на семейството си, че отсега нататък Джени трябва да бъде приета като негово дете. Тя беше Дженифер Трентън Роситър — правнучка на Юджийн Роситър и наследник на част от състоянието му. Колкото и да разбираше обаче подбудите му, това не ѝ помагаше да изтърпи омразата, прикрита зад любезните забележки по време на обяда.

След мъчителната тишина по време на закуската в апартамента на Трент и от начина, по който той поиска да дойде с Джени на този

обяд, мъката ѝ беше двойно по-голяма. Ако имаше поне моралната подкрепа на Трент, можеше да ѝ бъде малко по-леко да се появи пред всички от семейство Роситър. А сега колко по-трудно пише да ѝ бъде, когато той я гледаше с неприкрита враждебност.

С облекчение забеляза, че Джени се държи безупречно на масата. Изобщо не се впечатли от огромната трапезария, от кристалните и сребърни съдове и от двете камериерки, които сервираха по време на обяда. „Тя е — тъжно си мислеше Кейт — образец на добре възпитано дете.“ Джени отговаряше любезно на въпросите и не се намесваше в разговорите, ако не ѝ дадяха думата. Трент, въпреки старанието си да изглежда равнодушен, целият блестеше от бащинска гордост и Кейт почувства как сърцето ѝ омеква, когато забеляза скритите му, пълни с нежност погледи, които хвърляше към зачервеното лице на дъщеря си.

Естествено не се говореше само за Джени. Лайонел Роситър обясняваше причините за лошото състояние на италианската икономика. Марсел Конърс слушаше внимателно коментарите на Лайонел и от време на време го прекъсваше, за да му постави въпроси, като с това показваше познанията си за икономическата политика на Италия. Кейт реши, че предпочита да вижда Марсел Конърс повече като политик, отколкото като съпруг на Сарон, защото втората му роля го караше да говори раболепни баналности, с които да прикрива хапливия сарказъм на жена си.

В същото време на Лиза взе да ѝ става скучен този сериозен разговор, който нито я забавляваше, нито я интересуваше. Затова, без да изчака Лайонел и Марсел да обобщят мненията си по паричните проблеми, рязко се обърна към Кейт:

— Прекарахте ли приятно снощи? — попита весело. — Боже мой! Струва ми се, че са минали векове, откакто съм ходила за последен път на нещо толкова приятно като студентските балове. Е, хубави са и приемите във висшето общество, разбира се. Обаче, след като посетиш първите сто, започват да ти изглеждат ужасно уморителни.

Кейт ѝ се усмихна нежно.

— Хайде, Лиза. На студентските събирания никой не може да срещне някой очарователен южноамерикански плейбой. Да не би да

искаш да ме убедиш, че копнееш за среща с безличен американски студент?

Кой знае защо, Лиза като че се затрудни с отговора си.

— Знаеш ли, като ви гледам с Трент колко сте щастливи в ролята си на родители, питам се дали не трябва да си потърся нов съпруг. Но какво ли бих могла да му предложа? На тридесет и една години съм, имам цяла сюррия от глупави психиатри и едно почерняло от слънцето тяло. Мисля, че бих предпочела да си имам една Джени.

Трент я погледна сериозно.

— Джени е наша — каза спокойно. — Обаче ако наистина искаш, можеш да си доведеш на бял свят син! Кой знае? Може би Филипе копнее да стане баща?

Лиза се засмя малко насила, но Кейт забеляза, че от думите на Трент ѝ стана приятно.

— Както и да е — каза, променяйки темата на разговор. — Как мина балът? Трябва да сте се върнали много късно. Не чух колата ви до един, когато си лягах.

Кейт се приготви да отговори, като вътрешно се надяваше гласът ѝ да не я издаде, но я изпревари Трент.

— Останахме в града. Нямаше смисъл да шофирам през нощта, за да се върнем тук. Балът, разбираш ли, продължи до малките часове.

— Я виж ти! — чу се изведнъж подигравателният глас на Сарон. — Не мога да си представя претенциозното ми братче да подскача с часове в някаква студентска среда. Истина е обаче, че Кейт винаги е оказвала необичайно въздействие върху държанието му.

— Така е — съгласи се Трент. — Това се случва често, когато обичаш истински. С Кейт много се забавлявахме снощи. — Очите му се спряха на лицето на Кейт и тя почувства, че се изчервява. Знаеше, че силното физическо привличане помежду им в този миг усетиха всички, намиращи се в стаята. Тишината след думите на Трент беше нарушена от Марк Таумън.

— Когато видях сутринта господин Юджийн Роситър, беше много доволен. Каза ми, Джени, че си имала намерение да празнуваш рождения си ден през следващия месец при него, в стаята му.

— Да — отговори весело Джени. — Ще поканя четири приятелки от училище, а той ще им разкаже историята за сестра си, починала от скарлатина на шест годинки. Точно на толкова ще стана и

аз — на шест. Ще имам шоколадов сладкиш. Дядо не обича шоколад, но това не пречи, защото и бездруго няма да му позволя да яде от него. — След толкова време, в което мълчаливо изслушваше големите, Джени не можеше вече да задържи вълната от детски ентузиазъм. — Миналата година имах осем деца на рождения си ден, но тази година ще бъде по-хубаво, защото ще бъдат мама, татко и дядо. Тогава с мен беше само мама, а не знаех нищо за татко. Сега повече ми харесва.

— Е, това да се чува, детето ми! — саркастично се обади Сарон, преди Кейт да спре неудържимото бърборене на дъщеря си.

Джени гледаше с недоверие леля си, не разбирайки сарказма в думите ѝ.

— Радвам се, че вече познавам всичките си роднини — промълви стеснително. — Леля Лиза, чичо Марсел... и... теб, лельо Сарон.

Трент побърза да се намеси, за да спаси дъщеря си.

— Видях те да си вземаш два пъти сладолед, красива госпожице. Мисля, че трябва да те поразходя из градината, преди да посетиш дядо си. Не е хубаво да изцапаме с повърнатото завивките му.

Джени се засмя с глас.

— Нуждая се от повече от два сладоледа, за да ме заболи стомахът — заяви самохвално. После се обърна към майка си и попита с копнеж в гласа: — Ще дойдеш ли и ти с нас?

— О, да. С удоволствие! — Кейт се усмихна на останалите. — Извинете ни, че ще вземем Джени. Надявам се да ви е по-приятно, че ще си пиете кафето на спокойствие — няма да е сред вас дете, което да ви пречи с бърборенето си.

— Типична картина на щастливо семейство — иронизира ги Сарон. В гласа ѝ се чувстваше нотка на омраза, граничеща с истерия. — Не забравяйте да се ожените, преди да подарите на Джени едно братче или сестриче, което да ѝ прави компания в играта.

Марсел Конърс докосна предупредително ръката на жена си и обръщайки се към нея, започна да ѝ шепне нещо. Трент, абсолютно спокоен, се обърна към Памела и продължи започнатия разговор, като че не е чул злъчните думи на сестра си. След няколко минути бутна стола си назад и като се извини, стана.

— Ще дойдеш ли, Кейт? — попита.

Двамата напуснаха стаята, а Джени помежду им подскачаше от радост.

Повървяха малко из алеята в парка. Градините в Тимберич винаги са били красиви, но сега, огрени от топлото лятно слънце, бяха придобили направо магически вид. Спряха до малко езерце в западния край на имението. Джени от скука се опита да хвърля камъчета над спокойната водна повърхност. Тогава Трент извади ножче от джоба си, взе едно клонче от бреза и изработи малка лодчица, а после сложи и мачта.

Джени с удоволствие започна да си играе с нея. Сложи лодчицата на повърхността на водата и се изправи встрани, наблюдавайки движенията на дървеното корабче, безразлична към всичко около себе си, дори към изцапаната си с трева и кал рокличка.

— Сега разбираш ли защо я обличам все в джинси? — каза Кейт на Трент с престорено възмутен тон. — Смяташ ли, че в скъпия бутик, откъдето си купил тази чудесна рокля, са имали предвид такива жизнерадостни деца като Джени? Представяш ли си мъките на майките на подобни деца, които трябва постоянно да перат мръсните им дрехи?

— Кой знае? — промърмори замислено Трент, без да откъсва очи от личицето на дъщеря си. — Пък и какво ли значение има? Ще ѝ купя пълен шкаф с рокли, ако това ти доставя удоволствие. Или пък — цял куп джинси, ако предпочиташ. — Протегна ръка и помилва дългите ѝ кестеняви коси. — Как така се е получило Джени да има руса и много къдрава коса, докато твоята е кестенява и права?

Кейт се опитваше да преодолее вълнението, предизвикано от милувките му, но не успя.

— Не съм специалист по генетичните проблеми — с мъка произнесе. — Но ти и сестрите ти сте с руси коси. Ако... ако... си родим друго дете... може би ще има цвета на моите коси?

— А ще стане ли това, Кейт? — Хвана я рязко през раменете. — Погледни ме в очите! Попитах те дали ще имаме и друго дете?

— Не зная — промълви тя, продължавайки да държи главата си наведена. — Не смятам, че бих искала да стана машина за излюпване на наследници на Роситър.

Пръстите му стиснаха зверски раменете ѝ.

— Когато говориш така, ми идва да те удуша — процеди през зъби.

Кейт нервно се помръдна, за да се отърве от болезнената му хватка. Вече съжaliaваше, че наранената ѝ гордост я накара да изрече тези думи.

— Не ме гледай така — каза дрезгаво Трент. — Когато виждам очите ти, налети със сълзи, се чувствам загубен... Отново започвам да вярвам, че си невинна. — Гласът му стана още по-дрезгав и той явно полагаше нечовешки усилия, за да прикрие дълбокото си вълнение. — Какво толкова ти предложи Грахам Бунтън, което аз не можах да ти дам? Обеща ти, че никога няма да се отдели от теб ли? Или че никога няма да постави работата си на първо място? Или че никога няма да си позволи да го виждаш уморен и разочарован, както става често с обикновените хора като мен?

Кейт погледна учудена измъченото му лице.

— Какво искаш да кажеш, Трент? Грахам Бунтън никога не е представлявал нищо за мен. Дори не мога да си спомня кой беше.

Трент я отблъсна ядосано.

— Значи дори не можеш да си го припомниш? Значи оттогава са минали толкова любовника през теб, че си забравила името на първия, така ли? — Усмихна се горчиво. — Или може би не ти е бил първият? Може би просто е бил първият, за чието съществуване научих аз?

Кейт подскочи като ужилена от оса.

— Осмеляваш се да ме питаш дали искам да имаме и друго дете, а после ми хвърляш в лицето такова обвинение! Трябва да си полудял, Трент. Грахам Бунтън никога не ми е бил любовник. Ще се затрудня дори да го позная, ако внезапно влезе в стая, където се намирам и аз. Ако добре си спомням, срещала съм го два или три пъти. Не можеш ли да разбереш, че този тип никога не ми е правил впечатление? За мен просто беше служител в кабинета на дядо ти. — Обгърна с поглед Джени, която си играеше с лодчицата. После отново го погледна. — Хората не могат да живеят заедно, ако не си вярват, Трент — промълви с болка.

— А начинът, по който постъпи с Джени, дава ли ми право да ти имам доверие? — избухна Трент. Обърна се и видя, че Джени се приближава към тях и сдържа гнева си. — Понякога ми се иска да ти дам от отровата, с която ме напои... Да разбереш какво значи да се

събуждаш всяка сутрин с мисълта, че съществото, което обичаш повече от всичко на света, ти го е откраднал друг.

— Трент — помоли го Кейт. — Да не проваляме повече днешния си ден. Стига сме предъквали неща, които така ни огорчават! — С движение на ръка показва прекрасната гледка наоколо. — Всичко е толкова чудесно! Такова рядко щастие за мен е... да се намирам сред такава природа, сред толкова цветя, зеленина и пеперуди заедно с Джени... и с теб. Да сключим примирие, моля те.

Той я победна странно.

— Добре тогава — каза, като поклати глава. — Примирие. Не забравяй обаче, че съвсем наскоро ще обсъдим обширно този въпрос.

— Да — съгласи се тъжно Кейт. — Разбирам. Ще се намесят адвокати, съветници и кой знае още кой. Но не и днес. Днешният ден принадлежи на Джени... и на нас с теб...

Трент я погледна особено. А думите му проникнаха дълбоко в сърцето ѝ.

— Има моменти, в които си мисля, че не ме познаваш добре, Кейт — каза тъжно. — Не говоря за въпроса, който бих искал да разреша с помощта на адвокати. Хората прибягват до тях, когато не успеят да намерят средство да се разберат помежду си. Не е възможно да сме стигнали чак дотам. Нали, Кейт?

Не издържа на погледа му.

— Не — отговори, — убедена съм, че има и друг начин, за да се споразумеят двама души, без да се прибягва до адвокатите.

— Ще ти го напомня, когато му дойде времето — каза Трент. После се наведе, взе Джени в прегръдките си, повдигна я високо и я сложи на раменете си.

XI

Кейт се намести удобно на задната седалка в луксозния автомобил и се загледа в шофьора, който караше майсторски из задръстените с коли улици. Без съмнение, да живееш в къщата на Роситър си имаше своите преимущества и Кейт се усмихна при мисълта, че при други обстоятелства щеше да бъде принудена сама да се справя с движението по улиците.

Автомобилът се приближи до училището, в което учеше Джени, и Кейт неохотно излезе от приятно хладната кола. Училищният двор светеше окъпан от жарките слънчеви лъчи. Джени не се виждаше никъде и Кейт прекоси целия двор, викайки силно името на дъщеря си.

Когато се върна до колата след напразните усилия да я намери, Ли — шофьорът — се показва на прозорчето.

— Искате ли проверя в училището, госпожо? — предложи.

— Не, благодаря — отговори Кейт. — Аз ще погледна в класа на Джени. Зная къде е и ще стане по-бързо.

Но в класната стая на Джени беше тихо. Дори учителката не беше там. Кейт усети, че я обзема паника. Отиде бързо в кабинета на директора. Там я прие госпожица Найлс, секретарката му.

— Здравейте, госпожице Мелъри. Каква приятна изненада! Надявам се, че нямате лична работа с директора, защото си отиде. — Забеляза неспокойното лице на Кейт и добави: — Не ви очаквахме днес. Получихме обаче бележката ви и изпратихме Джени вкъщи с шофьора, когото бяхте изпратила. — Добродушните ѝ очи я гледаха с любопитство. За нея беше много необичайно да вижда госпожица Мелъри да пристига с разкошен автомобил за дъщеря си, и то каран от шофьор, докато преди идваше с някаква стара кола. Тази промяна явно си имаше причина, която тя не можеше да си обясни.

Кейт се опита да говори спокойно:

— Бележка ли, госпожице Найлс? Но аз не съм изпращала никаква бележка.

По добродушното лице на госпожица Найлс се изписа безпокойство.

— Преди двадесет минути дойде една лимузина и взе Джени, госпожице Мелъри... Шофьорът ни показа ваша бележка, на която пишеше да позволим на Джени да си отиде. — С треперещите ръце започна да търси по бюрото бележката и накрая даде на Кейт бял лист хартия, на който беше написано съобщението и отдолу подписът — „Кейт Мелъри“.

Със стиснати устни Кейт подаде обратно бележката на секретарката.

— Това не е моят подпис — проговори едва-едва. — Нямам представа кой е написал бележката.

— О, госпожице Мелъри! Искрено съжалявам! Но как можехме да знаем? Кой има интерес да отвлече Джени? — с мъка произнесе госпожица Найлс. В същия миг си припомни задълженията си като служителка в училището. — Трябва незабавно да се обадим в полицията. Не виждам друг изход.

Кейт се опита да запази самообладание.

— Може би е станало недоразумение — каза накрая. — Дядото на Джени е тежко болен и навярно е поискал спешно да я види. Моля ви, не викайте полицията, госпожице Найлс. Нека най-напред се върна вкъщи и проверя дали се е върнала Джени. Ще ви се обадя по телефона веднага щом пристигна в Тимберич... щом пристигна вкъщи.

— Разбирам ви. Мислите, че някой от семейството ви може да е изпратил да вземат Джени. — Огромно облекчение се изписа по лицето на госпожица Найлс. — Да не би все пак да е по-добре да предупредим полицията. Може да решат после, че училището не си е изпълнило задълженията. Ако беше тук директорът, щеше да ни каже как да постъпим...

— Обадете се на директора, щом мислите, че се е прибрал вкъщи — каза Кейт. — Ако е необходимо да направи нещо училището, ще се свържа с вас по телефона. Ако не позвъня, знайте, че въпросът е приключен и просто е станало някакво недоразумение в семейството.

Госпожица Найлс продължаваше да настоява да извика полицията, но Кейт вече нямаше търпение да излезе от кабинета и се прибере вкъщи. Намесата на властите в този случай щеше да направи така, че Джени и семейство Роситър да се появят на първите страници

на вестниците, а Кейт точно това искаше да избегне. Не желаше подобно нещо, освен ако това се налагаше за сигурността на дъщеря ѝ.

Изтича към колата и се хвърли нетърпеливо в нея.

— Моля те, Ли, закарай ме колкото се може по-бързо в Тимберич — каза като замаяна. — Изглежда не сме се разбрали добре кой трябва да вземе Джени от училище.

Шофьорът нямаше нищо напротив да покаже способностите си в каране на високи скорости. Ако Кейт не беше толкова разстроена, щеше да изтръпне, очаквайки всеки миг да ги сполети някакво нещастие или пък да ги спре полицията за превишена скорост. Обаче мислите ѝ бяха заети изцяло с Джени. От душа се молеше дъщеря ѝ да бъде първото лице, което да види в Тимберич.

Но Джени не беше вкъщи. Кейт прекоси, тичайки, хола и започна да отваря една след друга вратите, като викаше името на дъщеря си с глас, близък до истеричен. В стаята на Джени по нищо не можеше да се разбере, че детето е било там. Играчките ѝ бяха подредени по рафтовете, покривката на леглото беше недокосната. Кейт видя, че икономката се изкачва по стълбата и я гледа особено, но нямаше време за обяснения.

— Джени върна ли се вкъщи? — попита рязко, а когато икономката поклати отрицателно глава, я прекъсна нетърпеливо. — Къде е Трент? В стаята ли си е?

Икономката дори не успя да ѝ отговори, а Кейт вече хвърчеше по коридора. Стигна до вратата на Трент и я блъсна с всички сили. Без да чака отговор, отвори бързо. Трент не беше в стаята и от реда, който царуваше в нея, се подразбираше, че не е влизал никой след камериерката, която беше почистила стаята.

Кейт излезе от стаята на Трент и се облегна изтощена на стената. Надеждата, която я поддържаше до този момент, изчезна и на нейно място идваше отчаянието. Дженифер Мелъри никога не се бе намирала в опасност, но Дженифер Роситър беше вече много важна личност, обект на отвличане и Кейт трябва да приеме ужасната възможност дъщеря ѝ да се намира в ръцете на престъпници. Притисна отчаяно с ръце очите си, опитвайки се да реши как да постъпи. Най-напред трябваше да се свърже с Трент и да му обясни положението и опасенията си за Джени. Без да вижда каквото и да било пред себе си, механично се отправи към стаята си, за да се обади на Трент по

телефона. Докато пресичаше ъгъла на коридора, почти се блъсна в Сарон и измърмори едно бързо извинение, преди да продължи. Нямаше никакво настроение в този толкова критичен момент да слуша злъчните забележки на балдъзата си.

Сарон вдигна ръка, за да ѝ попречи да мине.

— Накъде си се разбързала, Кейт? — попита. — Изглеждаш много разтревожена.

— Джени изчезна — бързо отговори Кейт. Не ѝ се искаше да споделя страховете си с нея. — Трябва да се обадя на Трент.

Лицето на Сарон придоби учудено изражение.

— Джени ли се загуби? Не те разбирам. Беше тук следобед с Трент. Видях ги, като идваха с колата.

Краката на Кейт се подкосиха и за малко да се строполи на земята. Хвана се за облегалката на едно кресло...

— Джени е била с Трент ли каза? — попита с усилие. — А спомена ли ти къде мислят да ходят?

— Какви ги говориш, Кейт? От къде на къде ще питам Трент? А защо ти не знаеш къде са отишли бившият ти съпруг и дъщеря ти?

Кейт загуби самообладание.

— Наистина не зная — отговори ядосано. — Затова те и питам.

За пръв път в живота си Кейти видя в Сарон някакво чувство на разбиране.

— Не трябваше да я взема със себе си, без да те предупреждава. Я се виж на какво приличаш! По-добре иди в стаята си и се поосвежи малко, а аз ще отида до гаража да попитам дали Трент е казал нещо. — И върна на себе си, Сарон не можа да устои на изкушението и подхвърли язвително: — Все пак шофьорите ще говорят с мен по-свободно, отколкото с теб, нали разбираш?

— Не се и съмнявам — пророни Кейт. — Побързай да разбереш, моля те. — Беше ѝ унизително да моли Сарон за помощ, но в момента единственото, което я интересуваше, беше да се намери Джени. — Ще изчакам в стаята си — добави с треперещ глас. — Междувременно ще се преоблека в нещо по-леко в случай, че се наложи отново да излизам.

Сарон я придружи до вратата на стаята.

— Не се безпокой! Все някой ще знае къде са отишли. Но защо ли Трент е постъпил така необичайно?

Без да чака отговор, Сарон слезе бързо по стъпалата, явно решила да получи нужната информация колкото се може по-бързо. Кейт се прибра в стаята, отиде в банята и наплиска със студена вода лицето си. Среса се, без да се погледне в огледалото, и започна да се движи напред-назад из стаята като звяр в клетка. Последният въпрос на Сарон би трябвало да има някакъв отговор. Защо Трент бе взел Джени от училище, а после я е отдалечил от къщи? И то без да се обади на някого? Може би го е направил, за да накаже бившата си жена, понеже бе държала в тайна съществуването на Джени? Естествено, по-успокояващо беше да си мисли, че Джени е с баща си, отколкото в ръцете на банда престъпници, но това не пречеше на Кейт да се чувства предадена. Та нали точно предишния ден Трент я заплаши, че ще ѝ даде да опита от същата отрова, с която тя го бе напоила? Въпреки това обаче Кейт не можеше да си представи, че избликът на гняв ще го доведе до такава пресметлива жестокост. Трент положително беше наясно каква ужасна мъка ѝ причиняваше с тази си постъпка — оставяйки я да си въобразява хиляди странни неща, които биха могли да се случат на Джени. Кейт не можеше да повярва, че той е толкова безчувствен и отмъстителен...

Опита се да приеме болезнената констатация, че Трент — човекът, когото обичаше — беше решил да я накаже безмилостно. Безпокойството за Джени, обърканите ѝ чувства към Трент ѝ причиниха такава остра болка, че загуби способността да разсъждава хладнокръвно. Седна на края на леглото и зачака връщането на Сарон.

Балдъзата ѝ скоро се появи. Влезе в стаята спокойно, като че ли нищо особено не се е случило, и това още повече раздразни и без това опънатите до скъсване нерви на Кейт, макар да си даваше сметка, че от момента, в който разбра, че Джени е с Трент, безпокойството ѝ малко понамаля.

— Говорих с Джейк — съобщи Сарон. — Познаваш ли го? Той е един от градинарите и понякога го използваме като шофьор. Та Джейк почиствал една от колите, когато в гаража влязъл Трент да вземе мерцедеса. Джейк каза, че Трент и Джени тръгнали за къщичката на брат ми в Уисконсин. Намира се до езерото Уинбанго, южно от Оскос. — Докато говореше, Сарон извади от джоба на жилетката си малък пътеводител. — За нещастие там няма телефон, защото брат ми отива

само когато иска да избяга далеч от хората. И затова, ако държиш да говориш с него, трябва да отпътуваш.

Гледаше Кейт някак странно, но тя нямаше време да се занимава с подбудите на Сарон в момент, когато умът ѝ беше зает с много по-сериозни неща. Поблагодари ѝ за помощта, без да се замисля кое караше балдъзата ѝ да бъде толкова услужлива — нещо абсолютно необичайно за нея.

Сарон отбеляза на картата най-краткия път.

— Има около сто мили път — увери я. — По-голямата част от пътя е по магистралата. Ще стигнеш за два-три часа.

— Да — въздъхна с болка Кейт. Докато откриеше Джени, часовете щяха да ѝ сторят безкрайни. Непрекъснато щеше да се пита какво да каже на Трент. Щеше да ѝ бъде трудно да прости нечовешката постъпка, но заради дъщеря си би трябвало да преглътне жестокото усещане, че е предадена. Видя пронизващия поглед на Сарон и с неимоверно усилие успя да се съвземе. — Ще се обадя на икономката, че заминавам. Не е необходимо да приготвя вечеря за всички, след като половината от семейството се намира на някаква си магистрала.

— Не губи време да търсиш госпожа Делагуер — бързо каза Сарон. — Тръгвай веднага, ако искаш да стигнеш, преди да се стъмни. Аз ще се погрижа да информирам къде си отишла.

— Благодаря. — Кейт нервно грабна чантата си. — Благодаря ти за помощта, Сарон. Ако не беше ти, щях да полудея от тревога.

— Няма нищо — отговори безизразно Сарон. — Дължах ти... го.

— Може би — измърмори Кейт. — И все пак ти благодаря.

Върза набързо една кърпа на косите си и на бегом слезе по стълбите. Сарон беше права. Трябваше да побърза, ако искаше да намери къщата на Трент на дневна светлина. Щеше да бъде трудно, да не кажем невъзможно, да открие в тъмното малката къщичка в тази непозната област.

Вече навън си спомни внезапно за стария господин Роситър. Опита се да не мисли за мършавия старец, който така храбро посрещаше мъките на смъртоносната болест. Обърна се и влезе обратно вкъщи. Не можеше да напусне Тимберич, без да помоли някого да съобщи на болния господин Роситър, че днес Джени нямаше да го посети както всеки следобед. Съществуваше вероятността Трент да е уредил дядо му навреме да бъде предупреден, но Кейт все пак

искаше да се убеди, че старецът няма да се разтревожи — нещо, което щеше да бъде смъртоносно при болестта му.

За щастие намери госпожа Делагуер в кухнята.

— Бихте ли казала на сестра Грахам, че Джени днес няма да отиде при пралядо си? — рече на икономката. — Баща й... баща й е решил да я поразходи. Искам да съм сигурна, че господин Роситър ще бъде навреме уведомен и няма да се безпокои от отсъствието на Джени.

— Добре, госпожо Роситър. — Ще се постарая сестра Грахам да бъде навреме информирана.

Кейт поблагодари набързо и почти на бегом излезе от кухнята. До този момент икономката винаги я наричаше „госпожо Мелъри“ и Кейт се питаше кое ли я накара да я почете с титлата „госпожа Роситър“. Но умът ѝ беше така изпълнен с мисли по предстоящото пътуване, че нямаше в излишък време да разсъждава за незначителни неща.

Червената ѝ кола беше в ъгъла на огромния гараж — един от шофьорите я бе докарал в Тимберич от паркинга на летището, където бе я оставила. Колата изглеждаше много по-добре от последния път, когато я използва. Като я подкара, Кейт с удоволствие установи, че някой си бе направил труда да я ремонтира.

Тимберич беше на четиридесет мили северно от Чикаго и четиридесет и първа магистрала се пресичаше с един от местните пътища на десет мили по-нататък — на границата между Илинойс и Уисконсин. Кейт караше внимателно, без да ѝ прави впечатление пейзажът навън, с единствената мисъл да стигне колкото се може по-бързо при дъщеричката си. Преди време бяха прекарвали с Джени лятната си ваканция в Уисконсин, така че пътищата ѝ бяха малко познати и чак когато стигна до южния бряг на езерото Уинбанго, ѝ се наложи да спре и прочете отново указанията, които бе написала Сарон.

Намери лесно къщата на Трент. Въпреки че бе построена в края на малкото езерце и я скриваха дърветата наоколо, всички в областта я знаеха. В централния магазин, където Кейт спря да поиска информация, много хора си предложиха услугите да я заведат до там.

Кейт леко подкара колата по тесния селски път, чувствайки как сърцето ѝ ще се пръсне от напрежение. Пред дървената къщичка не се виждаше колата на Трент и тази констатация я обезпокои. Остави

колата на едно място, където бяха изсекли дърветата явно с цел да се използва като паркинг, и продължи към входната врата.

Не се виждаше звънец, а вратата бе затворена с дървено резе и здрав метален катинар. Кейт започна да удря с юмруци и когато това не даде желанния резултат, вдигна резето. Само за няколко минути установи, че вратата е добре заключена и не можеше да се влезе, освен ако вътре има някой, който иска да отвори.

Тишината наоколо започна да ѝ действа на нервите. Фактът, че колата на Трент не беше отвън, придобиваше голямо значение сега, когато разбра, че вратата е заключена. Кейт бавно обиколи къщата, опитвайки се да надзърне вътре през малките без пердета прозорци. Явно беше, че къщата е празна. Спря пред прозореца на кухнята и облегна чело на хладното стъкло, стараяйки се да разсъждава логично. Трент може би е отишъл да купи храна и сигурно е взел Джени със себе си. Но тогава Кейт би трябвало да ги срещне по единствения път към селото. Имаше само един голям магазин и бе изключено Трент да иде по-далеч, след като имаше възможност да си достави всичко, което му е нужно, от селото.

Желанието ѝ да влезе в къщичката ставаше все по-настойчиво. Трябваше със собствените си очи да установи, че Трент не е бил там. Кейт се огледа наоколо и когато намери едно голямо дърво, без колебание го занесе до прозореца. След два-три удара стъклото се счупи и парчетата нападаха в стаята. Почисти добре рамката, за да може да прекара оттам ръка и да отвори прозореца, без да се нарани. После, без изобщо да я интересува дали постъпката ѝ е законна или не, се покачи на прозореца и влезе в стаята.

Къщата се състоеше само от една голяма гостна, малка кухня и една още по-малка баня. Кейт завъртя крановете в кухнята и банята, но не потече и капка вода. Явно беше спряна централно, защото къщата е необитаема. Малкото прости мебели бяха вградени в стената. Имаше няколко дървени стола, диван и маса в центъра на гостната. Един огромен шкаф заемаше една от стените и беше пълен с възглавници, чаршафи, калъфи за възглавници, цветни завивки и много кърпи. Лека миризма на кедър се усещаше, когато го отвори, и това показваше, че през последните седмици никой не го е ползвал.

Констатацията нямаше да бъде по-категорична, ако някой бе написал на голям лист хартия и бе закачил на стената, за да го намери

Кейт: кракът на Трент не бе стъпвал в тази къща!

Кейт се строполи на един от столовете, гледайки наоколо с невиждащи очи. След като Трент и Джени не бяха тук, тогава къде са? Да не би да са станали жертви на автомобилна катастрофа? Или пък може би са се забавили поради някаква незначителна причина — може Джени да е накарала баща си да спрат в някой ресторант, за да ѝ купи шишчета или сладолед?

Съмнения заглождиха Кейт и тя започна трескаво да обмисля каква да бъде следващата ѝ стъпка. Преди да осъзнае промяната в ситуацията, започна методично да си припомня информацията, която я подтикна да тръгне като обезумяла към това пусто място. Колко странна бе Сарон с бързината си да я изпрати в откъснатата от света къщичка на Трент! А също и необяснимото ѝ желание да помогне, след като се стараше да ѝ създава непрекъснати проблеми!

Сега, когато истината започна да проблясва в измъчения ѝ ум, Кейт почувства как изстива сърцето ѝ. Да, всичко е ясно! Каква престъпна наивност да не разбере още в първия миг, че Сарон лъже! Да повярва на Сарон, че Джени е отишла с Трент в тази къща! А самата Кейт допусна глупостта да не говори с никого, за да провери информацията, и едва в необитаемата къщичка разбра, че цялата история е дело на извратената фантазия на балдъзата ѝ. Опита се да се пребори с вълната на гадене, която я обхвана. Джени бе изчезнала от три следобед, когато някой я бе взел от училище. Вече минаваше осем, а полицията още не бе осведомена за изчезването. И това се случи, защото майка ѝ имаше глупостта да повярва в думите на Сарон и да подцени честността на Трент!

Кейт подскочи като ужилена и изтича до колата. По-късно щеше да има достатъчно време на разположение, за да анализира извратеността на Сарон, когато... ако... Джени се завърне жива и здрава в обятията на родителите си. Засега най-важното беше да намери телефон и разкаже всичко на полицията.

Разбира се, на семейство Роситър нямаше да се хареса тази публичност, но Кейт реши, че нищо не е в състояние да ѝ попречи да спаси детето си. Вече беше загубено много ценно време...

XII

С въздишка на облекчение Трент изви по тесния път за Тимберич и остави напрегнатите си нерви да се поуспокоят, докато мощната кола с лекота се движеше по алеята към имението. Беше ядосан на себе си, че си тръгна по-рано от определеното време, и то само защото искаше да бъде колкото се може по-скоро с Кейт. По време на пътуването от Чикаго се опитваше да залъже сам себе си, че бърза заради дъщеря си, но един вътрешен глас му казваше, че това не е истина.

През годините след развода направи всичко възможно да не мисли за Кейт и да я смята просто като една младежка лудост, която лесно ще забрави, щом не я вижда. Въпреки това обаче, не успя да прогони нито образа ѝ, нито сладките спомени от първите месеци на краткия им брак. Те бяха толкова настойчиви, така силни, че му пречеха да създаде трайна връзка с която и да е жена.

Затова почувства голямо облекчение, когато дядо му нареди да намери на всяка цена Кейт и да я заведе в Тимберич. Адвокатът на семейство Роситър уреди онази среща в кабинета си и Трент отиде със садистичното намерение да я принуди да се върне в Тимберич. Тогава обаче удивен установи, че пред него стоеше една нова Кейт! Хиляди пъти по-привлекателна от момичето, което бе познавал някога! Неочакваната паника и откритието, че причина за нея беше собствената му дъщеря, не смекчи душата му.

От години го смущаваше обстоятелството, че едно осемнадесетгодишно момиченце — дори на седемнадесет, когато се запознаха — му оказва влияние до такава степен, че да не погледне към друга жена не само по време на краткия им брак, но и след раздялата. Много скоро установи, че ревността е отвратително, мъчително чувство. И все пак, когато Кейт пристигна със самолет в Чикаго, за да го посрещне, беше решил да направи всичко, което зависеше от него, за да успее бракът им.

Откритието на дядо му, че Кейт е любовница на Грахам Бунтън, го разтърси. В началото категорично отказа да повярва в обвиненията

на Юджийн Роситър, но почувства безкрайно отвращение, когато едно частно детективско бюро, към което се обърна дядо му, представи информация за връзката на Кейт.

Гневът от измяната скоро бе изместен от мрачна безнадеждност, че щеше да загуби жената, която обичаше. За да се успокои, се отдаде изцяло на работата си, като следеше с ледена апатия нарастващото отчуждение между него и Кейт.

Когато накрая се убеди, че е невъзможно да отбягва повече разговора с нея за отчайващото състояние на брака им, установи, че няма смелостта да произнесе ужасните думи на обвинение — може би от страх, че Кейт в старанието да покаже невинността си, ще му изброи куп оправдания, за които той знаеше, че не отговарят на истината. Задуши го ярост, спомняйки си колко безразлично бе изслушала решението му да се разведат. А най-неприятно от всичко беше, че все още страстно желаше бившата си жена. Достатъчно бе да е до нея, за да се разхвърчат всичките му намерения.

Трент взе бързо и последния завой и рязко натисна клаксона няколко пъти. Дори сега, след шест години, усещаше да го обзема същият гняв при мисълта за Кейт в леглото на Грахам Бунтън. „Един бог знае колко ли любовници е имала от тогава“ — помисли си цинично. Нямаше никакво съмнение, че крехкото чувствително лице на Кейт крие много прегрешения зад невинното си изражение и лекото изчервяване.

Повдигна нетърпеливо рамене и погледна към гаража, търсейки някого от шофьорите. Накрая откри Джейк, който миеше в момента една кола.

— Оставям ти ключовете — извика му и ги постави на капака. — Провери, ако обичаш, маслото и карбуратора.

Влезе вкъщи, явно настроен агресивно. Докато се изкачваше бързо по стълбите, подмина госпожа Делагуер и я поздрави с кимване на глава, без да забележи изненадата по обикновено спокойното ѝ лице. Премина като циклон по коридора и бързо отвори вратата на Кейт, без дори да почука. Беше настроен за един дълъг разговор, който би внесъл яснота в съмненията, които го измъчваха.

В стаята цареше невероятно безредие. Чифт сандали бяха хвърлени в средата на стаята, една чанта — на леглото, а съдържанието ѝ беше изсипано на земята. Трент се спря до

полуотворената врата на банята, а после я бутна нетърпеливо, но установи, че Кейт не беше там.

Предположи, че сигурно е при Джени, но веригата от мисли по време на пътуването до Тимберич така го бе разстроила, че не се осмели да се яви пред дъщеря си в такова душевно състояние. Изпитваше нужда да поговори с Кейт насаме. В никакъв случай не трябваше да го чуе Джени, която беше много умна и веднага щеше да разбере, че нещо не е наред при родителите ѝ.

Излезе нервно от стаята на Кейт и отново слезе по стълбата. Нуждаеше се от едно питие, а знаеше, че по това време няма никой в хола, понеже бе още рано за вечерното събиране.

Обаче желанието му да остане за малко сам не се сбъдна. На един от високите столове до барчето беше седнала Сарон и на малки глътки отпиваше от някакъв коктейл, потънала в мисли. Поздрави брат си равнодушно, без да се опита да го заговори, защото от години и двамата бяха установили, мълчаливо, разбира се, че нямат общи теми на разговор. Сарон бе най-малката от сестрите му и разликата от десет години между тях винаги беше спомагала да се чувстват като двама чужденци, които просто съжителстват под един покрив в огромната къща. Ако бяха отгледани от нежни родители, може би семейството щеше да бъде по-сплотено, но един стар дядо и цяла поредица от гувернантки и учители не бяха успели да развият чувството на обич между брат и сестри.

Трент си приготви уиски, сложи си няколко кубчета лед и седна на един стол до прозореца, гледайки намръщено в градината.

— Започна ли вече да ти липсва Кейт? — попита със съмнителен интерес Сарон.

— Смятам, че мога да преживея един ден в кантората си, без да мисля постоянно за жена си — отговори намръщено Трент.

— Бившата ти жена — поправи го Сарон.

— Правилно — процеди през зъби Трент. — За да ти отговоря обаче искрено... не, не ми липсва бившата ми жена. — „Де да беше истина?“ — каза на себе си.

— Радвам се да го чуя — измърмори Сарон. — Знаеш ли, когато я видях да тръгва, като че ли я гонят, помислих, че сигурно сте се скарали за нещо.

— Не съм виждал Кейт от снощната вечеря, Сарон. И изобщо не разбирам намеците ти. Може ли да ми обясниш какво искаш да ми кажеш точно?

Сарон повдигна едната си вежда.

— Мило братче, нищо особено не се опитвам да ти кажа. Не зная какво се е случило. Просто ти казах, че видях Кейт да тръгва като подплашена с куфарче в ръка и беше естествено да стигна до заключението, че сте се скарали, както обикновено. Ако обаче съм сгрешила, ако и двамата сте решили, че трябва да си отиде, не ми остава друго, освен да ти поискам извинение, че се бъркам в работи, които не ме засягат.

Студеният поглед на Трент се сведе към лицето ѝ.

— Много добре знаеш, Сарон, че Кейт ми даде категорично обещание да не се отделя от Тимберич, докато дядо си е у дома. Кога, мислиш, че си я видяла да си тръгва?

— Не мисля, че съм я видяла да си тръгва. Наистина я видях да тръгва. Потегли с вехторията си към четири и половина следобед. Може би е казала на някого от шофьорите да те уведоми къде отива. Не ти остава друго, освен да попиташ. Аз обаче смятам, че е решила да се махне оттук, докато е още време.

Трент остави спокойно чашата си на масичката.

— Благодаря за информацията — каза подигравателно.

— О, винаги съм готова да ти услужа — в същия тон отговори Сарон.

— В това изобщо не се съмнявам — подхвърли Трент. — Злобата ти преминава всякакви граници, Сарон.

Сестра му не си направи труда да отговори. Съсредоточи вниманието си върху виното в чашата и с грациозно движение я поднесе към устните си.

Преди да излезе от стаята, Трент обгърна с поглед елегантната фигура на Сарон и поклати глава. Сестра му не беше негов проблем, но искрено съжаляваше Марсел Конърс.

Джейк все още беше в гаража с глава, пъхната в отвора на капака на колата. Трент само с един поглед установи, че вехторията на Кейт наистина я нямаше. Сляпа, студена ярост го обхвана и беше двойно погорчива, защото междуременно си беше казал, че Кейт никога повече няма да го измами.

Като видя господаря си, Джейк се изправи и му се усмихна любезно.

— Къде е госпожа Роситър? — попита ядосано Трент. — Не каза ли на някого къде отива?

Джейк погледна тъжно към ъгъла, където обикновено стоеше паркирана колата на Кейт.

— Не, господине. Госпожа Роситър нищо не ми каза. А за да съм искрен, бях толкова зает целия следобед, че дори не съм разбрал кога е тръгнала.

— Разбрах. Благодаря — подхвърли през рамо Трент.

Изкачи се на бегом по стълбите и отиде в стаята на Джени, надявайки се нещата да не са толкова зле, колкото се опасяваше. Стаята на дъщеря му беше почистена и подредена, за разлика от хаоса в спалнята на Кейт. Трент спря нерешително на прага, като се питаше дали трябва да тръгне по дирите на бившата си жена. Полека-лека гневът му премина, отстъпвайки мястото си на твърда, спокойна решителност. Този път нямаше да остави Кейт да го отдалечи от детето му, дори ако се наложи да наеме адвокатите на целия Чикаго, за да му осигурят настойничество над Джени!

След един студен душ се почувства достатъчно спокоен, за да посети, както обикновено, дядо си. Това бе задължение, което не пренебрегваше, независимо от това колко сериозни семейни проблеми има.

До вратата на стаята го прие сестра Грахам.

— Радвам се, че се върнахте, господин Роситър. Дядо ви се разтревожи, че не видя днес Джени. Ще се зарадва, когато разбере, че сте я върнали така бързо вкъщи. Икономката ми каза, че сте отишли с дъщеричката си на малка разходка.

Трент се опита да говори спокойно. Сестрата не беше виновна, че не е разбрала какво точно се бе случило.

— Джени не беше с мен, сестра Грахам — каза търпеливо, — майка ѝ я... взе със себе си... за малко.

Сестрата нищо не му каза, но го погледна неспокойно. После се усмихна насила и предложи да събудят господин Роситър.

— Смятам, че предпочита да поговори с вас, вместо да поспи още няколко минути, а и се страхувам, че приближава моментът, в който няма да има щастието да се наслаждава на тези посещения.

Обикновено Трент би поискал повече подробности във връзка със здравословното състояние на дядо си, но сега бързаше да приключи с посещението, за да му остане свободно време и да реши как да постъпи, за да открие Джени и Кейт.

Дядо му го поздрави сърдечно и сведе очи към умореното лице на внука си. Правеше напразни усилия да се съсредоточи върху новините, които му съобщаваше Трент. С болка в сърцето Трент установи, че този ден дядо му не беше в състояние да предложи както обикновено съвета си. Ограничаваше се само да слуша без коментар.

Внезапно прекъсна Трент.

— Би трябвало да ти призная по-рано — каза Юджийн Роситър. — Намесих се в нещо, което не беше моя работа, и това тежи на съвестта ми. Кейт никога не е имала любовна връзка с Грахам Бунтън. Цялата тази история си я измислих аз. Същото важи и за доказателствата, които ти представи детективът. Искях да се ожениш за онази жена... забравих как се казваше. Богата. От доброто семейство с важно обществено положение. — Усмихна се с болка. — Толкова труд положих, за да те принудя да се ожениш за нея, а сега дори не мога да си спомня името ѝ.

— Имаш предвид Елена Сондърс, нали? — каза спокойно Трент.

— Сондърс... Да, така беше. Беше подходяща жена за теб.

— Освен една малка подробност. Не я обичах. Обичах Кейт.

Юджийн Роситър въздъхна тежко и за миг си възвърна нещо от предишния си горчив хумор.

— Някои мъже правят глупости на младини. Но аз на двадесет и пет така се бях отдал на работата и се борех да стана милионер, че нямах време за глупави постъпки. Трябваше да стана на осемдесет, за да започна да се бъркам в живота на другите, мислейки, че всичко зная. Провалих Лиза. Не ѝ дадох да се омъжи за младежа, когото обичаше, и виж докъде я докара и какви мъже все си избира. Направих всичко възможно, за да ви разделя с Кейт. Поне това искам да поправя. — После добави замечтано, без никаква връзка с предишното: — Джени е хубаво дете. Прилича на баба ти, Трент. Остави ме да си почина. Иди при Кейт.

— Да, това ще направя, дядо. Надявам се да те посетим утре всички заедно.

Трент видя сестра Грахам в отвора на вратата, но остана още няколко минути до болния, старейки се да вникне в смисъла на изповедта, която току-що беше чул.

След малко сестрата влезе в стаята и докато приготвяше инжекция с морфин, тихо му прошепна:

— Госпожа Делагуер ви чака в коридора, господине. Смятам, че има да говори с вас за нещо важно.

Трент се изненада. Икономката беше сдържана и енергична жена и избягваше да влиза в контакт с мъжете от семейство Роситър. Трент можеше да преброи на пръстите на едната си ръка колко пъти е говорила с него. С изненада, отпечатана по лицето му, излезе бързо от стаята и любезно я попита:

— Искали сте да ми кажете нещо, госпожо Делагуер.

— Отнася се до госпожа Роситър.

Трент целият се превърна в слух.

— Дойде си вкъщи в обичайното време, но беше ужасно разстроена. Тичаше от стая в стая, викайки Джени, и се спря да ме попита дали сте се прибрали вкъщи. Преди да успее да отговоря, се втурна в стаята си. Не зная какво откри и с кого говори. Обаче половин час по-късно ме намери в кухнята и поиска да предам на сестра Грахам, че днес Джени няма да посети дядо си, та да го предупреди, за да не се притеснява напразно болният господин Роситър. Добави също, че малката е с вас, господине. Останах с впечатлението, че имаше намерение да отиде с колата си някъде, за да се срещнете.

Гласът на Трент затрепери от безпокойство.

— Сигурна ли сте, че Джени не чакаше... жена ми... в колата?

— Не мога да кажа със сигурност, господине. Когато обаче казахте на сестра Грахам, че госпожа Роситър е взела Джени със себе си, докато ние знаехме, че детето е с вас, се почувствах задължена да ви съобщя това, което зная.

— И много добре сте направили, госпожо Делагуер — отговори решително. — Трябва веднага да се сложи някакъв край на тази объркана история. Попитайте, моля ви, камериерките дали някоя от тях е видяла Джени да тръгва с майка си. Как се казва шофьорът, който обикновено довежда Джени от училище? Мисля, че името му е Ли, нали? Ако още не си е отишъл, предайте му да ме намери в библиотеката. През това време аз ще попитам останалите членове от

семейството ми дали знаят нещо по въпроса. Много ви благодаря, госпожо Делагуер.

— Незабавно ще говоря с момичетата, господин Роситър. — Икономката постоя за миг нерешително и попита неспокойно: — Да не би да се страхувате... че може... да се е случило нещо с Джени?

— Не, разбира се — не много убедено рече Трент. — А сега, госпожо Делагуер, трябва да поговоря с близките си.

Втурна се в хола, където всички членове от семейство Роситър пиеха аперитива си преди вечеря, и обяви високо:

— Джени изчезна. А както изглежда, Кейт се е отправила, един бог знае накъде, с надеждата да я открие. Имал ли е някой от вас възможност днес следобед да види едната или другата?

Думите му бяха последвани от неспокойни въпроси, но никой не бе в състояние да даде някаква информация. Трент се опита да не се паникьосва.

— Ще бъда за малко в библиотеката — каза колкото се може похладнокръвно. — Ако някой си спомни и най-дребната подробност, да ме уведоми веднага. В противен случай ще бъда принуден да повикам полицията.

Трент, луд от безпокойство, крачеше напред-назад из библиотеката и почувства огромно облекчение, когато в рамката на вратата се показа Ли.

— Ли, жена ми и дъщеря ми са изчезнали. Какво точно се случи, когато отидохте днес в училище?

— Джени я нямаше, господине. Госпожа Роситър поиска да се върнем по-бързо и да си призная, карах като стрела надвишавайки много позволената скорост. Видях отново госпожа Роситър, когато тръгваше с колата си около четиридесет минути по-късно. Свирна ми с клаксона, за да ми каже, че всичко е наред и отива да се срещне с вас и с малката. Надявам се да не е станало нещо лошо, господин Роситър. Ако знаех, че има някакъв проблем, щях веднага да дойда и ви уведомя.

— Не можеше да го знаеш, Ли. — Трент протегна уморена ръка към телефона. — Трябва да се обадя в полицията. Джени е изчезнала от следобед — не можем да стоим със скръстени ръце и да чакаме да я открие майка ѝ. Само не мога да разбера как ѝ е дошла на ум идеята, че Джени е с мен.

Ли стоеше до вратата и нервно чупеше пръсти, докато господарят му набираше номера на полицията. В същия миг в стаята се втурна Марсел Конърс и каза с нисък, треперещ глас:

— Може ли да поговорим за малко, Трент? Разбрах къде се намират Джени и Кейт.

Трент постави обратно слушалката с явно облекчение.

— Слава богу! Къде са, Марсел?

Зет му се размърда неспокойно, избягвайки да го погледне в очите.

— Ли — рече накрая. — Бих искал да поговоря насаме с господин Роситър. Не се безпокой! С Джени и с госпожа Роситър нищо лошо не се е случило.

— Е, щом го казвате вие...

Шофьорът явно нямаше желание да излезе от стаята, преди да разбере къде точно се намират двамата най-скъпи за него членове от семейство Роситър, но Марсел Конърс повтори нетърпеливо:

— Обясних ти, че и двете са много добре. Обещавам ти да ги видиш утре.

Марсел затвори вратата зад Ли и се обърна към Трент с измъчено лице.

— Джени е у нас, в града — заяви. — А Кейт сигурно вече е стигнала къщата ти в Уисконсин — добави безлично.

— Но какво търси Джени у вас? И защо не ми каза по-рано в хола, когато попитах кой знае къде са дъщеря ми и Кейт?

Марсел изтощен се строполи в коженото кресло.

— Не можех да ти кажа, защото допреди петнадесет минути и аз не знаех нищо. Проследих обаче лицето на Сарон, докато ти говореше. — Поклати глава и се усмихна горчиво. — Напоследък голяма част от свободното ми време минава в изучаване реакциите на Сарон. Затова веднага разбрах, че е забъркала нещо. — Пъхна ръце в джобовете си, за да прикрие треперенето им. — Грешката е моя. Наскоро забелязах, че познатата на всички злоба у Сарон се превръща полека-лека в истинска невроза, но се надявах, че нещата ще се оправят. — Повдигна нещастно рамене. — Когато доведе Кейт обратно, стана направо бясна. Не знам дали можеш да си представиш колко дълбоко мрази Кейт, защото е успяла в следването си и може да си осигури независима

кариера. А най-вече, че е довела на бял свят Джени. Знаех, разбира се, какво чувства към нея, но не предполагах, че ще я доведат чак дотам.

Трент гледеше учуден съкрушения човек пред себе си.

— Искаш да кажеш, че Сарон е взела Джени от училище и я е скрила у вас. Правилно ли те разбрах? Че е скроила целия този план от омраза към Кейт и за да ни изплаши, като си помислим, че са похитили дъщеря ни?

— Трент... тя е много болна. Напоследък има истерични кризи и не може да разсъждава нормално. Но, доколкото знам, мисълта за отвличане не е минала нито за миг през ума ѝ. Дори не е допускала, че с Кейт ще сметнете изчезването на Джени за отвличане. Живее, разбираш ли, в някакъв неин, измислен свят. Просто се е надявала да създаде недоразумение между вас. Казала на Кейт, че ти си взел Джени, а на теб — че Кейт е избягала от Тимберич. Смятала да доведе Джени, когато вие двамата се скарате до такава степен, че да няма никаква надежда за помирение.

Трент вдигна слушалката.

— Какъв е номерът на домашния ти телефон? Искам да се уверя, че Джени е добре, преди да започна да се безпокоя за душевното състояние на Сарон.

Марсел тъжно отговори:

— Вече се обадох вкъщи и се уверих, че Джени е добре. Играе с икономката ни, която е жена със златно сърце. За щастие, Сарон се е погрижила да не се безпокои изобщо малката. Казала ѝ, че ти и Кейт трябва да отидете някъде по работа и през това време за нея ще се грижи госпожа Россо, икономката ни. Чакай, ей сега ще набера номера.

Икономката веднага отговори и след малко Трент чу в другия край на линията радостното гласче на дъщеря си. Насили се да говори спокойно, но скоро разбра, че Джени е много щастлива в кухнята на семейство Конърс, откъдето гледала по телевизията всички любими предавания на госпожа Россо. Каза му кои програми вече е гледала и Трент установи, че повечето от тях са забранени за деца и затова за Джени бяха двойно по-приятни.

Трент сложи слушалката на мястото ѝ и се обърна към Марсел:

— Хубаво. Относно Джени ме успокои. Сега ми обясни какво прави Кейт в Уисконсин.

Марсел Конърс прекара изпотена ръка по пребледнялото си лице.

— Сарон казала на Кейт, че си отишъл там. И понеже нямаш телефон в къщата, Кейт не е имала възможност да се свърже с теб и тръгнала с колата си, за да дойде при вас. Помолила Сарон да съобщи на всички къде отива, без естествено да си представи, че сестра ти ще се погрижи никой да не научи затова... Съжалявам искрено, Трент. Чувствам, че голяма част от отговорността тежи върху мен. Знаех, че Сарон е душевно болна, но отказвах да го приема. А един бог знае колко пъти съм имал възможността да открия, че може да бъде така жестока!

Трент реши да не обръща внимание на последните му думи.

— Извинявай, Марсел, но в този момент ми е невъзможно да мисля по въпроса за Сарон. Трябва да намеря начин, за да предупредя Кейт. Сигурно е полудяла от тревога, ако е стигнала до къщичката ми и я е намерила празна. — Трент тръгна към вратата, но преди да излезе от стаята, се обърна и прибави: — По-добре е тази вечер Джени да остане там, където се намира. Можеш ли да изпратиш веднага едно доверено лице, за да се грижи за дъщеря ми? Аз тръгвам за Уисконсин да намеря Кейт. Обади се в кантората, че ще отсъствам два дни.

— Не се безпокой! Ще се погрижа за всичко, Трент, а между другото ще потърся и някой добър психиатър за Сарон. Ти гледай да намериш Кейт. Моля се на бога да не ѝ се е случило нещо лошо.

— И аз също — намръщено каза Трент и подминавайки всички членове от семейството си, събрани в хола, тръгна бързо към външната врата.

XIII

Кейт отново се намираше на централния път. Сърцето ѝ се беше свило на възел, докато се опитваше да пропъди страха, който просто като че ли я парализираше. Нямаше право да бъде слаба в този толкова критичен момент. Щеше да има достатъчно време за истерия, когато нещата са вече в ръцете на полицията и тя е започнала издирването на Джени.

Много ѝ беше неприятно, че наоколо нямаше никакви други къщи и трябваше да иде чак до големия магазин. За щастие пътят беше прав и нямаше опасност да се загуби, въпреки че се беше стъмнило. Никога досега петнадесет мили разстояние не ѝ се бяха сторили толкова безкрайни.

В далечината се виждаха светлините на магазина. В тази пустош всяка светлинка ѝ се струваше като спасителен фар. Почти несъзнателно кракът ѝ натисна силно газта.

За кратко време колата с готовност се подчини на желанието ѝ за по-висока скорост, но изведнъж машината се задави, започна да издава някакви особени звуци и спря. Кейт почувства как жестоката ръка на безнадеждността стисна безмилостно сърцето ѝ. С безумни очи погледна таблото и с ужас видя, че бензинът е свършил. Треперейки от яд, си даде сметка, че колата ѝ стана безполезна поради собствената ѝ небрежност. Предпочиташе всяка друга повреда, само не и това, че самата тя е виновна, защото не е напълнила резервоара с бензин. Мисълта, че се намира толкова близо до телефона, а ѝ беше невъзможно да се обади и поиска помощ, заплашваше да отнеме и последната ѝ капчица смелост, която все още имаше.

С нечовешко усилие успя да се съвземе. Затвори прозорците, заключи вратите, взе ключовете, пъхна ги в чантата си и тръгна към магазина, без дори да погледне към изоставената си кола.

Докато вървеше, опипваше с очи тъмнината, за да открие светлинките на някой автомобил. Дори за миг не ѝ мина през ума, че е рисковано да иска помощ от непознат. Единственото, което

занимаваше мислите ѝ, беше, че трябва да се обади колкото се може по-бързо в полицията и да им каже за изчезването на Джени.

Изведнъж чу шум от мотор. Без да се колебае нито за миг, Кейт застана по средата на пътя, решена с цената на всичко да принуди водача да спре.

Силните светлини я заслепиха и не успя да види марката на колата, идваща насреща, но беше сигурна, че силуетът ѝ се вижда ясно на ярката светлина. Но странно защо водачът изобщо не намали скоростта, макар да се намираше съвсем близо до Кейт. Явно беше, че нямаше намерение да спре и тя се отмести встрани точно в мига, в който колата я подмина, за да спре само след няколко метра с рязко изсвирване на клаксона.

Трепещата с цялото си тяло, Кейт се приготви да се хвърли към нея, без да се замисля, че шофьорът може да е настроен враждебно, защото за малко щеше да я сгази или защото за самия него имаше опасност да катастрофира. Преди обаче да успее да направи няколко крачки, вратата на мерцедеса се отвори и Трент изскочи навън.

— Кейт! — Гласът му странно трепереше, а тя, както беше разстроена, не можа да разбере защо е толкова разтревожен. — Боже мой! Какво търсиш по средата на пътя? И то в тъмнината? Не разбираш ли, че можех да те убия?

Кейт не обърна внимание на въпросите му.

— Джени! — произнесе с мъка. — Не е с теб, нали? Трябваше да зная, че никога не би я взел, без да ми кажеш — трябваше да ти вярвам! — Сълзите, които часове наред се опитваше да задържи, започнаха да се стичат като поток по бузите ѝ. — Трент... аз съм виновна. Джени я няма от три следобед, а колата ми остана без бензин и още не съм казала на никого. Моля те, иди бързо в селото. Трябва да се обадиш в полицията и да им кажеш за изчезването... — Дори на Трент не смееше да каже за ужасното си подозрение, че дъщеря им може би е отвлечена.

Трент я взе в прегръдките си и започна да ѝ милва нежно косата.

— Джени е добре — каза тихо. — Струва ми се, че е по-способна да се грижи за себе си, отколкото ти. Когато говорихме преди два часа по телефона, се чувстваше много добре, гледайки по телевизията любимите си предавания, и изобщо нямаше желание да се върне при родителите си, които я уморяват с прекалените си грижи. Намира се у

Марсел Конърс в къщата им в Чикаго и след малко ще ѝ се обадим по телефона, за да се убедиш и сама, че е добре, макар да се опасявам, че са я натъпкали със сладкиши.

Извади голяма бяла кърпа от джоба си и внимателно избърса мокрите бузи на Кейт.

— Когато видиш Джени, може да има остра стомашна криза от преяждане, но ти обещавам, че това ще е единственото лошо нещо, което ще ѝ се е случило.

Кейт се сгуши неспокойно в обятията му.

— Но какво стана, Трент? Защо Джени е у Марсел Конърс? И защо Сарон ме изпрати тук?... Възможно ли е да не е знаела, че Джени е у тях с икономката им?

Трент я погледна нежно.

— Имаме да си кажем толкова много неща, Кейт, че съществува опасност да прекараме останалата част от нощта тук, на пътя. По-добре да се върнем в моята къщичка и там да продължим разговора. Има всичко необходимо за разговора ни — столове, възглавници и кафе. Предпочитам да продължим разговора си там.

— Първо трябва да се обадим по телефона на Джени. Бях като луда почти шест часа, Трент. Разбираш ме, че трябва да чуя гласа ѝ със собствените си уши, нали?

— Можеш да се обадиш и от къщичката ми. Там също има телефон, но е скрит в един шкаф. Само трима знаят за съществуването му — аз, дядо и личният ми секретар. Поне за това Сарон не те е излъгала. Дори ми се струва, че те е изпратила тук, защото е мислела, че не би могла да се свържеш с никого от външния свят.

— Радва ме, като научавам, че поне част от историята е истинска! — иронизира го Кейт. — Защото не вярвам в останалата информация да има и капчица истина.

Трент отвори вратата на колата и мълчаливо я изчака да влезе първа.

— Да оставим засега Сарон и нейните приумици — каза, докато палеше двигателя. — Имаме да обсъждаме много по-интересни неща.

Кейт се изчерви и се втренчи навън. Не трябваше да се оставя чувствата да саботират логиката ѝ само защото Трент появи разбиране по въпроса за Джени. Той поиска да се разведат без особени причини и ако сега се поддадеше отново да се влюби в него, то все едно, че сама

се е наранила. Повдигна високо глава и поизправи тяло като за решителна схватка.

Трент се засмя леко и прекара свободната си ръка около раменете ѝ. Леко я погали.

— Винаги съм успявал да прочета мислите ти, Кейт — промълви. — Сега обаче, вече като зрял мъж, се научих и да ги усещам.

— Мисля за Джени — отговори не особено искрено Кейт. — Затова изобщо не се изненадвам, че отгатваш мислите ми. Напълно естествено е да се тревожа все още за нея след кошмарния следобед, който прекарах.

— Правилно — съгласи се малко резервирано Трент и се загледа пред себе си.

Сега с Трент до себе си къщичката не ѝ се видя толкова студена и негостоприемна. Той изтича до кухнята, отвори един от шкафовете и отвътре се показва съвсем нов телефонен апарат. Кейт с треперещи ръце набра номера на Марсел Конърс, а в това време Трент пусна тока и издърпа от един рафт кафеника. Много преди да приключи разговорът между Кейт и сънената и изненадана Джени, аромат на кафе изпълни стаята. Трент напълни две чаши и ги занесе в хола.

Дърветата пращяха в камината, а пламъците хвърляха странни сенки по ниския дървен таван. Трент сложи няколко големи възглавници пред огъня, но сметна за излишно да светне лампите, поставени по различни шкафове, и стаята се осветяваше само от огъня. Тъмнината не го обезпокои — той уверено отиде до масата и взе чашите с кафе. Със същата сигурност се върна и ги постави пред камината, след което се изтегна удобно на възглавниците.

Дори не се обърна, когато чу леките стъпки на Кейт да се приближават. Тя поспря за миг нерешително, а после последва примера му и седна на меките възглавници, като остави доста място помежду им.

Трент, без да покаже, че е разбрал маневрата ѝ, се загледа в пламъците.

— Когато идвам тук, винаги паля камината през нощта — каза просто. — В Уисконсин нощите винаги са хладни колкото и да е горещо през деня.

— Зная — отговори стеснително Кейт. — Миналото лято бяхме тук с Джени. — И понеже въпросът пареше на устните ѝ, побърза да го зададе: — За какво искаше да поговорим?

— За това. — Трент рязко се обърна и здраво я притисна в прегръдките си, преди тя да успее да реагира. Устните му ненаситно се впиха в нейните, принуждавайки я да отговори със същата страст на целувката му. Когато отново надигна лице, лека усмивка озаряваше очите му.

— Днес следобед бях при дядо, имаше да ми изповяда нещо — каза внезапно. — Преди шест години ми беше казал, че си имала любовна връзка с Грахам Бунтън. В началото не му повярвах, но после ми представи доказателства — донесени от едно детективно бюро. Дори ме накара да го придружа до един ресторант, където би трябвало да се срещнете с Бунтън. Сега ми призна, че онези доказателства били фалшиви — той сам бил съчинил тази история, защото искал да се ожени за друга.

— За Елена Сондърс — въздъхна Кейт. — На мен пък ми каза, че си искал да се ожениш за Елена, защото я обичаш, но стоиш при мен само от съжаление, по задължение. Значи това е имал предвид, когато ме уверяваше, че никога не си имал връзка с Елена Сондърс. Не можех да си обясня защо тази подробност така го измъчваше и защо държеше да я науча на всяка цена, за да му олекне.

Трент пхна ласкаво пръсти в гъстите ѝ, копринени коси.

— Изглежда, че семейството ми изпитва удоволствие да ни създава проблеми — каза. — А ти не смяташ ли, че ако се преместим в моя апартамент в града, ще се намираме достатъчно далеч от тях и няма да могат да ни пречат?

Кейт се размърда неспокойно на меките възглавници.

— Не е необходимо отново да се ожениш за мен, само защото искаш да виждаш често Джени — промълви. — Сега вече зная... много добре разбирам, че Джени принадлежи и на двама ни, че трябва да я делия с теб. Чувствам, че тя има нужда от баща си.

Трент взе нежно лицето ѝ между дланите си.

— Обичам Джени. Добро и умно дете е. Радвам се, че ми е дъщеря. Но с теб искам да живея. Ти си единствената жена, която някога съм обичал, Кейт. Моля те... кажи ми, че ще се върнеш при

мен. Искам да се оженим още тази седмица, след като подготвим необходимите документи.

Кейт вдигна нерешително ръка и леко помилва русите му, къдриви коси. После с въздишка на облекчение се отпусна в обятията му и прошепна:

— Цели шест години мечтая да чуя тези думи. Сигурен ли си, че не сънувам?

— Повече от сигурен — отговори Трент с мила усмивка. — Имам обаче и други начини, за да те убедя...

— Тогава убеди ме... — тихо каза Кейт и обърна лице, за да приеме целувката му.

Издание:

Джасмин Кресуел. Задъхано нашепвам твоето име

ИК „Слово“, Велико Търново, 1993

Редактор: Йордан Дачев

ISBN: 954-439-095-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.